

ஸ்ரீ ம த் பாகவதம்

தசம ஸ்கந்தம்

[இரண்டாம் பாகம்]

அத்தியாயம் 34

ஸுதர்சனனுடைய சாபமோஷம்

1—10. ஒருக்கால் கோபர்கள் எல்லாரும் அம்பிகா வனஞ் சென்று அங்கிருக்கும் ஈசுவரனை தரிசிக்க விரும் பியவர்களாகி எருதுகள் கட்டிய வண்டியின்மீதேறி அம்பிகா வனஞ்சென்றார்கள். ஓ! மஹாராஜ! அவ்விடத்தில் அவர்கள் சரஸ்வதீ நதியில் ஸ்நானஞ் செய்து பசுபதி யான மஹாதேவரையும் பார்வதியையும் பூஜாதிரவியங் களைக்கொண்டு பூஜித்தார்கள். மேலும் அவர்கள் பசுக் களையும், சுவர்ணத்தையும், வஸ்திரங்களையும், தேனையும், ருசியுள்ள அன்னத்தையும், “மஹாதேவன் என்க ளிடத்தில் சந்தோஷத்தை அடையட்டும்” என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு மிக்க ஆதரவுடன் பிராமணர் களுக்குக் கொடுத்தார்கள். மேலும் நந்தன், நந்தகன் முத லிய எல்லா கோபர்களும் அன்றைய ராத்திரி ஜலத்தைப் புகித்து மிக்க நியமத்துடன் ஸ்தல உபவாஸ மிருந்தார் கள். அந்த ஸமயத்தில் ஒரு பெரிய பாம்பு மிகுந்த பசு யுடன் சஞ்சரித்து அவ்விடம் வந்து படுத்திருக்கும் நந்தரை விழுங்கத் தொடங்கிற்று. அப்பொழுது நந்தர், “ஓ கருஷ்ண! கருஷ்ண! பெரியதான

ஸர்ப்பமானது என்னை விழுங்குகிறது. உன்னைச் சரண மடைந்தவனான என்னைக் காப்பாற்றும்” என்று கதறி னார். அதனைக் கேட்ட கோபர்கள் சீக்கிரமாக எழுந் திருந்து பரபரப்புள்ளவர்களாகி, கொள்ளிக்கட்டைகளால் அந்த ஸர்ப்பத்தை அடித்தார்கள். அப்படி அடிக்கப் பட்டும் அந்த ஸர்ப்பம் நந்தரை விடவில்லை. அப்பொழுது ஸாத்வதர்களுக்கு அதிபதியாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவ் விடம் வந்து தம்முடைய பாதத்தால் அந்த ஸர்ப்பத்தை உதைத்தார். அந்த ஸர்ப்பமானது பகவானுடைய பாதாரச் சரீரத்தம் பட்டமாத்திரத்தில் பாபங்களற்றதாகி அந்த ஸர்ப்ப சரீரத்தை விட்டு வித்யாதர ஸ்வரூபத்தை அடைந்தது. பின்னும் அந்த வித்யாதரன் சுவர்ண மாலையினால் அலங்கரித்த திவ்யசரீரத்துடன் பிரகாசிப் பவனாகி பகவானை நமஸ்கரித்தான்.

11-19. அதனைக் கண்ட பகவான் அவனை நோக்கி, “நீ யார்? நல்ல லக்ஷணங்களுள்ளவனாக இருக்கிறாய், மிகுந்த காந்தியுடன் பிரகாசிக்கிறாய். அப்படிப்பட்ட உனக்கு அல்பமான ஸர்ப்ப ஜன்மம் நேர்ந்த காரண மென்ன?” என்று கேட்டார். அதனைக் கேட்ட அவன் பகவானை நோக்கி, “நான் ஸுதர்சனனென்ற கந்தர்வன்; மிக்க அழகுள்ளவன்; அப்படிப்பட்ட நான் விமானத் தின்மீதேறி சஞ்சரிக்கும்பொழுது விருடிகளான ஆங் கிரஸ மஹரிஷிகளைப் பார்த்து பரிஹாஸஞ்செய்தேன். அதனால் இயற்கையில் கிருபையுள்ளவர்களான அவர்கள் ஸர்ப்பஜன்மத்தை அடையும்படி சாபத்தைக் கொடுத்து அதுக்கிரகித்தார்கள். அதனால் லோக குருவாகிய உம் முடைய பாதம் என்னுடைய சரீரத்தில் படும்படியும், அத னால் பாபங்கள் நிவர்த்தியாகி சுத்தனாகும்படியும் நேர்ந் தது. ஓ பாபங்களை நிவர்த்திப்பவரே! ஸம்ஸாரத்தி

லிருந்து பயந்து சரணமடைகிறேன். உம்முடைய பாத ஸ்பரிசுத்தால் சாபம் விலகிற்று. ஆனதால் விடைகொடுத் தனுப்பும். ஓ மஹா யோகியே! மஹா புருஷ! ஸாதக் களுக்கு அதிபதியே! ஸகல லோகங்களுக்கும் அதிபதிக னாகிய ப்ரம்மதேவர் முதலியவர்களுக்கும் அதிபதியே! ஓ கிருஷ்ண! உம்மைத் தரிசித்தமாத்திரத்தில் பிராமண சாபம் நீங்கிற்று. எனக்கு விடைகொடும். எவருடைய திவ்ய நாமதேயம், கேட்பவர்களையும், உச்சரிப்பவர்களை யும், கேட்கச் செய்பவர்களையும் உடனே சுத்தப்படுத்து கிறதோ, அப்பேர்ப்பட்ட உம்முடைய திவ்யமான பாதத் தால் தொடப்பட்ட எனக்குப் பாபமிருக்குமா?" என்று ஸுதர்சனன் பகவானிடம் விடைபெற்று, அவருக்குப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ்செய்து ஸ்வர்க்கஞ் சென்றான். நந்தருக்கு நேர்ந்த ஆபத்தும் நிவர்த்தியாயிற்று. கோபர் கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மஹிமையைப் பார்த்து ஆனந்தமடைந்து அவ்விடத்தில் செய்யவேண்டிய நியமங் களை முடித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கதையை மிக்க ஆதரவுடன் சொல்லிக்கொண்டு கோகுலஞ் சென் றார்கள்.

20—32. பின்னொருகால் அற்புதமான பராக்கிரம முள்ள கோவிந்தரும், பலராமனும் ராத்திரியில் பசுக்கள், கோபிகைகள் ஆகிய இவர்களுடைய நடுவில் விளையாடி னார்கள். சுத்த வஸ்திரத்தை யுடுத்திக்கொண்டவர்களும், புஷ்பமாலையைத் தரித்தவர்களுமான அவர்களைக் கோபி கைகள் துதித்தார்கள். சந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களும் பிரகாசித்தன. குமுத புஷ்பத்தின் வாஸனையுள்ள காற்று வீசிற்று. மல்லிகா புஷ்பங்களுடைய வாஸனையால் வண்டு கள் மதித்து ஸஞ்சரித்தன. அந்த ஸமயத்தில் ஸ்வர மண்டலங்களுடைய மூர்ச்சையை ஒரே ஸமயத்தில் ராம

கிருஷ்ணர்கள் செய்துகொண்டு ஸகல பிராணிகளுடைய மனத்திற்கும், காதுகளுக்கும் இனிமையாகக் கானஞ் செய்தார்கள். அந்த கானத்தைக் கேட்ட கோபிகைகள் தங்களை மறந்தார்கள். அவர்கள் இடையில் தரித்திருந்த வஸ்திரம் நழுவியது; தலையிர் அவிழ்ந்தது; இப்படி ராம கிருஷ்ணர்கள் இஷ்டப்படி விளையாடிக்கொண்டும், மதங் கொண்டவர் போல கானஞ்செய்துகொண்டுமிருக்கும் ஸமயத்தில் குபேரனுடைய வேலைக்காரனாகிய சங்கசூடனென்றவன் அவ்விடம் வந்தான். மேலும், அவன் ராம கிருஷ்ணர்களால் காப்பாற்றப்படும் அந்த கோபிகைகளைப் பயமின்றி வடக்கு திக்கை நோக்கித் துரத்திக் கொண்டு சென்றான். அவர்கள் “ஓ கிருஷ்ண! ராம!” என்று கதறினார்கள். அப்பொழுது ராமகிருஷ்ணர்களிருவர்களும், பசுக்களைப் புலி அபகரித்தாற்போல தங்களுடைய ஸ்திரீகளை சங்கசூடன் அபகரிப்பதைப் பார்த்து “பயப்படவேண்டாம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு ஸாலமரத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அவன்பின் சென்று குஹ்யகர்களுக்குள் அதமனாகிய சங்கசூடனைத் தடுத்தார்கள். அவன் காலமிருத்யுபோன்ற இவர்களைக் கண்டவுடன் பயந்து, ஸ்திரீகளை விட்டுவிட்டு, பிழைத்தால் போதுமென்ற எண்ணத்துடன் ஓடினான். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவனுடைய தலையிலுள்ள ரத்தினத்தை அபகரிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் அவனைத் துரத்திக்கொண்டு அவன்பின் சென்றார். பலராமன் ஸ்திரீகளைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு அவ்விடத்திலிருந்தார். பகவான் அந்த குஹ்யகன்பின் சென்று முஷ்டியால் அவனை அடித்துக் கொன்றார். பின்னுமவர் அவனுடைய தலையிலிருக்கும் மிக்க ஒளியுள்ள ரத்தினத்தை எடுத்து வந்து கோபிகைகள் பார்த்திருக்கும்பொழுது தமையனாகிய பலராமனிடம் கொடுத்தார்.

கோபிகைகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரிதத்தை வர்ணித்தது

1—26. கிருஷ்ணன் காட்டிற்குச் சென்றிருக்கும் போது கோபிகைகள் அவரிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதங்களைக் கானஞ் செய்துகொண்டு சிரமப்பட்டுப் பகல்களைக் கழித்தார்கள். எப்படியெனில்—“ஓ கோபிகைகளே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இடது தோளில் இடது கன்னத்தைச் சாய்த்துவைத்துக் கொண்டு, அசையும் புருவங்களுடன் உதட்டில் புல்லாங் குழலை வைத்து மிருதுவான விரல்களால் அதன் துவாரங்களை அடைத்து எப்பொழுது வேணுகானஞ் செய்கிறாரோ, அப்பொழுது ஆகாசத்தில் விமானத்தில் ஸஞ் சரிக்கும் ஸித்தர்களுடைய ஸ்திரீகள் தங்கள் புருஷர்களுடன் அந்தக் கானத்தைக் கேட்டு ஆச்சரிய மடைகிறார்கள். பின்பு காமவெறி கொண்டவர்களாகி, அவிழ்ந்த எங்கு முடிச்சைக் கட்டிக்கொள்ளாமலேயே வெட்கத்துடன் மோகிக்கிறார்கள். (அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைவிட்டுப் பிரிந்து நாம் எப்படி வசிப்போம்? என்பது கருத்து.) ஓ பெண்களே! ஹாரம்போல் வெண்மையான சிரிப்புள்ளவரும், மார்பில் லக்ஷ்மீதேவியுள்ளவரும், உபத்திரவப்பட்டவர்களை சுகப்படுத்துகிறவருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எப்பொழுது வேணுகானஞ் செய்கிறாரோ, அப்பொழுது கோகுலத்திலுள்ள விருஷபங்களும், பசுக்களும், மிருகங்களும் அந்த சப்தத்தைக் கேட்டு, பற்களால் கடித்த கவளங்களுடன் காதுகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு தூங்கினவைபோலும், எழுதியுசித்திரங்கள் போலும் இருக்கின்றன. மேலும், அந்த பகவான் மயில் தோகைகளாலும், பலவகையான தாதுக்களா

லும், தளிர்களாலும் மல்லர்கள் போல வேஷங்கொண்டு கோபர்களுடன் வேணுகானஞ்செய்து எப்பொழுது பசுக்களை அழைக்கிறாரோ, அப்பொழுது நதிகள் அந்த சப்தத்தைக் கேட்டு அலைகளாகிய கைகளை நீட்டிக் காற்றினால் அசையும் பகவானுடைய பாதாரச் சூளியை ஆசைப்பட்டதுபோல ஓடாமல் நிற்கின்றன. அவைகள் எங்களைப்போல் புண்ணியஞ்செய்யாதவைகள் ; பின்னும் கோபர்களால் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டவரும், ஆதி புருஷன்போல ஸ்திரமான ஐசவர்யமுள்ளவருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் காட்டில் ஸஞ்சரித்து, மலையின் அடிவாரங்களிலிருந்து வேணுகானஞ்செய்து எப்பொழுது பசுக்களை அழைக்கிறாரோ, அப்பொழுது காட்டிலுள்ள கொடிகள், புஷ்பங்கள், பழங்கள் ஆகிய இவைகளால் பூர்ணமாகி, வணங்கிய கிளைகளுடன் தங்களிடத்திலும் அந்தர்யாமியாக வசிக்கும் விஷ்ணுவைக் காண்பிப்பவைபோல மதுதாரைகளை வர்ஷித்தன. மேலும், அழகான திலகமுள்ளவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வேணுகானஞ் செய்யும் பொழுது வனமாலையின் வாசனையாலும், துளசியின் மதுவாலும் மயங்கிய வண்டுகளும் உரக்க கானஞ்செய்தன. அப்போது குளங்களில் வசிக்கும் ஸாரஸம், ஹம்ஸம் முதலிய பறவைகள் கானத்தில் ஆசைப்பட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் வந்து ஒரே மனத்துடன் கண்களை மூடிக்கொண்டு மௌனமாக இருக்கின்றன. பின்னும், எப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பலராமருடன் காட்டுப் புஷ்பங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டு மலைகளின் தாழ்வரைகளில் வேணுகானஞ்செய்து ஸகல ஜகத்தையும் சந்தோஷப்படுத்துகிறாரோ, அப்பொழுது பெரியோர்களைப் பூஜிக்காமல் செல்வது சரியல்லவென்று நினைத்து மேகமானது தனக்கு மித்திரராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்மீது

புஷ்பங்களை வர்ஷித்துக் குடை பிடிப்பதுபோல் நிழலை உண்டுபண்ணிற்று. ஓ யசோதையே! உன்னுடைய புத்திரன் பலவகையான விளையாட்டில் தேர்ந்தவராகையாலும், வேணுகானஞ் செய்வதில் ஸ்வரம் முதலியவைகளைத் தாமாகவே கண்டுபிடித்தவராகையாலும், புல்லாங்குழலை உதட்டில் வைத்து நிஷாதம் முதலிய ஸ்வரங்களைப் பாடும்பொழுது இந்திரன், பரமசிவன், பிரம்மா முதலிய தேவர்கள் அடிக்கடி அந்த ஸ்வரங்களைக் கேட்டு கழுத்தை வணங்கிக்கொண்டு தாங்கள் மிகவுந் தெரிந்தவர்களானாலும் அந்த ஸ்வரபேதங்களை யறியாமல் மோகிக்கிறார்கள். (பரமசிவன் முதலியவர்கள் மோகிக்கும்பொழுது நாங்கள் மோகிப்பதற்கு என்ன ஆகேற்பம் என்பது கருத்து.) பின்னும், அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பசுக்களின் குளம்புகளால் பூமிக்கு நேர்ந்த உபத்திரவத்தை த்வஜ ரேகை, வஜ்ர ரேகை, தாமரஸ்ரேகை, அங்குசரேகை முதலியவைகளால் விசித்திரமான தம்முடைய காலடிகளால் நிவர்த்தித்துக்கொண்டு குட்டியானைபோல் எப்பொழுது பிரந்தாவனத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறாரோ, அப்போது நாங்கள் தலைமுடிச்ச அவிழ்ந்ததையும், வஸ்திரம் நழுவினதையும் அறியாமல் மரங்கள்போல அசைவற்று நிற்கிறோம். பசுக்களின் மணிகளைத் தரித்தவராகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பசுக்களை எண்ணிக்கொண்டு துளசி மாலையைத் தரித்து சிநேகிதனுடைய தோளில் கையை வைத்துக்கொண்டு எப்பொழுது வேணுகானஞ் செய்கிறாரோ, அப்பொழுது பெண்மான்கள் அந்தக் கானத்தைக் கேட்டு அதில் நோக்கமுள்ளவைகளாகி மிக்க குணசாலியாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சமீபஞ் சென்று கோபிகைகள்போல எல்லா ஆசைகளையும் ஒழித்து நிற்கின்றன. ஓ! மிக்க புண்ணியம் பெற்றவளாகிய யசோதையே! உன்னுடைய குமார

ராகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் குந்த புஷ்பங்களின் மாலையைத் தரித்து, கோபர்களுடனும் பசுக்களுடனும் சிநேகிதர்களுக்கும் சந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டிருந்தான். நதியில் விளையாடும்போது தென்றல்காற்றானது வீசுகிறது. தேவர்கள் வந்திகள்போல ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டு காணிக்கைகளுடன் பகவானை உபாஸிக்கிறார்கள். பின்னும், தேவகியின் வயிற்றில் உதித்தவரான இந்த சந்திரன் இதோ வருகிறார்; இவர் கோகுலவாலிகளிடத்திலும் பசுக்களிடத்திலும் பிரீதியுள்ளவர்; கோவர்த்தன மலையைத் தூக்கினவர்; இவர் பசுக்களெல்லாவற்றையும் ஒட்டிக்கொண்டு சிநேகிதர்களால் ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்டு சாயங்காலத்தில் கோகுலத்திற்கு வரும்பொழுது பிரம்மா முதலியவர்கள் வழியில் இவரை நமஸ்கரிக்கிறார்கள். இவர்கோ தூளியுள்ள தலைமயிருள்ளவர்; நம்முடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக வருகிறார். மேலும் இவர் கொஞ்சம் மதத்தால் கலங்கிய கண்களுள்ளவர்; சுவர்ணமயமான குண்டலங்களுடைய காந்தியால் இவருடைய கன்னம் பிரகாசிப்பதால் பக்குவமான இலந்தைப்பழத்தின் நிறம்போன்ற காந்தியுள்ளதாக இவருடைய முகம் காணப்படுகிறது. இவர் குட்டியானபோல் நடப்பவர்; பகலில் சூரியனுடைய வெயிலால் உண்டான தாபத்தை நிவர்த்தித்துக்கொண்டு இரவில் சந்திரன் உதயமானாற்போல இவர் கோகுலவாலிகளான நம்முடைய தாபத்தை நிவர்த்தித்துக்கொண்டு சிரித்த முகத்துடன் வருகிறார்” என்று கோபிகைகள் பகலில் கிருஷ்ணனுடைய லீலைகளையே கானஞ்செய்துகொண்டு அவரிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தியவர்களாகி, தங்களுடைய சங்கல்பம் முதலியவைகளை அவரிடத்திலேயே செலுத்தி மிக்க சந்தோஷத்துடன் பகல்களைக் கழித்தார்கள்.

கம்ஸன் கோகுலத்திற்கு அக்ஞாந அனுபீயது

1—15. பின்பு ஒருகால் அரிஷ்டனென்ற அசுரன் விருஷபத்தின் உருவங்கொண்டு பருத்த சரீரத்தாடனும், பெரிதான கொண்டையுடனும், குளம்படிகளால் பூமியைப் பிளந்துகொண்டும், அசைத்துக்கொண்டும் கோகுலத்திற்கு வந்தான். விருஷபம்போல் கர்ஜித்தான். கால்களால் பூமியைப் பிளந்தான். மேலும் அவன் வாலைத் தூக்கிக்கொண்டும், மலையின் தாழ்வரைகளைக் கொம்புகளால் குத்திப் புரட்டிக்கொண்டும், கொஞ்சம் சிறுநீர் விட்டுக்கொண்டும், சாணத்தைப் போட்டுக் கொண்டும், கண்களை விழித்துக்கொண்டும் நின்றான். அவனுடைய கொடிய கர்ஜனையைக் கேட்டுப் பசுக்களுடையவும், மனிதர்களுடையவும் கர்ப்பமானது அகாலத்தில் சிரவித்தது. அதன் முதுகிலிருக்கும் கொண்டையை மலையென்று நினைத்து மேகங்கள் அதில் உட்கார்ந்தன. கூர்மையான கொம்புகளுள்ள அந்த விருஷபத்தைக் கண்டு கோபிகைகளும், கோபர்களும், பசுகளும் பயந்து கோகுலத்தைவிட்டு ஓடினார்கள். மேலும் அவர்கள் ‘ஓ கிருஷ்ண!’ என்றுகோவிந்தரைச் சரணமடைந்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான், பயந்து துக்கப்படும் கோகுலத்தைப் பார்த்து, பயப்படவேண்டாமென்று சமாதானஞ்செய்து, விருஷபாசுரனை நோக்கி, “அட மூட! பாலர்களுக்கும் பசுக்களுக்கும் பயப்படச் செய்வதால் என்ன பிரயோசனம்? ஒமிக்க அஸத்தே! நான் உன்னைப்போன்ற துஷ்டர்களுடைய கர்வத்தைப் போக்கடிப்பவன்; ஆனதால் என்னிடம் வா” என்று கைகொட்டி அழைத்து, அதனால் அசுரனுக்குக்

கோபத்தை யுண்டுபண்ணித் தோழனுடைய தோளில் கையை நீட்டிக்கொண்டு நின்றார். அந்த அசுரனும் மிகுந்த கோபத்துடன் பூமியைப் பிளந்துகொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை எதிர்த்தான். உயரத் தூக்கிய அவனுடைய வாலால் அடிக்கப்பட்டு மேகங்கள் ஆகாயத்தில் சுற்றிக்கொண்டிருந்தன. மேலும் அவன் கொம்புகளை முந்தி நீட்டிக்கொண்டு அசைவற்ற சிவந்த கண்களுடன் கிருஷ்ணனைப் பார்த்து இந்திரனாற் பிரயோகிக்கப்பட்ட இடிபோல ஓடிவந்தான். இப்படி ஓடிவரும் விருஷபாசுரனுடைய இரண்டு கொம்புகளையும் பிடித்து இழுத்து பதினெட்டடி தூரம் பிந்தித் தள்ளினார். அது யானையைப் பிடித்துத் தள்ளினாற்போல இருந்தது. இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் தள்ளப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்து அந்த அசுரன் மிகவும் சிரமத்தை யடைந்தான். அவனுடைய சரீரம் முழுவதும் வியர்வையுள்ளதாக ஆயிற்று. அவன் திரும்பவும் எழுந்திருந்து கோபத்தாலும், சிரமத்தாலும் பெருமூச்சுவிட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கி ஓடிவந்தான். இப்படி ஓடிவரும் அசுரனைப் பார்த்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவனுடைய இரண்டு கொம்புகளையும் பிடித்துப் பூமியில் தள்ளி ஈரமாகிய வஸ்திரத்தைப் பிழிவதுபோலக் காலால் மிதித்தார். பின்னுமவர் அவனுடைய கொம்பை ஓடித்து, அதனால் அவனைக் கொன்றார். அவன் அப்பொழுது பூமியில் விழுந்தான். ரத்தத்தைக் கக்கினான்; சாணத்தைப் போட்டான்; கால்களை நீட்டினான்; கண்களை மிரள விழித்தான்; இவ்வளவு கஷ்டத்தையடைந்து யமலோகஞ் சென்றான். தேவர்கள் புஷ்பங்களை வர்ஷித்து பகவானைக் கொண்டாடினார்கள். இப்படி பகவான் விருஷபாசுரனைக் கொன்று கோபர்களால் துதிக்கப்பட்டு பலராமனுடன் கோகுலஞ்சென்றார். கோபிகைகள் அவரைப் பார்த்து மிகவும் சந்தோஷித்தார்கள்.

16—37. கோகுலத்தில் அற்புதமான செய்கையுள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அரிஷ்டாசுரனைக் கொன்றபிறகு தேவரிஷியாகிய நாரதர் கம்ஸனிடஞ் சென்று, “ஓ கம்ஸ! கிருஷ்ணன் தேவகியின் புத்திரன்; பலராமன் ரோஹிணியின் புத்திரன்; வசுதேவர் உன்னிடம் பயந்து அவ்விருவர்களையும் நந்த கோகுலத்தில் மித்திரனாகிய நந்தரிடம் அனுப்பியிருக்கிறார். ஆகாயத்தில் சென்ற பெண்யசோதையின் குமாரி. உன்னால் அனுப்பப்பட்ட அசுரர்கள் அந்த ராமகிருஷ்ணர்களால் கொல்லப்பட்டார்கள்” என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்ட கம்ஸன் கோபத்தால் கலங்கின இந்திரியங்களுள்ளவனாகி வசுதேவரைக் கொல்வதற்காகக் கூர்மையான கத்தியை எடுத்துக்கொண்டான். அதனைக் கண்ட நாரதர் வசுதேவரைக் கொல்லவேண்டாமென்று தடுத்தார். அப்பொழுது கம்ஸன் தனக்கு ராமகிருஷ்ணர்களிருவர்களும் மிருத்யுவென்று நினைத்துக்கொண்டு வசுதேவரையும், தேவகியையும் காராகிருஹத்தில் அடைத்தான் (வசுதேவரைக் கொன்றால் ராமகிருஷ்ணர்கள் ஓடிப்போவார்கள். ஆனதால்கொல்லவேண்டாம். காராகிருஹத்தில் அடைத்துவிடு என்று நாரதர் சொன்னாரென்று கருத்து). இப்படி கம்ஸனுக்குச் சொல்லி நாரதர் தமது இஷ்டப்படி சென்றபின் கம்ஸன் கேசி யென்பவனை வரவழைத்து, “நீ ராமகிருஷ்ணர்களைக் கொல்லவேண்டும்” என்று உத்தரவு கொடுத்து அனுப்பினான். பின்னும் அவன் முஷ்டிகன், சாணூரன், சலன், தோஸலன் முதலியவர்களையும், மந்திரிகளையும், யானைப்பாகளையும் அழைப்பித்து, “ஓ! ஓ வீரனாகிய சாணூர! முஷ்டிக! நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். வசுதேவருடைய புத்திரர்களாகிய ராமகிருஷ்ணர்கள் நந்த கோகுலத்தில் வசிக்கிறார்கள். அவர்கள்

எனக்கு மிருத்யுக்கள் என்று நாரத மஹரிஷி சொல்லி யிருக்கிறார்; அவர்களை இவ்விடம் வரவழைக்கிறேன். அவர்களுடன் விளையாட்டாக மல்ல யுத்தஞ் செய்து அவர்களைக் கொல்லவேண்டும். மல்லயுத்தஞ் செய்யும் சபையில் பலவகையான மஞ்சங்கள் செய்யப்படவேண் டும் (பார்க்க வந்த அரசர்கள் உட்காருவதற்காக.) பட் டணத்து ஜனங்களும், தேசத்து ஜனங்கள் முதலிய எல் லோரும் மல்லயுத்தத்தைப் பார்த்து ஸந்தோஷிக்கட்டும். ஓ மஹாமாத்திர! குவலயாபீடமென்ற யானையை அந்த ஸபையின் வாயிற்படியில் நிறுத்திக்கொண்டு எனக்குச் சத்துருக்களான அந்த ராம கிருஷ்ணர்களைக் கொல்ல வேண்டும். சதுர்த்தசி தினத்தில் விதிப்படி தனுர் யாக மானது ஆரம்பிக்கப்பட்டும். இஷ்டமான வரத்தைக் கொடுப்பவரும், பூதங்களுக்கு அதிபதியுமான பரமசிவனை உத்தேசித்து சத்தமானபசுக்களைக் கொல்லுங்கள்” என்று உத்தரவுசெய்து காரியத்தின் நிச்சயத்தை அறிந்தவனாகிய கம்ஸன் யதுக்களுக்குட் சிறந்தவராகிய அக்ருர ருடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, “ஓ அக்ருரரே! மித்திரன் செய்யவேண்டிய காரியத்தை எனக்கு நீர் செய்யவேண்டும். போஜவிருஷ்ணிகளுக்குள் உம்மைப் போல் பிரீதியுடன் எனக்கு ஹிதத்தைச் செய்பவர் ஒரு வருமில்லை. இந்திரன் விஷ்ணுவை ஆச்ரயித்துத் தன் னுடைய காரியத்தை சாதித்துக்கொண்டதுபோல பெரி தாகிய காரியத்தைச் முடித்துக்கொள்வதற்காக உம்மை ஆச்ரயித்திருக்கிறேன். ஆனதால் இந்தரதத்தின்மீதேறிக் கொண்டு நந்தகோகுலஞ் சென்று, அவ்விடத்திலிருக்கும் வசுதேவருடைய புத்திரர்களான ராமகிருஷ்ணர்களை இவ்விடம் அழைத்து வாரும். தாமதிக்கவேண்டாம். மஹாவிஷ்ணுவை ஆச்ரயித்த தேவர்கள் ராமகிருஷ்ணர்

களை எனக்கு மிருத்யுவாக ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அவர்களை அழைத்து வாரும். நந்தன் முதலிய கோபர்களையும் அழைத்து வாரும். அவர்கள் காணிக்கைகளை யெடுத்துக்கொண்டு வருவார்கள். அப்பொழுது யமன் போன்ற யானையால் ராமகிருஷ்ணர்களைக் கொல்லுகிறேன். ஒருகால் யானையால் அவர்களைக் கொல்ல முடியாமற்போனால் மேக இடிக்குச் சமமான மல்லர்களால் கொன்றுவிடுகிறேன். அவர்களைக் கொன்றபின் அவர்களை ஆச்ரயித்துக் கர்வங்கொண்டிருக்கும் விருஷணிகளையும், போஜர்களையும், தாசார்ஹர்களையும், வசுதேவர் முதலியவர்களையும், எனக்குப் பிதாவும், வயது முதிர்ந்தவரானாலும் ராஜ்யத்தில் விருப்பமுள்ளவருமான உக்கிரஸேனரையும், அவருடைய சகோதரராகிய தேவகரையும், இன்னும் மற்ற சத்துருக்களையும் நாசஞ்செய்கிறேன். இதன் பிறகு இந்தப் பூமியை யாதொரு இடையூறுமின்றி நான் அனுபவிப்பேன். ஜராஸந்தன் எனக்கு ஆசார்யன். த்விதன் மிகுந்த தோழன்; சம்பரன், நரகன், பாணன் ஆகிய இவர்கள் என்னிடத்திலேயே பிரீதியுள்ளவர்கள். அவர்களைக்கொண்டு தேவர்களைச் சார்ந்த அரசர்களை ஜயித்து பூமியை அனுபவிக்கிறேன். இதை நீர் மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு, 'தனுர்யாகத்தையும், மதுரா நகரத்தின் அழகையும் பார்த்துவரலாம்' என்று சொல்லி, குழந்தைகளான ராமகிருஷ்ணர்களை அழைத்து வாரும்" என்றான்.

38--41. அதனைக்கேட்ட அக்ரூர் கம்ஸனை நோக்கி "ஓ அரசனே! உம்முடைய யோசனை நல்லது; உமக்கு நேரும் மரணத்தை அது நிவர்த்திக்கக்கூடியது; ஆனால் காரியம் முடிந்தாலும் அதில் சந்தோஷப்படவேண்டாம்; இல்லாவிடிலும் துக்கப்படவேண்டாம். பலன் கிடைப்பது தெய்வாதீனமாக இருக்கிறது. ஜனங்கள் தெய்வபல

மில்லாத காலத்தில் முயற்சித்தும் காரியம் சித்திக்காமல் துக்கத்தை அடைகிறார்கள். தெய்வபலமுள்ள ஸமயத்தில் காரியம் சித்திப்பதால் சந்தோஷத்தை அடைகிறார்கள். ஆனாலும் உம்முடைய உத்தரவின்படி செய்கிறேன்” என்று ஒப்புக்கொண்டார். இப்படி கம்ஸன் அக்ரூரருக்கும் மந்திரிகளுக்கும் ஆஞ்ஞாபனஞ் செய்து அந்தப் புரஞ் சென்றான். அக்ரூரரும் தம்முடைய வீட்டிற்குச் சென்றார்.

நோட்டு

இந்த அத்தியாயத்தில் 25-வது சலோகம் முதல் 33-சலோகங்களுக்கு ஒரு வியாக்கியானக்காரர்களும் வியாக்கியானஞ் செய்யவில்லை. என்றாலும் சிலமூல புத்தங்களில் காணப்படுவதாலும், பிரகரணத்துக்கு ஒத்திருப்பதாலும் அவைகளுக்கு அர்த்தம் பின்வருமாறு கண்டு கொள்க.

கம்ஸன் சொல்லுகிறான்: ‘ஓ மஹாமாத்திர! மிகுந்த புத்தியுள்ளவரே! நான் சொல்வதைக் கேளும். இரு கன்னங்களிலும் மதம் பெருகும் குவலயாபீடமென்ற யானையின் துதிக்கையில் இரும்பு உலக்கையைக் கொடுத்து மல்ல சபையின் வாயிலில் நிறுத்திவைத்து, அதனைக் கொண்டு ராமகிருஷ்ணர்க ளிருவரையும் கொல்லவேண்டும்’ என்று சொல்லி, பின்னும் அந்தக் கம்ஸன் அவ்விடத்தில் கூடியிருப்பவர்களை நோக்கி, “நான் பிறந்தது முதல் பந்துக்களான இவர்களிடத்தில் விரோத புத்தியுள்ளவனாக இருப்பதின் காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன், தெரிந்துகொள்ளுங்கள். ஓ! மிகுந்த பாக்கியசாலிகளே! தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ள என்னுடைய

தாய் ஒரு நாள் வீட்டின் தோட்டத்தில் விளையாட்டாக சஞ்சரித்தாள். அப்பொழுது தென்றல்காற்று வீசிற்று. அந்தத் தோட்டத்திலுள்ள அசோகம், மகிழமரம், பாக்கு மரம், புன்னைமரம் இவைகள் புஷ்பித்திருந்தன. வண்டுகள் பாடின; குயில்கள் கூவின; மயில்கள் கூத்தாடின; குரங்குகள் சேஷ்டித்தன; இப்படி வசந்தகாலத்தால் அழகான அந்தத் தோட்டத்தில் சஞ்சரிக்கும் அவள் ருது ஸ்நானஞ் செய்தவளாகையால் தன் பர்த்தாவை மனத்தில் நினைத்தாள். அந்த ஸமயத்தில் த்ரமிடனென்ற ஒரு கந்தர்வன் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் அவ்விடம் சஞ்சரித்தான். மேலும்வன் எல்லாருடைய மனத்திலிருக்கும் எண்ணத்தைத் தெரிந்துகொள்ளும் சக்தியுள்ளவனாகையால் அவளுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, தனியே சஞ்சரிக்கும் அவனைப் பார்த்துக் காமவெறி கொண்டு உக்ரஸேனர்போல வேஷந் தரித்துச் சிரிப்புள்ள வார்த்தை, பார்வை ஆகிய இவைகளுடன் மன்மத தாபங் கொண்ட பதிவிரதையான அவனிடம் வந்தான். அவள் அவனைத் தன்னுடைய பர்த்தாவென்று நினைத்து அவனுடன் ரமித்தாள். பின்னும்வன் சில சேஷ்டைகளால் அவனிடத்தில் சந்தேகமடைந்து மிகுந்த வருத்தத்துடன் கண்கலக்கமுள்ளவளாகி, “ஓ வஞ்சகனே! நீ யார்? துஷ்டனாகிய உன்னால் இம்மாதிரியான கெட்ட காரியம் செய்யப் பட்டது” என்று கேட்டாள். அதனைக் கேட்ட கந்தர்வன், “ஓ ஸ்திரீயே! நாங்கள் கந்தர்வ ஜாதியில் பிறந்தவர்கள்; தேவர்களுக்குச் சமமானவர்கள்; தேவஸ்திரீகளால் அது பவிக்கக்கூடியவர்கள்; உன்னைப்போன்ற மனுஷ்ய ஸ்திரீகள் எங்களை எளிதில் அடையமுடியாது. கிழத்தனம், மரணம் முதலிய துக்கங்களுள்ள மனிதர்களுக்கும், அவைகளற்ற தேவர்களுக்கும் அதிக தாரதமயம் இருக்கிறது”

என்று சமாதானஞ்செய்தான். அதனைக் கேட்டு அவள் கோபத்தால் இந்திரியங்கள் கலங்கினவளாகி, ‘நீ இம்மாதிரி யான துஷ்ட நடத்தைகளைச் செய்து திரும்பவும் என்னைச் சமாதானஞ் செய்கிறாய். பூமி, ஜலம், அக்னி, வாயு, ஆகாயம், சந்திரன், ஸூரியன், திக்குகள், காமம், தர்மம், இரண்டு ஸந்தியா காலங்கள் ஆகிய இவைகள் எல்லா ஜனங்களால் செய்யப்படும் சகல கர்மங்களுக்கும் சாக்ஷி யாக இருக்கின்றன. அவைகளையும் லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் என் பதிவிரதா தர்மத்தைக் குறைத்தாய். மதங்கொண்ட யானையால் ஜலத்தின் நடுவிலுள்ள தாமரைபோல் கெடுக்கப் பட்டேன். ஓ! தேவர்களுக்குள் அதம! அப்படிப்பட்ட நீ என்னை ஏன் பலவகையாகச் சமாதானஞ்செய்கிறாய்?’ என்று கோபித்தாள். அதனைக் கேட்ட கந்தர்வன் சாபங் கொடுப்பானோ என்று சந்தேகித்து அவனை நோக்கி, “ஓ தாமரை மலர்போன்ற கண்ணுள்ளவளே! தேவர்கள் மனுஷ்ய ஸ்திரீகளைச் சேர்வது அனுலோம மெனப்படுகிறது. மனிதர்கள் தேவஸ்திரீகளைச் சேர்வது பிரதிலோம மெனப்படும். (அனுலோமமான சேர்க்கை பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியது என்று தாத்பர்யம்) ஓ தாமரை மலரின் வாசனைபோன்ற வாசனையுள்ளவளே! உன் விஷயத்தில் என்னைக் குற்றஞ்செய்தவனாக நினைக்கவேண்டாம். என்னுடைய வீரியமானது வீணாகிவிட்டது. ஆனதால் பக்தியுள்ளவனும், பாக்கியமுள்ளவனும், உத்ஸாகமுள்ளவனுமாகிய புத்திரன் உன்னிடம் ஜனிப்பான். என் வார்த்தை பொய்யாக ஆகிவிட்டது” என்று சொன்னான். அதனைக் கேட்ட என் தாய் அரிதான பதிவிரதா தர்மம் குறைந்துபோனதைப்பற்றித் துக்கித்து அவனை நோக்கி, “லோக மரியாதையைக் கடந்து தன் இஷ்டப்படி நடப்பவனாகிய உன்னுடைய புத்திரன் நற்குண

மில்லாதவனாகவும், பிடிவாதமுள்ளவனாகவும், தேவதைகளாலும், பிராம்மணர்களாலும், மகரிஷிகளாலும் அனுக்கிரகிக்கக்கூடாதவனுமாக இருப்பான்” என்று சொன்னான். அதனைக் கேட்ட கந்தர்வன், “உன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கு அவன்ச த்ருவாக இருக்கட்டும்” என்று சொல்லி, சாபங் கொடுப்பானோ என்று பயந்து கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் மறைந்தான். அதன் பிறகு என்னுடைய தாய்தன் வீட்டிற்கு வந்தாள். தோட்டத்தில் நடந்த சமரசாரம் வேறொருவருக்குத் தெரியாது. பின்பு அவள் கர்ப்பத்தை யடைந்து பிரசவகாலம் நேர்ந்தபொழுது என்னைப் பெற்றாள் என்ற விஷயத்தை நாரதர் எனக்குச் சொன்னார். அது முதல் நான் பந்துக்கள்போன்ற இந்தத் துஷ்டர்களிடத்தில் விரோதம் வைத்திருக்கிறேன். அவர்களும் எப்பொழுதும் என்னை விரோதித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இது உங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயம். நான் கந்தர்வனுக்குப் பிறந்தவனாகையால் தூர்ப்புத்தியாகிய உக்ரேசனையும், கெட்ட எண்ணமுள்ள தேவகளையும், வஞ்சகனாகிய வசுதேவனையும், அவர்களைச் சார்ந்த மற்றவர்களையும் கொல்வதால் எனக்குத் தோஷமில்லை. அதனால் தான் ராமகிருஷ்ணர்களைக் கொல்லும்படி கடுமையாக ஆஞ்ஞாபிக்கிறேன். மிக்க பலமுள்ள குவலயாபீடம் என்ற யானையால் அவர்கள் கொல்லப்பட்டால் வசுதேவன், உக்கிரசேனன், நந்தன், தேவகன், கோபாலர்கள், யாதவர்கள், அவர்களைச் சார்ந்த மற்றவர்கள் ஆகிய இவர்களெல்லாரும் ராமகிருஷ்ணர்களுக்கு உத்தரக்கிரியை செய்துவிட்டு மரணமடைவார்கள். ஆனதால் தேசத்திலுள்ள ஜனங்களை வரவழையுங்கள்; கொல்லப்படும் ராமகிருஷ்ணர்களைப் பார்க்கட்டும்” என்று சொன்னான்.

பகவான் கேசியைக் கொன்றது

1—9. கம்ஸனால் அனுப்பப்பட்ட கேசியென்ற அசுரன் பருத்த குதிரை வேஷங்கொண்டு குளம்பு களால் தரையைப் பிளந்து பூமியை அரைத்துக்கொண்டு நந்தகோகுலத்திற்கு வந்தான். அவனுடைய பிடரிமயிர் களால் மேகங்களும் விமானங்களும் அடிக்கப்பட்டன. அவனுடைய கணைப்பைக் கேட்டு எல்லாரும் பயந்தார்கள். அவனுடைய கண்கள் விசாலமாகவும், வாயானது குகைபோலவும், கழுத்து பருத்தும் இருந்தன. மேலும் அவன் கருத்த மலைபோன்ற சரீரமுள்ளவனாக இருந்தான். பின்னும், அவனுடைய வாலால் அடிக்கப்பட்டு மேகங்கள் நான்கு பக்கமும் பயந்து ஓடின. அவனுடைய சப்தத்தைக் கேட்டு கோகுலத்திலுள்ள பிராணிகள் பயந்தன. இன்னமவன் சண்டைக்காக பகவானைத் தேடிக்கொண்டிருந்தான். அவனைக் கண்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சிங்கம் போலக் கர்ஜித்து அவனை யுத்தத்திற்காக அழைத்தார். அந்த அசுரன் முகத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாயத்தை விழுங்குகிறவன்போல மிகுந்த கோபத்துடன் பயங்கரமாகச் சப்தித்துக்கொண்டு கிருஷ்ணனுக்கு எதிராக ஓடிவந்து பகவானைக் கால்களால் உதைத்தான். பகவான் அவன் கால்கள் தம்மீது படாமலிருக்கும்படி அவனை வஞ்சித்துக் கோபத்துடன் அவனுடைய கால்களைப் பிடித்துச் சுழற்றி, சர்ப்பத்தைக் கருடன் தூக்கி எறிவது போல எறிந்தார். அவன் நூறு விற்கடை தூரத்திற்குப்பால் விழுந்தான். கொஞ்ச நேரம் சென்றபின் அவன் பிரஞ்ஞை யடைந்து எழுந்திருந்து, வாயைத் திறந்து கொண்டு வேகமாகக் கிருஷ்ணனிடம் ஓடிவந்தான். அம்

பொழுது பகவான் பாம்புப் புற்றில் கையை நுழைத்தாற் போல அவனுடைய வாயில் தம்முடைய வலது கையைச் சிரித்துக்கொண்டு நுழைத்தார். பழுக்கக் காய்ச்சப்பட்ட இரும்பைத் தொட்டாற்போல பகவானுடைய கை பட்ட மாத்திரத்தில் அசுரனுடைய பற்கள் உதிர்ந்தன. ஜலோதரமென்ற வியாதியுள்ளவன் அதற்கு வைத்தியஞ்செய்யாமல் அதனை உபேக்ஷித்தால் அந்த வியாதி எப்படி விருத்தியடையுமோ, அதுபோல அசுரனுடைய வயிற்றுக்குட் சென்ற பகவானுடைய கையானது விருத்தியடையும் பொழுது அந்த அசுரன் மூச்சுவிட முடியாமல் உயிர் துறந்து சுழலுகின்ற கண்களுடன் பூமியில் விழுந்தான். அவனுடைய சரீரம் வியர்வையுள்ளதாக இருந்தது. கால்கள் நீட்டப்பட்டன. அப்பொழுது பகவான் வெள்ளரிப் பழம்போல் வெடித்திருக்கும் அவனுடைய சரீரத்திலிருந்து கையை இழுத்துக்கொண்டார். எளிதில் சத்துருவைக் கொன்றவரானாலும் கர்வத்தை அடையவில்லை. தேவர்கள் மிகுந்த ஆச்சரியத்தை யடைந்து புஷ்பங்களை வர்ஷித்து, பகவானைத் துதித்தார்கள்.

10—25. கிருஷ்ணனிடத்தில் பக்தியுள்ளவரும், தேவரிஷியுமாகிய நாரதர்சாதுக்களைக்காப்பாற்றுபவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் ரகசியமாக வந்து, ‘ஓ கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! அளவிடக்கூடாத சுருபமுள்ளவரே! நினைக்க முடியாத மகிமையுள்ளவரே! ஜகத்துக்கு அதிபதியே! சகல பிராணிகளிடத்திலும் வசிப்பவரே! சகல ஜனங்களுக்கும் வாசஸ்தலமாக இருப்பவரே! ஸாத்வதர்களுக்குட் சிறந்தவரே! ஓ பிரபுவே! நீர் சகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கிறீர். விறகுகளுக்குள் தேஜஸ்ஸானது எப்படி ஒன்றாக இருக்கிறதோ, அதுபோல சகல பிராணிகளுடைய இருதயத்தில் இருப்பவர் நீர் ஒருவரே;

ஆனாலும் அவர்களால் பார்க்கமுடியாமல் மறைந்திருக்கிறீர்; புத்திக்கும் புலப்படாதவர்; எல்லாவற்றிற்கும் சாக்ஷியாக இருப்பவர்; மகாபுருஷன்; ஈசுவரன்; சுதந்திரராகிய நீர் மாயையால் குணங்களைச் சிருஷ்டித்தீர்; ஸத்யஸங்கல்பராகிய நீர் அந்தக் குணங்களைக் கொண்டு இந்த ஜகத்தைப் படைத்தீர்; காப்பாற்றுகிறீர்; ஸம்ஹரிக்கிறீர்; (ஸங்கல்பத்தாலேயே எல்லாம் சித்திக்கின்றன. ஆனதால் மற்றொன்றை அபேக்ஷிக்கிறதில்லையென்று கருத்து.) அப்பேர்ப்பட்ட நீர் பூமியில் அரசர்களாக ஜனித்திருக்கும் தைத்தியர்களையும், ராக்ஷஸர்களையும் கொல்வதற்காகவும், சாதுக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும் அவதரித்திருக்கிறீர். குதிரை யுருவங்கொண்ட இந்தக் கேசியென்பவன் கர்ஜித்தால் அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டு தேவர்கள் சுவர்க்கத்தைவிட்டு ஓடுவார்கள். அந்த அசுரன் தெய்வாதீனமாக உம்மால் கொல்லப்பட்டான். நாளை நின்றைக்குச் சானூரன், முஷ்டிகன் முதலிய மல்லர்களையும், குவலயாபீடமென்ற யானையையும், கம்ஸனையும் கொல்லுவீர். அதனையும் பார்ப்பேன். அதன்பிறகு சங்கன் (பஞ்சனன்), யவனன், முரன், நரகன் முதலியவர்களை அடிக்கப்போகிறீர். பாரிஜாதத்தைப் பூமிக்குக் கொண்டுவரப்போகிறீர். இந்திரனை ஜயிக்கப்போகிறீர். பராக்கிரமத்தைக் காண்பித்து, கன்னிகைகளை விவாகஞ்செய்வீர்; துவாரகையில் வசிக்கும்பொழுது நிருகளைச் சாபத்திலிருந்து நிவர்த்திக்கப்போகிறீர். ஜாம்பவதியையும், சியமந்தகமென்ற ரத்தினத்தையுங் கொண்டுவருவீர். மரணமடைந்த புத்திரனைப் பிராமணனுக்குத் திருப்பிக்கொடுப்பீர். பெளண்ட்ரகளைக் கொல்வது, காசிபட்டணத்தைக் கொளுத்துவது, தந்த வக்திரனைக் கொல்வது, யாகசபையில் சிசுபாலனை ஸம்ஹரிப்பது முதலிய எந்தக் காரியங்களைத் துவாரகையில்

வசித்துக்கொண்டு நீர் செய்வீரோ, அவை யெல்லாவற்றையும் நான் பார்ப்பேன். அவைகளைக் கவிகள் கானஞ் செய்வார்கள். பூமியின் பாரத்தைக் குறைப்பதற்காக அவதரித்திருக்கும் நீர் அருச்சுனனுக்குச் சாரதியாக இருந்து அக்ஷௌஹினிக் கணக்கான சைன்னியங்களை நாசஞ்செய்யப்போகிறீர்; அதையும் நான் தரிசிப்பேன். நீர் கேவலஞ்ஞானசுருபி; பரமானந்த ரூபியாகையால் எல்லாவற்றையும் அடைந்தவர்; சத்திய சங்கல்பர்; (சங்கல்பமுள்ளவரானாலும் ஸம்ஸார சம்பந்தமில்லாதவர்.) தம்முடைய சித்தசக்தியால் மாயா காரியமாகிய ஸம்ஸாரத்தில் சம்பந்தப்படாதவர்; ஒப்பற்ற ஐசுவரியமுள்ளவர்; அப்படிப்பட்ட உம்மைச் சரணமடைகிறேன். மேலும் நீர் எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதி; உமக்கு மேலான தொன்றுமில்லை; உம்முடைய மாயையால் மஹத் தத்வம் முதலிய பேதங்கள் ஏற்படுகின்றன. விளையாட்டாக மனித சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு யாதவர்களுக்கும், விருஷ்ணிகளுக்கும், ஸாத்வதர்களுக்கும் அதிபதியாக அவதரித்திருக்கிறீர். அப்படிப்பட்ட உமக்கு நமஸ் காரஞ் செய்கிறேன்” என்று தோத்திரஞ்செய்து நமஸ்கரித்து விடைபெற்று, பின் நடக்கப்போகிறவைகளைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையுடன் சென்றார்.

26—34. கோவிந்தராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் கேசியை அடித்து, அதனால் பிரியமடைந்த தோழர்களுடன் வனஞ்சென்று, வழக்கம்போல் பசுக்களை மேய்த்தார். அப்போது ஒரு சமயத்தில் அந்தச் சிறுவர்கள் திருடர்களாக இருந்து ஒளிந்துகொள்ளுகிறதும், சிலர் அவர்களைக் கண்டுபிடிப்பதுமாக ஒளிந்து விளையாட ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களில் சிலர் திருடர்களாகவும், சிலர் அவர்களைக் கண்டுபிடிப்பவர்களாகவும், சிலர் ஆடு

ளாகவும் ஏற்படுத்திக்கொண்டார்கள். ஆடுகளாக இருப்பவர்களைத் திருடர்களாக இருப்பவர்கள் திருடிக்கொண்டு போவதும், அவர்களைக் கண்டுபிடிப்பவர்கள் கண்டுபிடிப்பதுமாகப்பயமற்று விளையாடினார்கள். அந்தச் சமயத்தில் மயனுடைய புத்திரனாகிய வியோமன் என்ற அசுரன் கோபவேஷத்துடன் அச் சிறுவர்களின் கூட்டத்தில் பிரவேசித்து, தான் திருடனாக இருந்தான். பின்னும் அவன் ஆடுகளாக இருப்பவர்களில் சில கோபர்களைத் தூக்கிச் சென்று ஒரு மலையின் குகையில் வைத்துப் பாரையால் அதை மூடித் திரும்பிவந்து மறுபடியும் கோபர்களைக் கொண்டுபோய் அந்தக் குகையில் வைத்தான். இப்படி கோபர்கள் எல்லாரும் அசுரனால் அபகரிக்கப்பட்டார்கள். நாலேந்து சிறுவர்கள் தான் எஞ்சினார்கள். சரதுக்களைக் காப்பாறுகிறவராகிய பகவான் இப்படி அசுரன் செய்வதைத் தெரிந்துகொண்டு, சிங்கம் செந்நாயைப் பிடித்தாற்போல அந்த வியோமனைன்ற அசுரனைப் பிடித்துக்கொண்டார். இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் பிடிக்கப்பட்ட அசுரன் மலைபோன்ற தனது ராக்ஷஸ் சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள முயன்றான். ஆனாலும் அவனால் முடியவில்லை. அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தேவர்கள் பார்த்திருக்கும்போது அவனைப் பூமியில் தள்ளி, பசுவை (ஆட்டை)க் கொல்வதுபோலக் கொன்றான். பின்பு அவர் குகையைத் திறந்து, கோபர்களை வெளிப்படுத்தி அவர்களுடன் கோகுலஞ் சென்றார். தேவர்களும் கோபர்களும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் துதித்தார்கள்.

அக்ரூரர் கோகுலஞ் சேன்றது

1-24. மிக்க புத்திசாலியாகிய அக்ரூரர் அன்றைய ராத்திரி மதுரா நகரத்திலிருந்து, மதுரான் காடையில் ரதத்திலேறிக்கொண்டு நந்தகோகுலத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார். போகும் வழியில் மிகுந்த பாக்கியமுள்ளவராகிய அக்ரூரர், தாமரைக் கண்ணனாகிய பகவானிடத்தில் அதிக பக்தியுடன் தமக்குள் யோசிக்கலானார். “நான் என்ன நற்காரியத்தைச் செய்தேன்? என்ன தவஞ் செய்தேன்? பாத்திரத்தில் தானஞ்செய்தேனோ? இன்றைய தினம் பகவானைத் தரிசிக்கப்போகிறேன். சீழ் ஜாதியில் பிறந்த வனுக்கு வேதம் எப்படி அரிதோ, அப்படி விஷயங்களில் மூழ்கினவனாகிய எனக்கு உத்தம சலோகராகிய பகவானுடைய தரிசனம் அரிதென்று நினைக்கிறேன். ஆனாலும் நதியின் பிரவாகத்தில் செல்லுகிற திருணம் முதலியவைகளில் சில பிரவாகத்துடன் சென்றாலும் சில, கரை சேருகின்றன அல்லவா? அதுபோல் ஜீவர்கள் காலத்திற்கு வசப்பட்டவர்களானாலும் அந்த ஜீவர்களுக்குள் நான் அதமனானாலும் எனக்கு ஸம்ஸார பந்தம் நிவர்த்தியாகும் பாக்கியம் உண்டாகலாம். அதற்குக் காரணமாகிய பகவானுடைய தரிசனமும் கிடைக்கும். இன்றைய தினம் யோகிகளால் தியானஞ் செய்யக்கூடிய பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தை நான் நமஸ்கரிக்கப்போவதால் எனக்கு சகல பாபங்களும் நாசமாயின. என்னுடைய பிறப்பானது ஸபலமாயிற்று. கம்ஸன் என்னை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் அனுப்பியபடியால் என்னை அனுக்கிரகத்தவனாகிறான். அவனுடைய சகாயத்தால் பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தைத் தரிசிக்கப்போகிறேன். அந்தப் பாதத்தின்

நககாந்தியைச் சேவித்து, அம்பரீஷன் முதலிய முன்னோர்கள் கொடிய சம்சாரத்தைத் தாண்டினார்கள். மேலும், அந்தப் பாதமானது பிரம்மா, பரமசிவன் முதலிய தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டது; லக்ஷ்மீதேவியால் சேவிக்கப் பெற்றது; (மிக்க அழகுள்ளதென்று கருத்து.) பக்தியுள்ள மகரிஷிகளால் ஆச்ரயிக்கப்பெற்றது; பசுக்களை மேய்ப்பதற்காகக் கோபர்களுடன் வனத்தில் சஞ்சரிப்பது; (தயாளுவென்று கருத்து.) கோபிகைகளுடைய ஸ்தனத்திலுள்ள குங்குமத்தால் அடையாளமிடப்பட்டது; (அன்பினால் எளிதில் அறியக்கூடியதென்று கருத்து.) இந்த மிருகங்கள் பிரதக்ஷணமாகச் செல்லுகின்றன; ஆனதால் இன்றைய தினம் அழகான கன்னங்கள், மூக்குகள் இவைகளுள்ளதும், புன்சிரிப்புள்ள பார்வையுள்ளவையும், சிவந்தவையும், தாமரைமலர்போன்றவையுமான கண்களுள்ளதும், சுருட்டை மயிர்களால் மறைக்கப்பட்டதுமான பகவானுடைய முகத்தைத் தரிசிக்கப்போகிறேன். மிகுந்த அழகு பொருந்தியவரும், பூமியின் பாரத்தைப் போக்கடிப்பதற்காகத் தமது இஷ்டப்படி அவதரித்தவருமான ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் தரிசனம் எனக்குக் கிடைக்குமா? கிடைத்தால் என்னுடைய கண்கள் ஸபலமாகும். (நம்மைப்போல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் காரியங்களைச் செய்கிறார். சுகங்களை அனுபவிக்கிறார். ஆனதால், அவரை விஷ்ணுவென்று எப்படிச் சொல்லலாமென்றால் மூன்று சுலோகங்களால் அதற்குச் சமாதானஞ் சொல்லப்படுகிறது.) காரியங்களும், காரணங்களும் அவருடைய சங்கல்பத்தால் சேஷடிக்கின்றன. ஆனாலும் அவருக்கு நான் என்ற அகங்காரமில்லை. மேலும், அவருக்கு அஞ்ஞானமும், அதனாலுண்டாகும் பேதபுத்தியும், அதனால் அபிநிவேசமும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட பகவான்

தம்முடைய சங்கல்பத்தால் பிராணன், இந்திரியங்கள், புத்தி இவைகளுள்ள ஜீவர்களைத் தம்மிடத்தில் உண்டு பண்ணி, அவர்களுடன் கோபிகைகளுடைய வீடுகளில் விளையாட்டாகக் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு, உண்மையில் பற்றுதலில்லாதவரானாலும் ஆசையுள்ளவர்போலத் தோன்றுகிறார். சகல பாபங்களையும் நிவர்த்திப்பவைகளும், சகல மங்களங்களைக் கொடுப்பவைகளுமான பகவானுடைய குணங்களையும், சரிதங்களையும், அவதாரங்களையும் எவன் சொல்லுகிறானோ, அவனுடைய வாக்கு ஜகத்தைப் பிழைக்கச் செய்கிறது; பரிசுத்தப்படுத்துகிறது; அவைகளுடைய சம்பந்தமற்ற வாக்குகள் பிணத்துக்கு அலங்காரஞ் செய்ததுபோல பிரயோசனமற்றவையாகின்றன. அப்படிப்பட்ட பகவான் தம்மால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தர்மங்களைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கும் தேவர்களுக்கு சுகத்தைச் செய்பவராகையால் யதுவம்சத்தில் அவதரித்துத் தம்முடைய கீர்த்தியைப்பரவச்செய்து கொண்டு கோகுலத்தில் வசிக்கிறார். எல்லாருக்கும் சகல மங்களத்தையும் கொடுக்கும் அந்தக் கீர்த்தியைத் தேவர்கள் கானஞ்செய்கிறார்கள். இன்றைய தினம் நல்ல பொழுது விடிந்தது. பகவானைத் தரிசிக்கப்போகிறேன். இது நிச்சயம். அவர் மகான்களுக்குக் கதியாக இருப்பவர்; எல்லாருக்கும் குருவாக இருப்பவர்; மூவுலகத்திலுமுள்ள ஜனங்களுக்குள் மிக்க அழகானவர்; கண்ணுள்ளவர்களுக்கு அதிக சந்தோஷத்தைக் கொடுப்பவர்; லக்ஷ்மீ தேவிக்குப் பிரியமான சுரூபமுள்ளவர்; பகவானைத் தரிசித்தவுடன் ராமகிருஷ்ணர்களுடைய பாதங்களை நேரில் நான் நமஸ்கரிப்பேன். அவைகள் யோகிகளாலும் மனத்தால் தியானஞ் செய்யப்பட்டவை (யோகிகளுக்குக்கூட நேரில் கிடைக்காத பகவானுடைய பாதத்தை நான்

நேரில் பார்ப்பேன் என்று கருத்து). பின்பு அவர்களுடைய தோழர்களான கோபர்களையும் நமஸ்கரிப்பேன். அந்த பகவான் தம்முடைய பாதாவிந்தத்தில் நமஸ்கரித்தவனாகிய என்னுடைய தலையில் தாமரை மலர்போன்ற கையை வைத்து அனுக்கிரகிப்பாரா? அந்தக் கையானது காலமாகிய சர்ப்பத்தைக் கண்டு பயந்து, சரணமடைந்தவர்களுக்கு அபயத்தைக் கொடுப்பது; அந்த பகவானுடைய கையை இந்திரனும், பலியும் பூஜித்து மூவுலகங்களுக்கும் இந்திரனாக ஆனார்கள். மேலும், அந்தக் கையானது தாமரைமலரின் வாசனைபோன்ற வாசனையுள்ள தாகையால் ராஸக்ரீடையில் கோபிகைகளுக்கு நேர்ந்த கிரமத்தை நிவர்த்தித்தது; பகவான் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவரானதாலும், என்னுடைய மனத்திற்கு உள்ளும் வெளியிலுமிருப்பவரானதாலும், என்னுடைய அபிப்பிராயத்தை நித்தியமான ஞானத்தால் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார். ஆனதால் நான் கம்ஸனால் அனுப்பப்பட்டவனானாலும் என்னைச் சத்துருவாக நினைக்கமாட்டார். (வெளியில் கம்ஸனை அனுசரிக்கிறேனே யொழிய அந்தரங்கத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.) பின்னும் அவருடைய பாதத்தின் சமீபத்தில் அஞ்சலிபந்தஞ் செய்துகொண்டு ஜாக்கிரதையாக இருக்கும் என்னைக் கிருபை பொருந்திய அனுக்கிரக திருஷ்டியால் பார்ப்பாரா? அப்படிச் கடாசூழ்த்தால் அந்தக் கூணத்திலேயே சகல பாபங்களற்றவனாகி, பயமற்று மிகுந்த சந்தோஷத்தை அடைவேன். பின்னும் பகவானையே தெய்வமாகக் கொண்டவனும், பந்துவும், மித்திரனுமாகிய என்னைப் பகவான் பருத்த கைகளால் ஆளிகளஞ் செய்துகொள்வார். அப்பொழுதே என்னுடைய ஆத்மா சுத்தமாகிவிடும். கர்மபந்தமும் நழுவிவிடும்.

இப்படி பகவான் ஆலிங்கனஞ் செய்தபிறகு நான் அஞ் சலிபந்தம் செய்துகொண்டிருப்பேன். அப்படிப்பட்ட என்னை நோக்கி மிக்க கிரீத்தியுள்ள பகவான், ‘ஓ தாத! அக்ரூர!’ என்று அழைப்பார். அப்பொழுதுதான் நான் ஜன்ம ஸாபல்யத்தை யடைவேன். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் எவன் ஆதரிக்கப்படவில்லையோ, அவனுடைய ஜன்மம் வியர்த்தமானதேயாம். கல்பக விருஷமானது எப்படி ஆச்ரயித்தவர்களுடைய இஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறதோ, அதுபோல் பகவான் எதற்காக, எவர்கள் தன்னை சேவிக் கிறார்களோ, அவர்களுக்கு அதனைக் கொடுக்கிறார். அவருக்குப் பிரியனாவது, அப்ரியனாவது, சினேகிதனாவது, விரோதியாவது, உதாசினனாவது ஒருவனுமில்லை. யதுக் களுக்குட் சிறந்தவரான பலராமன் என்னுடைய இரு கையையும் பிடித்துச் சிரித்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு அழைத்துப்போய் அர்க்கியம் முதலியவைகளைக் கொடுத்து, பந்துக்கள் விஷயத்தில் கம்ஸன் செய்யும் கெட்ட நடையைப்பற்றிக் கேட்பாரா” என்று யோசித் துக்கொண்டு சுவபல்களுடைய புத்திரராகிய அக்ரூரர் ரதத்துடன் நந்தகோகுலம் வந்தார். சூரியனும் அஸ்தமித்தார்.

25—45. அப்பொழுது அக்ரூரர் சகல லோகபாலர்களால் கிரீடங்களில் தரிக்கப்படும் சுத்தமான பாததூளியுள்ளவராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய காலடிகளைக் கண்டார். அவைகள் தாமரை மலரின் ரேகை, யவரேகை, அங்குச ரேகை ஆகிய இவைகளுள்ளவை; பூமிக்கு அலங்காரமாயுள்ளவை; அவைகளைப் பார்த்தவுடன் அக்ரூரர் மிகுந்த சந்தோஷத்தை அடைந்து, பரபரப்புடன் ரதத்திலிருந்து கீழே இறங்கினார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்திலுள்ள பிரியத்தால் ஆனந்தக்கண்ணீரைப் பெருக்கினார். மயிர்க்

கூச்சலை அடைந்தார்; மேலும் அவர், “இவை பிரபுவின் னுடைய பாததூளிகள்; இவைகள் கிடைப்பது அரிது” என்று சொல்லி, அவைகளில் விழுந்து புரண்டார். கம்ஸ னுடைய உத்தரவின்படி அக்ருரர் கோகுலத்திற்குப் புறப்பட்டு, வழியில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய காலடிகளைத் தரிசித்தும், அவருடைய சரிதங்களைக் கேட்டும், டம்பம், பயம், துக்கம் ஆகிய இவைகளைவிட்டுப் பகவானை தியானித்துக்கொண்டும் இருந்தாரென்று சொன்னோமல்லவா? இப்படி இருப்பதே பிரானிகளுக்குப் புருஷார்த்தமாகிறது. பின்பு அவர் ரதத்தின்மீதேறி, “ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும், பலராமனும் எங்கே இருக்கிறார்கள்?” என்று கேட்டுக்கொண்டு சென்றார்.

சாயங்காலத்தில் மரத்திலிருக்கும் கோப குமாரர்கள் முகமாகக் கொட்டிலில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும், பலராமனும் இருப்பதாகத் தெரிந்துகொண்டு அவ்விடஞ் சென்று, மாடு கறக்கும் ஸ்தலத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் பலராமனையும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும் தரிசித்தார். அவர்களில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பீதாம்பரத்தையும், பலராமன் கறுத்த வஸ்திரத்தையும் தரித்திருந்தார்கள். மேலும் அவர்கள் சரக்காலத்தில் புஷ்பித்த தாமரை மலர் போன்ற கண்களுள்ளவர்களும், பருத்த கைகளுள்ளவர்களும், அழகான முகங்களுள்ளவர்களும், செளந்தரியமுள்ளவர்களும், யானைக்குட்டிபோன்ற பராக்கிரமமுள்ளவர்களும் இருந்தார்கள். அவர்களில் கிருஷ்ணன் கறுத்த திருமேனியுள்ளவராகவும், பலராமன் வெண்மை நிறமுள்ளவராகவும் இருந்தார்கள். பின்னும் அவர்களுடைய கால்கள் தவஜ ரேகை, வஜ்ர ரேகை, அங்குச ரேகை, தாமஸ ரேகை இவைகளுள்ளனவாக இருந்தன. அப்படிப்பட்ட பாதங்களால் கோகுலத்தில் நடந்து அதனைப் பிரகாசித்

கச் செய்கிறார்கள். பின்னும் அவர்களுடைய சிரிப்பும், பார்வையும் தையுள்ளனவாக இருந்தன. இன்னுமவர்கள் வனமாலை, நல்ல வாசனையுள்ள சந்தனம், சுத்த வஸ்திரம் இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் ஜகத்திற்குக் காரணமான பிரதான புருஷர்கள்; பூமியின் பாரத்தை நிவர்த்திப்பதற்காக அவதரித்தவர்கள்; அவர்கள் சுவர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மரகத மலை போலும், வெள்ளி மலை போலும், தங்களுடைய கார்தியால் சகல திக்குகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டும் இருந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டவுடன் அக்ரூர் சீக்கிரமாக ரதத்திலிருந்து இறங்கி, ராமகிருஷ்ணர்களுடைய பாதங்களில் தடிபோல் விழுந்து நமஸ்கரித்தார். பகவானைத் தரிசித்ததால் மிகுந்த சந்தோஷத்தை யடைந்து, கண்ணீரால் தொண்டையடைத்து மயிர்க்கூச்சலை அடைந்து, “நான் அக்ரூரன்; நமஸ்காரம் செய்தேன்” என்று சொல்வதற்கு முடியாமலிருந்தார். வணங்கினவர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அக்ரூருடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து, சக்ரரேகையுள்ள தமது கையினால் அவரைத் தூக்கி ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டார். கம்பீரமனமுள்ள பலராமன் தம்முடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்தவராகிய அக்ரூரைத் தூக்கித் தழுவி அவருடைய கையைத் தமது கையால் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு தம்பியாகிய கிருஷ்ணனுடன் தமது வீட்டிற்குச் சென்றார். அவ்விடத்தில் அவரை நல்வரவா வென்று கேட்டு, அவருடைய கால்களை அலம்பி, ஆசனம் கொடுத்து, மது வர்க்க விதிப்படி பூஜைசெய்தார். அதிதிகளைப் பூஜிக்கும் முறையை யறிந்தவரான பலராமன், அதிதியாகிய அக்ரூருக்குப் பசுவைக் கொடுத்து, அவருடைய களைப்பை நிவர்த்தித்து, பரிசுத்தமான ருசியுள்ள அன்னத்தைப்

பிரீதியுடன் கொடுத்துப் புசிக்கச் செய்தார். அவர் போசனஞ் செய்தபின்பு பச்சைக்கற்பூரம் சேர்ந்த சந்தனத்தைப் பூசி, புஷ்பமாலைகளால் அலங்கரித்து, மிகவும் சந்தோஷிக்கச் செய்தார். பின்பு நந்தகோபர் அக்ரூரரை நோக்கி, “மிக்க கொடியவனாகிய கம்ஸனிடத்தில் நீங்கள் எப்படி வசிக்கிறீர்கள்? பசுக்களைக் கொல்லும் கொடிய சுபாவமுள்ளவனை ஆடுகளுக்குக் காவலாளாக நியமித்தாற் போல கம்ஸன் நமக்கு அரசனாக இருக்கிறான். அவன் தன்னுடைய பிராணனைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதில் நோக்கமுள்ளவன்; தையயில்லாதவன்; சகோதரியின் குழந்தைகளைக் கொன்றவன்; அந்தக் கம்ஸனுடைய ராஜ்ஜியத்தில் வசிக்கும் ஜனங்களுக்கு ஜீவனமே அரிது. உங்களை எப்படிக் க்ஷேமமா என்று கேட்போம்” என்று இனிமையான வார்த்தையால் பூஜித்தார். அக்ரூரர் வழி நடந்துவந்த களைப்புத் தீர்ந்து சுகத்தை யடைந்தார்.

அத்தியாயம் 39

அக்ரூரர் லிஷ்ணு லோகத்தைப் பார்த்தது

1—7. பின்பு அக்ரூரர் ராமகிருஷ்ணர்களால் மஞ்சத்தில் வைத்துப் பூஜிக்கப்பட்டு, வழியில் எவைகளை நினைத்துக்கொண்டு வந்தாரோ அவ்வளவு மனோரதங்களையும் அடைந்தார். லக்ஷ்மீதேவிக்கு வாசஸ்தலமாகிய பகவான் சந்தோஷமடைந்தால் எதுதான் கிடைக்காது? (எல்லாம் கிடைக்கும் என்று கருத்து.) ஆனாலும் பகவானிடத்தில் பக்தி செய்கிறவர்கள் ஒன்றையும் விரும்புகிறதில்லை. தேவகியின் புத்திரனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சாயங்கால போஜனத்தை முடித்துக்கொண்டு, கம்ஸன் பந்துக்

களிடத்தில் எப்படியிருக்கிறான் என்பதையும், அவனுடைய எண்ணத்தைப்பற்றியும் பின்வருமாறு கேட்கலானார் : எப்படியெனில்—‘ஓ நல்ல சபாவமுள்ள அக்ருரரே ! கம்ஸனிடத்திலிருந்து நல்வரவா ? உங்களுக்குக் கேஷமமுண்டாகட்டும். நம்முடைய பந்துக்களெல்லாரும் ரோகமில்லாமல் சுகமாக இருக்கிறார்களா ? நம்முடைய குலத்திற்கு வியாதிபோன்றவனும், அம்மான் (மாதாவின் சகோதரன்) என்ற பார்தவ்யமுள்ளவனுமாகிய கம்ஸன் விருத்தியடைந்திருக்கும்பொழுது அவனுடைய ராஜ்யத்தில் வசிப்பவர்களான நம்முடைய பந்துக்களுக்குச் சுகமேது ? அதைப்பற்றி நான் கேட்க வேண்டுமா ? பூஜிக்கத்தக்கவர்களான எமது தாய் தந்தையர்களுக்கு எங்கள் நிமித்தமாக மிக்கக் கெடுதிகள் சம்பவித்தன ; எங்கள் நிமித்தத்தில் அவர்கள் காராகிருகத்தில் அடைக்கப்பட்டார்கள் ; புத்திரசோகத்தை அனுபவித்தார்கள். பந்துக்களாகிய உங்களை நான் தரிசித்தது தெய்வச் செயலேயாம். இது வெகுநாளாக எதிர்பார்க்கப்பட்டது ; ஆனதால் நீர் வந்த காரியம் என்ன ? சொல்லவேண்டும்’ என்று கேட்டார்.

8—37. அதனைக் கேட்ட அக்ருரர், “கம்ஸன் யாதவர்களிடத்தில் விரோத புத்தி வைத்திருப்பதையும், வசுதேவரைக் கொல்ல முயன்றதையும், எதற்காகக் கம்ஸன் தன்னை அனுப்பினானோ, எந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லும்படி சொன்னானோ, அவைகளையும், நாரதர் முகமாக உங்களிருவர்களையும் வசுதேவருடைய புத்திரர்களென்று கம்ஸன் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறுனென்பது முதலியவைக ளெல்லாவற்றையும் தெரிவித்தார். அதனைக் கேட்ட ராமகிருஷ்ணர்களிருவர்களும் சிரித்து, கம்ஸன் சொல்லியனுப்பிய சமாசாரத்தைப் பிதாவாகிய நந்த

கோபரிடம் நன்றாகத் தெரிவித்தார்கள். அதனைக் கேட்ட நந்தகோபரும் கோபர்களை நோக்கி, “நம்முடைய கோகுலத்திலுள்ள பால், தயிர், நெய் முதலியவைகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். மேலும், காணிக்கைகளாக உயர்ந்த வஸ்துக்களை யெடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். வண்டிகளைத் தயார் செய்யுங்கள்; நாளையதினம் மதுரா நகரத்திற்குப் போவோம். அரசனிடம் காணிக்கைகளைச் சமர்ப்பிப்போம்; தனுர்யாகத்தைப் பார்ப்போம்; அதற்காகத் தேசத்திலுள்ள ஜனங்கள் போகிறார்கள்” என்று சொல்லி கோகுலத்தில் பிரசித்தப்படுத்தினார். (தண்டோரா போடு வித்தார்.) கோபிகைகள், ராமகிருஷ்ணர்களை அழைத்துப் போவதற்காக அக்ரூரர் வந்திருக்கிறார் என்பதைக் கேள்விப்பட்டுத் துக்கமடைந்தார்கள். சில ஸ்திரீகள் அதனால் மனவருத்தத்தை யடைந்து பெருமூச்சு விட்டு, வாடின முகமுள்ளவர்களானார்கள். மற்றுஞ் சில ஸ்திரீகளுக்கு வஸ்திரம், வளை, தலைமுடிச்சு ஆகிய இவைகள் நழுவின. மற்றுஞ் சிலர், பகவானைத் தியானஞ் செய்து அதனால் சகல இந்திரிய வியாபாரங்க ளடங்கியவர்களாகி ஆத்ம லோகத்தை அடைந்தவர்கள்போல இவ்வுலகத்தை மறந்திருந்தார்கள். பின்னுஞ் சிலர் அன்புபொருந்திய சிரிப்புள்ளவைகளும், மனோகரங்களும், விசித்திர பதங்களுள்ளவைகளுமான பகவானுடைய வார்த்தைகளை நினைத்து மோகித்தார்கள். பின்னும் அவர்கள், பகவானுடைய அழகான நடை, சேஷ்டை, சிரிப்புள்ள அழகான பார்வை, துக்கத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடிய மேலான சரித்திரங்கள் ஆகிய இவைகளை நினைத்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவர்களாகி, கூட்டமாக ஒன்று கூடிக் கிருஷ்ணனிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தியவர்களாகி, கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டு பின்வருமாறு

மாறு சொல்லலானார்கள் : “ஓ தெய்வமே ! உனக்கு ஒருவரிடத்திலும் தயையில்லை. சில காலம் சேர்த்து அனுகூலத்தைச் செய்து போகத்தை அனுபவிக்காம லிருக்கும்பொழுதே பிரித்துவிடுகிறாய். உன்னுடைய நடையானது குழந்தைகளுடைய சரிதம்போல இருக்கிறது ; பிரயோசனமற்றது ; கறுத்த மயிர்களால் மறைக்கப்பட்டதும், அழகான கன்னங்களுள்ளதும், உயர்ந்த மூக்குகளுள்ளதும், துக்கத்தை நிவர்த்திக்கக் கூடிய புன்சிரிப்புள்ளதுமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய முகத்தைக் காண்பித்து, இப்பொழுது அதனைத் தரிசிக்காமலிருக்கும்படி செய்கிறாய். ஆனதால் உன்னால் செய்யப்படும் காரியம் நல்லதல்ல. ஓ அக்ரூர் ! நீர் மிகவும் கொடிய சுபாவமுள்ளவர் ; பெயர் மாத்திரம் அக்ரூர் (நல்லவர்) என்றிருக்கிறது. எங்களுக்குக் கண்ணை விருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை அபகரிக்கிறீரல்லவா ! ஓ தெய்வமே ! எங்களுக்கு உம்மால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாகிய கண்ணானது கொடுக்கப்பட்டிருந்த தல்லவா ? அதனால் நாங்கள் சிருஷ்டிக்கும் விஷயத்தில் உமக்கு இருக்கும் சாமர்த்தியத்தைப் பகவானுடைய சரீரத்தில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். அப்படி உம்மால் கொடுக்கப்பட்ட கண்ணை நீரே மூடன் போல அக்ரூர் என்ற பெயருடன் அபகரிக்கிறீர். அதனால் நீர் கொடிய சுபாவமுள்ளவரே யாம். நந்தகுமாரராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பிரியமானது ஸ்திரமில்லாதது. ஏனென்றால் வீடு, பந்துக்கள், புத்திரர்கள், பர்த்தா ஆகிய எல்லோரையும் விட்டு தமக்கு வேலைக்காரிகளாகவும், தமதுநிமித்தமாகக் கஷ்டப்படுகிறவர்களுமான எங்களைக் கவனிக்கிறதில்லை. மதுரா நகரத்திலுள்ள ஸ்திரீகளுக்கு இன்றைய தினம் நல்ல பெரழுது விடிந்தது. அவர்களுடைய இஷ்டம் நிறைவேறியது. கடைக்கண் பார்வையுள்ள பகவானுடைய

புன்சிரிப்பாகிய மதுவை அவர்கள் பானம்பண்ணப் போகிறார்கள். ஓ ஸ்திரீகளே! அந்தப் பட்டணத்திய ஸ்திரீகள் தேன்போல் இனிமையாகப் பேசுவார்கள். அதற்கு பகவான் தைரியமுள்ளவரானாலும், வசப்பட்டு அவர்களுடைய வெட்கம், சிரிப்பு, விளையாட்டு இவைகளால் மோகித்து, அவ்விடத்திலேயே வசிப்பாரே யொழியக் கிராமத்து ஜனங்களாகிய நம்மை லட்சியஞ் செய்து இவ்விடம் வருவாரோ? (வரமாட்டார் என்று தாத்பரியம்.) இன்றைய தினம் மதுரா நகரத்திற்குப் போகிறவரும், லக்ஷ்மீபதியும், எல்லாக் குணங்கள் பொருந்தியவருமான தேவகியின் புத்திரனை மார்க்கத்தில் எவர்கள் தரிசிப்பார்களோ, அவர்களுடைய கண்களுக்கும் பட்டணத்தில் இந்தக் கிருஷ்ணனை தரிசிக்கும் தாசார்ஹர்கள், போஜர்கள், அந்தகர்கள், விருஷ்ணிகள், ஸாத்வதர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய நேத்திரங்களுக்கும் மிகுந்த ஆனந்த முண்டாகப் போகிறது. இந்த அக்ரூரர் கொடிய சுபாவமுள்ளவர்; தயையில்லாதவர்; ஆனதால் இவருக்கு அக்ரூரர் என்ற பெயர் தகுதியானதல்ல. எங்களுக்குப் பிராணனைக் காட்டிலும் பிரியமாகவிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை தூரதேசத்திற்கு அழைத்துப்போகிறார். இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ரதத்தின் மீதேறிப் பிரயாணத்திற்கு ஸன்னத்தராக இருக்கிறார். இவர் தயையில்லாதவர்; இந்தக் கோபர்களும் வண்டிகளைப் பூட்டிக்கொண்டு, கிருஷ்ணனைச் சீக்கிரப்படுத்துகிறார்கள். வயதுசென்ற கோபர்களும் மௌனமாக இருக்கிறார்கள். நம்க்கு இப்பொழுது தெய்வமும் அனுகூலமாக இருக்கவில்லை. (தெய்வம் அனுகூலமாக இருந்தால் இப்பொழுது மழை பெய்யலாம்; இடி விழலாம்; கிருஷ்ணனுடைய பிரயாணத்திற்கு இடைபூறுகள் உண்டாகலாம் என்று கருத்து.) இப்பொழுது நாம் கிருஷ்ணனிடம்

சென்று மதுரா நகரத்திற்குப் போகக்கூடாதென்று தடுத்துவிடுவோமா? அப்படிச் செய்தால் நம்முடைய பந்துக்களும், பெரியோர்களும் என்ன செய்வார்கள்? அரைக்ஷணமேனும் கிருஷ்ணனைவிட்டுப் பிரிந்திருக்க முடியாது. தெய்வத்தால் பகவானுடைய விரதமானது நமக்கு ஏற்பட்டிருப்பதால் நம்முடைய மனது மிகவும் தினமாக இருக்கிறது. (நமக்கு மிருத்யுவினிடத்திலும் பயமில்லை என்று தாத்பர்யம்.) ஓ கோபிகைகளே! கிருஷ்ணனுடைய அழகான கிரிப்பு, பேச்சு, விளையாட்டான பார்வை, ஆலிங்கனம் ஆகிய இவைகளால் ராஸகரீடையில் ராத்திரியைக்ஷணம்போலப் போக்கடித்தோமல்லவா? அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விட்டுப் பிரிந்து எப்படி துக்கத்தை சகிக்க முடியும்? சயங்காலத்தில் எந்தப் பகவான் பலராமனுடனும், கோபர்களுடனும் மாடுகளை யோட்டிக்கொண்டு, வேணுகானஞ் செய்து கொண்டு கோதுளிகள் படிந்த தலைமயிருள்ளவராகிக் கோகுலத்திற்கு வந்து கடைக்கண்ணால் நம்மைப் பார்த்து நம்முடைய மனத்தை அபகரிப்பாரோ, அந்தப் பகவானை விட்டுப் பிரிந்திருக்கமுடியுமா?" என்று சொல்லிக் கொண்டு கோபஸ்திரீகள் கிருஷ்ணனையே மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு, 'ஓ கோவிந்தா! தாமோதர! மாதவ!' என்று உரக்கக் கதறினார்கள். இப்படி ஸ்திரீகள் அழுதுகொண்டிருக்கும்பொழுது சூரியன் உதயமானார். அப்பொழுது அக்ரூர் ஸந்தியாவந்தனம் முதலிய கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு ரதத்தை நடத்தினார். நந்தன் முதலிய கோபர்களும் நெய், பால் முதலியவைகளால் நிறைந்த குடங்களை எடுத்துக்கொண்டு, வண்டிகளின் மீதேறிக்கொண்டு அவர்பின் சென்றார்கள். கோபிகைகளும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்பின் சென்று கிருஷ்ணனால் பார்க்கப்பட்டவர்களாகி அவருடைய உத்தரவை எதிர்பார்த்து

நின்றார்கள். அப்பொழுது யாதவர்களுக்குட் சிறந்தவராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தாம் துவாரகா நகரத்திற்குப் போவதால் கோபிகைகள் வருத்தப்படுகிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, 'சீக்கிரம் திரும்பி வருகிறேன்' என்று தூதன்முகமாகச் சொல்லியனுப்பி அவர்களைச் சமாதானஞ்செய்தார். அந்தக் கோபிகைகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ரதத்தின் கொடியானது எதுவரையில் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டதோ ரதஞ்செல்வதால் உயரக் கிளப்பும் தூளி எதுவரையில் பார்க்கப்பட்டதோ, அதுவரையில் பகவானிடத்திலேயே சித்தத்தைச் செலுத்திக் கொண்டு சித்திரம்போல நின்றார்கள். பின்பு ஆசையொழிந்தவர்களாகி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரித்திரத்தைக் கானம் பண்ணிக்கொண்டு தினங்களைக் கழித்தார்கள்.

38—57. ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும், பலராமனும், அக்ரூரரும் வாயுவுக்குச் சமமான வேகமுள்ள ரதத்துடன் யமுனதீரஞ் சென்றார்கள். அந்த யமுனையானது பாபத்தைப் போக்கடிக்கக்கூடியது ; மேலும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ரத்தினம்போல் சுத்தமான கார்தியுள்ள யமுனையின் ஜலத்தை ஆசமனஞ்செய்து மரங்களின் கூட்டத்தின் வழியாகப் பலராமனுடன் சென்று ரதத்தில் வசித்தார். அக்ரூரர் அவர்களிடம் விடைபெற்று அவர்களை ரதத்தில் வசிக்கச் செய்து, யமுனையின் மடுவிற்குச் சென்று விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்தார். அந்த ஜலத்தில் மூழ்கி வேதமந்திரத்தை ஜபஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அந்த ஜலத்தில் ராமனும் கிருஷ்ணனும் சேர்ந்திருப்பதைத் தரிசித்து அக்ரூரர் ரதத்திலிருந்த வசுதேவபுத்திரர்கள் ஜலத்தில் எப்படிக் காணப்படுகிறார்கள் ? ரதத்திலில்லையோ என்று சந்தேகித்து, ஜலத்திற்கு மேலே

கிளம்பிக் கரையில் பார்த்தார். அவ்விடத்திலும் முன்போல ராமகிருஷ்ணர்க் கிருவர்களும் ரதத்திலிருப்பதைக் கண்டு ஜலத்தில் பார்த்தது பொய்யோ என்று திரும்பவும் ஜலத்தில் மூழ்கினார். அவ்விடத்திலும் முன்போல ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தரிசித்தார். எப்படியெனில் ஆயிரம் படங்களுள்ளவரும், தாமரைத் தண்டுபோல வெண்மைச் சரீரமுள்ளவரும், கறுத்த வஸ்திரத்தைத் தரித்தவரும் ஸித்தர்சளாலும், கந்தர்வர்களாலும், அசுரர்களாலும் துதிக்கப்பெற்றவருமான ஆதிசேஷனைக் கண்டார். அவருடைய மடியில் வசிக்கும் பகவானையும் தரிசித்தார். அவர் மேகம்போன்ற கறுத்த திருமேனியுள்ளவர்; பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவர்; நான்கு கைகளுள்ளவர்; சாந்தமான சுபாவமுள்ளவர்; தாமரை இதழ்போன்ற நீண்ட கண்களுள்ளவர்; அழகான சிரித்த முகமுள்ளவர்; புன்சிரிப்புள்ள பார்வையுள்ளவர்; அழகான புருவங்கள், காதுகள், கன்னங்கள் இவைகளுள்ளவர்; உயரமான மூக்குள்ளவர்; சிவந்த உதடுள்ளவர்; பருத்துத் தொங்குகிற கைகளுள்ளவர்; உயரமான தோள்களுள்ளவர்; மார்பில் லக்ஷ்மிதேவியை வைத்துக்கொண்டவர்; சங்கம் போன்ற கழுத்துள்ளவர்; பள்ளமான தொப்புள் உள்ளவர்; மூன்று மடிப்புள்ளதும், அரச இலைக்குச் சமமான வயிறுள்ளவர்; பருத்த இடுப்பு, முன்பக்கம் இவைகளுள்ளவர்; கரபம் (கையின் பக்கம்) போன்ற தொடைகளுள்ளவர்; அழகான முழங்கால்கள், கணைக்கால் இவைகளுள்ளவர்; கொஞ்சம் உயர்ந்தும், சிவந்த நககாந்தியுள்ளதுமான பாதங்களுள்ளவர்; மிகவும் மிருதுவான கட்டைவிரல் முதலிய விரல்களால் பிரகாசிக்கும் பாதா விரந்தமுள்ளவர்; மேலுமவர் விலையுயர்ந்த ரத்தினங்கள் இழைத்த கிரீடம், வளை, தோள்வளை, அரைநாண், பூணூல், ஹாரம், பாதசரம், குண்டலம் இவைகளால் பிரகாசிப்

பவர் ; தாமரை மலர், சங்கம், சக்கிரம், கதாயுதம் ஆகிய இவைகளைக் கைகளில் தரித்தவர் ; ஸ்ரீவத்ஸத்தால் அழகிய மார்புள்ளவர் ; பிரகாசிக்கும் கௌஸ்தப ஹாரமுள்ளவர் ; வனமாலையுள்ளவர் ; மேலும் சுந்தர், நந்தர் முதலிய பார்ஷத கணங்களும், ஸனகர் முதலியவர்களும், பிரும்மா, ருத்திரன் முதலிய தேவர்களும், மரீகி முதலிய ஒன்பது பிரஜாபதிகளும், பிரகலாதர், நாரதர், உபரிசந வஸு முதலிய பாகவதர்களும் அந்த ஸ்ரீ பகவானைப் பலவித அபிப்பிராயமுள்ள சிறந்த வார்த்தைகளால் ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். ஸ்ரீ, புஷ்டி, வாக்கு, கீர்த்தி, காந்தி, துஷ்டி, பூமி, ஊர்ஜை, வித்தை, அவித்தை, சக்தி, மாயை ஆகிய இவைகளும் பகவானை சேவித்துக்கொண்டிருந்தன. அப்படிப்பட்ட பகவானை அக்ரூரர் தரிசித்துப் பிரியமடைந்து, மிகுந்த பக்தியுடன் மயிர்க்குச்சலை யடைந்து, பகவானிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி, ஆனந்தக் கண்ணீருள்ளவராகி, கண்ட மடைத்து, தைரியத்தை யடைந்து சிரசில் இரு கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, தழுதழுத்த வார்த்தையுடன் மெதுவாக ஸ்தோத்திரஞ் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

அத்தியாயம் 40

அக்ரூர் பகவானைத் தோத்திரஞ் செய்தது

1—30. “ஓ கிருஷ்ண ! நீர் எல்லாவற்றிற்குங் காரணங்களான ஐந்து மகா பூதங்களுக்கும் காரணராக இருப்பவர் ; உமக்கு ஆதியும் அந்தமுமில்லை ; உம்முடைய தொப்புளிலிருந்து உண்டான தாமரைமலரிலிருந்துபிரும்மா தேவர் உண்டானார். அவரால் இவ்வுலகம் கிருஷ்டிக்கப்

பட்டது; அப்படிப்பட்ட ஆதி புருஷனாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். மேலும், ஜகத்திற்குக் காரணங்களான பூமி, ஜலம், அக்னி, வாயு, ஆகாயம், அகங்காரம், மகத்தத்துவம், மாயை, மனம், இந்திரியங்கள், சப்தம் முதலிய விஷயங்கள், தேவர்கள் ஆகிய எல்லாம் உமக்கு அவயவங்களாக இருக்கின்றன. (உம்முடைய சரீரத்திலிருந்து உண்டானவைகள்.) முன்காட்டிய மாயை முதலியவைகள் ஜடங்களானதால் (அசேதனம்) உம்முடைய சுவரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ளச் சக்தியில்லாதவைகளாக இருக்கின்றன. மாயையின் குணங்களுள்ளவனான ஜீவன் சேதனானாலும், குண சம்பந்தமற்றவரான உம்மைத் தெரிந்துகொள்ளச் சக்தியற்றவனாக இருக்கிறான். மேலும், ஹிரண்யகர்ப்பர் முதலியவர்கள் அத்தயாத்மம், அதிபூதம், அதிதெய்வம் ஆகிய இவைகளுக்குச் சாட்சியும், அந்தர்யாமியும், மகா புருஷனும், ஈசுவரனுமாகிய உம்மைப் பூசிக்கிறார்கள். கர்மயோகத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களான சில பிராமணர்கள் வேத வித்தைகளைக் கொண்டு பல வகையான தேவர்களுடைய பெயரைச் சொல்லி அநேக யாகங்களால் உம்மைப் பூசிக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் எல்லாக் கர்மங்களையும் உம்மிடத்தில் சமர்ப்பித்துச் சாந்தர்களாகி, ஞானமாகிய யாகத்தைக்கொண்டு ஞான சுருபியாயிருக்கிற உம்மைப் பூசிக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் வைஷ்ணவ தீட்சைபெற்று, உம்மையே தியானஞ் செய்துகொண்டு உம்மால் சொல்லப்பட்ட பாஞ்சராத்திர விதிப்படி உம்மையே பிரத்யும்னரென்றும், அனிருத்தரென்றும், அநேக மூர்த்திகளாயும், நாராயணனென்ற ஒரு மூர்த்தியாகவும் பூசிக்கிறார்கள். மற்றுஞ் சிலர் சிவதீட்சை பெற்றுச் சைவம், பாசுபதம் முதலிய மார்க்கத்தால் சிவசுருபியாக உம்மைப் பூசிக்கிறார்கள். ஓ சகல தேவசுருபியே! இன்னும் மற்ற அற்ப தேவதைகளிடத்

தில் பக்தி செய்பவர்களும் உம்மையே பூசிப்பவர்களாக ஆகிறார்கள். எண்ணத்தில் பேதமேயொழிய வஸ்துவில் பேதமில்லை. மலையிலிருந்து பெருகி வரும் நதிகள் மழையால் நிறைந்து சமுத்திரத்தை அடைகிறதுபோல எந்த மார்க்கமாக, எந்த தேவதையைப் பூசித்தாலும் அது கடைசியில் உம்மையே பூசித்ததாகிறது. ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்பவைகள் உம்முடைய பிரகிருதியின் குணங்கள். தாவரம் முதல் பிரும்மா வரையிலுள்ளவர்கள் பிரகிருதி சம்பந்தமுள்ளவர்களாகையால் அதன் குணங்களில் பிரவேசித்திருக்கிறார்கள்; சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். (அவர்கள் பிரகிருதியிலும் அந்தப் பிரகிருதியானது உம்மிடத்திலும் இருக்கிறது. ஒவ்வொன்றும் லயத்தையடைந்தால் எல்லாம் உம்மையே அடைகின்றனவென்று தாத்பரியம்.) நீர் அவைகளில் சம்பந்தப்படாத ஞானமுள்ளவர்; சகல சுருபியாக இருப்பவர்; சகல புத்திகளுக்கும் சாட்சியாக இருப்பவர்; உம்முடைய மாயையால் ஏற்பட்ட இந்த ஸம்ஸாரமானது சரீரத்தில் அபிமானமுள்ள தேவர்கள், மனிதர்கள், பசுக்கள், பட்சிகள் முதலியவைகளுக்கே யொழிய உமக்கில்லை. மேலும், உமக்கு அக்னியானது முகமாகவும், பூமி பாதமாகவும், சூரியன் கண்ணாகவும், ஆகாயம் தொப்புளாகவும், திக்குகள் காதுகளாகவும், த்யுலோகம் தலையாகவும், தேவர்கள் கைகளாகவும், சமுத்திரம் வயிறாகவும், வாயு பிராணனாகவும், பலமாகவும், விருட்சங்களும் கொடிகளும் மயிர்களாகவும், மேகங்கள் தலைமயிர்களாகவும், மலைகள் எலும்புகளாகவும், நகங்களாகவும், இரவும், பகலும் கண்கொட்டலாகவும், பிரும்மதேவர் ஆண்குறியாகவும், மழையானது வீரியமாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாசமில்லாத சுருபமுள்ள புருஷனாகிய உம்மிடத்தில் அநேக ஜீவர்கள், லோகபாலர்கள் ஆகிய இவர்களடங்கிய லோகங்கள்

கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பின்னும், நீர் விளையாட்டாக எந்தெந்த அவதாரங்களைச் செய்கிறீரோ, அவைகளால் ஜனங்கள் துக்கத்தை நிவர்த்தித்துக்கொண்டு உம்முடைய கீர்த்தியைக் கானஞ்செய்கிறார்கள். பிரளயகாலத்தில் மதஸ்ய ரூபியாகச் சஞ்சரித்த உமக்கு நமஸ்காரம். மது, கைடபன் இவர்களைக் கொன்றவரும், ஹயகீவராக அவதரித்தவருமாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். கூர்மமாக அவதரித்து, மந்தரமலையை முதுகில் தாங்கியவரான உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். வராஹாவதாரஞ் செய்து பாதாளத்திலிருந்து பூமியைக் கொண்டுவருவதாகிய விளையாட்டைச் செய்தவராகிய உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ சாதுக் களுடைய பயத்தை நிவர்த்திப்பவரே! அற்புதமான சிம்மாவதாரஞ்செய்த உமக்கு நமஸ்காரம். வாமனராக அவதரித்த உமக்கு நமஸ்காரம். மூவுலகத்தையும் அளந்தவராகிய உமக்கு நமஸ்காரம். பரசுராமனாக அவதரித்து, துஷ்டர்களான க்ஷத்திரியர்களுடைய கூட்டத்தை நாசஞ்செய்த உமக்கு நமஸ்காரம். வசுதேவருக்குப் புத்திரராகிய உமக்கு நமஸ்காரம். ஸங்கர்ஷணராகிய (பலராமன்) உமக்கு நமஸ்காரம். பிரத்யும்னரும், அனிருத்தரும், ஸாத்வதர்களுக்கு அதிபதியுமாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். சுத்தரும், புத்தரும், தைத்யர்களுயும், தானவர்களையும் மோகிக்கச்செய்த மோகினி ரூபமுள்ளவரும், கல்கி சுரூபமெடுத்து மிலேச்சர்கள்போன்ற க்ஷத்திரியர்களை நாசஞ்செய்தவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ பகவன்! சகல லோகங்களும் உம்முடைய மாயையால் மோகத்தை அடைந்திருக்கின்றன. தேகம் முதலிய அஸத் பதார்த்தங்களில் 'நான், என்னுடையது' என்ற அபிமானமுள்ளவர்கள் கர்ம மார்க்கத்தில் சுற்றுகிறார்கள். ஓ பிரபுவே! சரீரம், புத்திரன், வீடு, களத்திரம், பணம், பந்துக்கள் முதலியவைகள் சொப்பனம்போன்ற

வைகள்; அவைகளை நான் உண்மையானவைகளென்று நினைத்து மோகிக்கிறேன். நான் அஞ்ஞானத்தால் மூடப்பட்டு அறித்யங்களும், அனாத்மாக்களும், துக்க கரங்களுமான விஷயங்களை நித்தியமானவைகளென்றும், ஆத்மாவென்றும், சுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவைகளென்றும் நினைத்து, சுகதுக்கங்களில் பிரியப்பட்டு, ஆத்மாவிற்கு கேஷமத்தைச் செய்வவரான உம்மைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. ஜலத்தை விரும்பியவன் ஜலத்திலிருந்து உண்டான பாசிகளால் மூடப்பட்டிருக்கும் ஜலத்தை விட்டுக் கானலை ஜலபென்று நினைத்து, அதனை யனுசரித்தாற்போல மாயையால் மறைக்கப்பட்டிருக்கும் உம்மை விட்டு விஷயங்களில் நோக்கமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். நான் விஷயங்களில் சென்ற புத்தியுள்ளவன்; என்னுடைய மனமோ கர்வத்தாலும், காமத்தாலும் கலங்கி இருக்கிறது. இந்திரியங்களால் பல விஷயங்களில் இழுக்கப்பட்டுருக்கிறது. ஆனதால் அதனைத் தடுக்க என்னால் முடியவில்லை. அப்படிப்பட்ட நான் உம்முடைய பாதத்தைச் சரணமடைந்தேன். இது அஸத்துக்களால் அடையமுடியாதது; இது உம்முடைய அனுக்கிரகத்தால் கிடைத்ததென்று நினைக்கிறேன். ஜீவனுக்கு ஸம்ஸார நிவர்த்தி உம்முடைய கிருபையால்தான் உண்டாகவேண்டும். சாதுக்களை உபாஸித்தால் உம்மிடத்தில் பக்தியுண்டாகும். (உம்முடைய கிருபை இல்லாவிடில் சாதுக்களுடைய சேவை கிடைக்கிறதில்லை. அதனால் உம்மிடத்தில் பிரீதியுண்டாகிறதில்லை. அவர்களுக்கு மோட்சமும் கிடைக்கிறதில்லையென்று கருத்து.) விஞ்ஞான சுருபமாயும், சகல ஞானங்களுக்கும் காரணமும், புருஷனுக்கு சுகதுக்கங்களை யுண்டுபண்ணுகின்ற காலம், கர்மம் முதலியவைகளுக்கு அதிபதியும், பரிபூரணரும், அனந்தமான சக்தி யுள்ளவரும், வாசுதேவருடைய புத்திரரும் (சித்தத்

திற்கு அதிஷ்டாதாவென்று சொல்லப்பட்டது.) சகல பிராணிகளுக்கும் ஆச்சரியமாக விருப்பவரும், அகங்காரத் திற்கு அதிஷ்டாதாவென்று காட்டப்பட்டது.) இந்திரியங்களுக்கு அதிபதியுமாகிய உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். ஓ பிரபுவே ! சரணாகதனாகிய என்னைக் காப்பாற்றும் என்று பிரார்த்தித்தார்.

அத்தியாயம் 41

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மதுரா நகரஞ் சென்றது

1—18. இப்படி அக்ரூரர் தோத்திரஞ்செய்ய, பகவான் தம்முடைய சுருபத்தை மறைத்துக்கொண்டார். அது நர்த்தனஞ் செய்துகொண்டிருந்த நடன நாட்டியத்தை மறைத்துக்கொண்டது போலிருந்தது. அதன்பின் அக்ரூரர் ஜலத்திலிருந்து கிளம்பி, அதிசீக்கிரம் அவசரமாகச் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்துகொண்டு ஆச்சரியத்துடன் ரதத்திற்கு வந்தார். அவரைப் பார்த்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், “அக்ரூரரே ! பூமியிலாவது, ஆகாயத்திலாவது, ஜலத்திலாவது அற்புதமானதைப் பார்த்தீரோ; ஆச்சரியத்தைப் பார்த்தவர்போலத் தோன்றுகிறீர்” என்று கேட்டார். அதைக் கேட்ட அக்ரூரர் பகவானை நோக்கி, “பூமியிலும், ஆகாயத்திலும், ஜலத்திலும் எவ்வளவு அற்புதங்களிருக்கின்றனவோ, அவைகள் ஐகத் சுருபியான உம்மிடத்திலிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட உம்மைப் பார்ப்பவனாகிய என்னால் எந்த ஆச்சரியம்தான் பார்க்கப்படவில்லை; (என்னிடம் வருவதற்கு முன்னமேயே ஆச்சரியத்தைப் பார்த்தவன்போல முகக்குறியால் காணப்படுகிறீர். அப்படியிருக்க என்னைப் பார்த்து

தால் எல்லா ஆச்சரியமும் பார்க்கப்பட்டது என்று எப்படிச் சொல்லுகிறீர் என்றால், அடுத்த சுலோகத்தால் சமாதானஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.) ஓ பரமேசுவர! பூமி, ஆகாயம், ஜலம் இவைகளில் எவ்வளவு ஆச்சரியங்கள் இருக்கின்றனவோ, அவைகள் யாவும் உம்மிடத்திலிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட உமமைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நான் உம்மைவிட வேறு எந்த இடத்தில், எந்த ஆச்சரியத்தைப் பார்க்கப்போகிறேன். (உம்மைவிட வேறு அற்புதமான வஸ்து இல்லையென்று தாத்பரியம்) என்று சொல்லி, அக்ரூரர் ரதத்தை ஓட்டினார். சாயங்காலத்தில் ராமகிருஷ்ணர்கள் மதுரா நகரத்தின் சமீபம் வந்துசேர்ந்தார்கள். போகும் வழியில் கிராமத்திலுள்ள ஜனங்கள் அந்தந்த இடங்களில் ராமகிருஷ்ணர்களிருவரையும் மிகுந்த பிரியத்துடன் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். அதற்குள் நந்தன் முதலிய கோபர்கள் முந்தி சென்று பட்டணத்திற்குச் சமீபத்திலிருக்கும் தோட்டத்தில் ராமகிருஷ்ணர்களுடைய வரவை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவ்விடஞ் சென்று கோபர்களுடன் சேர்ந்து அக்ரூரருடைய கையைத் தமது கையால் பிடித்துக்கொண்டு, வணங்கியிருக்கும் அவரை நோக்கி, “நீர் ரதத்துடன் மதுரா நகரஞ் சென்று வீட்டிற்குப் போகலாம்; நாங்கள் இவ்விடத்தில் ராத்திரியைக் கழித்துவிட்டுக் காலையில் பட்டணத்தைப் பார்க்கிறோம்” என்று சிரித்துக்கொண்டு சொன்னார். அதைக் கேட்ட அக்ரூரர், “பக்தர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவரே! உங்களிருவர்களையும் இவ்விடத்தில் விட்டு நான் தனியாகப் பட்டணத்திற்குப் போக மாட்டேன்; பக்தனாகிய என்னை விடுவது உசிதமல்ல; ஆதலால் தமையனுடனும், மற்ற கோபர்களுடனும் என்னுடைய கிருகத்திற்கு வரவேண்டும். என்னை நாத

னுள்ளவனாகச் செய்யவேண்டும். கிருகஸ்தர்களான எங்களுடைய வீட்டை உம்முடைய பாததூளியால் சுத்தப்படுத்தும். உம்முடைய பாதத்தை அலம்புவதால் பிதிருக்களும், அக்னிகளும், தேவர்களும் திருப்தியடைகிறார்கள். மேலும், பலிச் சக்கரவர்த்தி உம்முடைய பாதத்தை அலம்பிப் புண்ணிய கீர்த்தியுள்ளவனாகி, ஒப்பற்ற ஐசுவரியத்தையும், பக்தர்களடையக்கூடிய கதியையும் அடைந்தார். பின்னும், உம்முடைய பாத தீர்த்தமானது மூன்று லோகங்களையும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறது. அந்த ஜலத்தைப் பரமசிவன் தலையில் தரித்தார். அந்த ஜலத்தால் சகர புத்திரர்கள் சுவர்க்க லோகத்தை யடைந்தார்கள். ஓ! தேவர்களுக்கும் தேவரே! ஜகத்திற்கு அதிபதியே! உம்முடைய சரிதங்களைக் கேட்பதாலும், சொல்வதாலும் புண்ணியத்தைக் கொடுப்பவரே! யாதவர்களுக்குட் சிறந்தவரே! உத்தம சுலோகரே! ஓ நாராயண! உமக்கு நமஸ்நாரம்” என்று பிரார்த்தித்தார். அதனைக் கேட்ட பகவான், “நான் தமையனுடன் உம்முடைய கிருகத்திற்கு வருகிறேன்; யாதவர்களுக்குத் துரோகஞ் செய்பவனாகிய கம்ஸனைக் கொன்று, சிநேகிதர்களுக்குப் பிரியத்தைச் செய்வேன்” என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்டும் அக்ரூரர் வருத்தத்துடன் மதுரா நகரஞ் சென்று கம்ஸனிடத்தில் சமாசாரத்தை (ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வந்திருக்கிறாரென்பதை) சொல்லிவிட்டுத் தமது கிருகஞ் சென்றார்.

19—31. பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலராமனுடனும் கோபர்களுடனும் மறு நாள் அபராஹ்ண காலத்தில் மதுரா நகரத்திற்குட் சென்று, அதன் அழகைப் பார்த்து வந்தார். அந்தப் பட்டணத்தில் கோட்டை வாயில்கள் ஸ்படிகத்தால் கட்டப்பட்டவைகளும், மிகவும் உயரமான

வைகளுமாக இருந்தன. மேலும், அவைகளுக்கு சுவர்ணமயமான கதவுகள் போடப்பட்டிருந்தன. பின்னும், தானியம் வைக்கும் வீடுகள் முதலியவை தாமிரம், பித்தளை இவைகளால் செய்யப்பட்டிருந்தன. அந்தப் பட்டணத்தைச் சுற்றி ஆழமான அகழ் இருப்பதால் அந்த நகரம் சத்துருக்களால் அடைய முடியாததாக இருந்தது. பட்டணத்திற்குச் சமீபத்திலும், தூரத்திலும் அழகான தோட்டங்கள் இருந்தன. சுவர்ணமயங்களான நாற்சந்தி மண்டபங்களும், மாளிகைகளும், அவைகளுக்குத் தகுதியான தோட்டங்களும், சபைகளும், மற்ற வீடுகளும் நிறைந்திருந்தன. வைரீயம், வஜ்ரம், நீலம், பவழம், முத்து இவைகளால் வலபிகளும், வேதிகைகளும், ஜன்னல்களின் சமீபப் பிரதேசங்களும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது மன்றி, அவ்விடங்களில் மயில்களும், புறாக்களும் வசித்துச் சப்தித்தன. பின்னும் ராஜவீதிகளும், கடைவீதிகளும் ஜலந்தெனிக்கப்பட்டிருந்தன. மேலும், அந்தப் பட்டணமானது புஷ்பங்களாலும், பொற்களாலும், அக்ஷதங்களாலும், பூர்ண கும்பங்களாலும், சந்தனத்தாலும், தயிராலும், தீபங்களாலும், தளிர்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. வீட்டின் வாயிற்படிகள் பாக்குக் குலைகளாலும், தாருள்ள வாழைகளாலும், துவஜங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. அப்படிப்பட்ட அழகான நகரத்தில் ராமகிருஷ்ணர்கள் இருவர்களும் தங்கள் சிநேகிதர்களுடன் ராஜவீதி வழியாகப் போனார்கள். அப்படிப்பட்ட ராமகிருஷ்ணர்களைத் தரிசிக்க விரும்பிய பட்டணத்திய ஸ்திரீகள் மாடியின்மீது ஏறினார்கள். சில ஸ்திரீகள் வஸ்திரத்தை மாற்றி உடுத்திக்கொண்டும், ஆபரணங்களை வித்தியாசமாக அணிந்துகொண்டும், ஒரு காதில் ஒலையைத் தரித்துக்கொண்டும், ஒரு கையில் கண்ணத்தைத் தரித்துக்கொண்டும், ஒரு காலில் பாதசரத்

தைப் போட்டுக்கொண்டும், சிலர் ஒரு கண்ணுக்கு மையிட்டுக்கொள்ளாமலும் பகவானைத் தரிசிக்க ஓடி வந்தார்கள். மற்றுஞ் சில ஸ்திரீகள் போஜனஞ் செய்து கொண்டிருக்கும்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வருகிறாரென்பதைக் கேள்விப்பட்டு அன்னத்தைப் புசிக்காமலேயே ஓடிவந்தார்கள். பின்னுஞ் சிலர் எண்ணெய் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் ஸ்நானஞ் செய்யாமலேயே வந்தார்கள். மற்றுஞ் சிலர் தூங்கி யெழுந்திருந்த குழந்தைகளுக்குப் பால் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது பகவான் வருவதைக் கேள்விப்பட்டுக் குழந்தைகளை விட்டுவிட்டு வந்தார்கள். இப்படி மதங்கொண்ட யானைபோல் நடப்பவரான பகவான் லக்ஷ்மீதேவிக்கு சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கின்ற தமது சரீரத்தாலும், மேலான வினையாட்டு, கிரிப்பு, பார்வை இவைகளாலும் அந்த ஸ்திரீகளுடைய மனத்தை அபகரித்தார். ஓ! மன்மதனை ஜயித்த அரசனே! அந்த ஸ்திரீகள் பகவானுடைய குணங்களைப்பற்றி முன்னமேயே கேள்விப்பட்டு அவரிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தி யிருந்தவர்களானதால், இப்பொழுது நேரில் அவரைத் தரிசித்துக் கண்வழியாக ஆனந்தமூர்த்தியாகிய அவரை இருதயத்தில் வைத்துக் கட்டிக்கொண்டு சகல துக்கங்களையும் விவர்த்தித்துக்கொண்டார்கள். மேலும், அவர்கள் மயிர்க் கூச்சலடைந்தார்கள். பின்னுமவர்கள் மிகுந்த பிரியத்தால் மலர்ந்த முகமுள்ளவர்களாகி, மேல்மாடியிலேறிப் புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார்கள். ஒவ்வொரு வீதிகளிலும் பிராம்மணர்கள் தயிர், அக்ஷதை, பூர்ண கும்பம், புஷ்ப மாலை, சந்தனம் முதலியவைகளால் ராமகிருஷ்ணர்களைப் பூசித்தார்கள். பின்னும் பட்டணத்து ஸ்திரீகள், “பூலோகத்திற்கு மகோற்சவத்தை யுண்டிபண்ணும் இந்த ராமகிருஷ்ணர் இருவர்களையும் எப்பொழுதும் தரிசித்துக்

கொண்டிருக்கிற கோபிகைகள் என்ன மேலான தவஞ் செய்தார்களோ” என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

32—35. இப்படியாகக் கிருஷ்ணன் ராஜவீதியில் போகும்பொழுது சுத்தமான வஸ்திரங்களை யெடுத்துக் கொண்டு எதிரில் வரும் ஒரு வண்ணனைக் கண்டு அவனை நோக்கி, “உத்தமமான வஸ்திரங்களை யுடுத்திக்கொள்ளத் தகுதியுள்ளவர்களான எங்களுக்குச் சுத்தமான வஸ்திரங்களைக் கொடு. அப்படிக் கொடுப்பதால் உனக்கு மிகுந்த கேஷமமுண்டாகும்; சம்சயமில்லை” என்று கேட்டார். இப்படி எல்லாவற்றிலும் பூரணரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் யாசிக்கப்பட்ட வண்ணன், துஷ்டனானதால் மிகுந்த கோபத்துடன், “காடுகளிலும் மலைகளிலும் வசிக்கும் நீங்கள் இம்மாதிரியான வஸ்திரங்களைத்தான் உடுத்திக் கொள்ளுகிறது வழக்கமா? ஏன், கர்வத்துடன் அரசனுடைய சொத்தை அபகரிக்க விரும்புகிறீர்கள்? ஒழுமடர்களே! உங்களுக்குப் பிழைத்திருக்கவேண்டுமென்ற விருப்பமிருந்தால் இந்த மாதிரி கேட்கவேண்டாம். அரசனுடைய சேவகர்கள் உங்களை அடிப்பார்கள். காராகிருகத்தில் அடைப்பார்கள். உங்களுடைய பணத்தைப் பிடுங்கிக்கொள்வார்கள்” என்று சொன்னான். இப்படிச் சொன்ன வண்ணனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மிகவும் கோபங்கொண்டு, தமது கையினால் அந்த வண்ணனுடைய தலையை வெட்டி அவனைக் கொன்றார். அவனுடைய வேலைக்காரர்கள் வஸ்திர மூட்டைகளை ஆங்காங்கு கிடத்திவிட்டு ஒடினார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தமக்கு இஷ்டமான வஸ்திரங்களை எடுத்து உடுத்திக்கொண்டு, பலராமருக்கும் கோபர்களுக்கும் கொடுத்து, எஞ்சிய வஸ்திரங்களை வீதியில் போட்டுத் தமது இஷ்டப்படி சென்றார். பின்பு

ஒரு நெசவுக்காரன் பகவானுக்கு எதிரில் வந்து, ராம கிருஷ்ணர்களிடத்தில் மிகுந்த பிரியத்துடன் பட்டு வஸ்திரங்களால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களால் அவர்களை அலங்கரித்தான். இப்படி அலங்கரிக்கப்பட்ட அவ்விருவர்களும் பருவகாலத்தில் வஸ்திரம் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட குட்டி யானைகள்போலப் பிரகாசித்தார்கள். அவனிடத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சந்தோஷித்து, அவனுக்கு இவ்வுலகத்தில் மிகுந்த ஐசுவரியத்தையும், இந்திரியங்களுடைய வலிமையையும், தம்மிடத்தில் பக்தியையும் அனுக்கிரகித்ததுமன்றி, பரலோகத்தில் தம்முடைய ஸாரூப்யத்தையும் கொடுத்தார். பின்பு அவ்விருவர்களும் சுதாமாவென்ற புஷ்பக்காரனுடைய வீட்டுக்குச் சென்றார்கள். அவன் ராமகிருஷ்ணர்களைக் கண்டு சீக்கிரமாக எழுந்திருந்து, பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான். பின்னும் அவன் அவர்களுக்கும், அவர்களுடன் வந்தவர்களுக்கும் ஆசனம், பாத்தியம், அர்க்கியம் முதலியவைகளைக் கொடுத்து, புஷ்பமாலை, தாம்பூலம், சந்தனம் இவைகளால் பூசித்தான். இன்னும் அவன், “ஓ பிரபுவே ! என்னுடைய பிறப்பானது இப்போது சபலமாயிற்று. என்னுடைய குலமானது காப்பாற்றப்பட்டது; நீங்கள் என் வீட்டிற்கு வந்ததால் பிதிருக்களும், தேவர்களும், ரிஷிகளும் என்னிடத்தில் சந்தோஷப்படுகிறார்கள். நீங்கள் சகல ஜகத்திற்கும் முக்கிய காரணர்களாக இருக்கிறீர்கள். மேலும், நீங்கள் ஜனங்களுடைய கேஷமத்திற்காக பூமியில் அவதரித்திருக்கிறீர்கள்; ஜகத்குருபிகளும், லோகத்திற்கு மித்திரர்களும், எல்லா பிரானிகளிடத்திலும் சமமாக இருப்பவர்களும், பக்தர்களை அனுக்கிரகிப்பவர்களுமான உங்களுக்கு ஒருவரிடத்திலும் பேத புத்தி இல்லை. ஆனதால் வேலைக்காரனாகிய எனக்கு

உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும். நான் எதனைச் செய்ய வேண்டும்? உங்களால் எவன் ஆஞ்ஞாபிக்கப்படுகிறானோ, அவனுக்கு அது அனுக்கிரகமாகிறது” என்று பிரார்த்தித்து, வாசனையுள்ள உயர்ந்த புஷ்பங்களால் கட்டப்பட்ட மாலைகளை அவர்களிடம் சமர்ப்பித்தான். பின்பு அந்த சதாமாவென்பவன் ராமகிருஷ்ணர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்தான். அவர்கள் ‘இஷ்டமான வரத்தைக் கேள்’ என்று சொன்னார்கள். அதனைக் கேட்ட சதாமா, “சகல ஜகத் சுருபியான உம்மிடத்தில் எனக்குப் பக்தி இருக்கவேண்டுமென்றும், உம்முடைய பக்தர்களிடத்தில் பிரீதி இருக்கவேண்டும்; சகல பிராணிகளிடத்திலும் தயை இருக்கவேண்டும்” என்றும் கேட்டுக்கொண்டான். அதனைக் கேட்ட பகவான் அவனுக்கு இந்த மூன்று வரங்களையுங் கொடுத்துக் குலவிருத்தியையும், ஐசுவரியத்தையும், தேச பலத்தையும், தீர்க்கமான ஆயுளையும், கீர்த்தியையும், கார்த்தியையும் அனுக்கிரகித்து அவ்விபரிநுந்து வெளியில் சென்றார்.

அத்தியாயம் 42

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வில்லை முறித்தது

1-14. பின்பு ராஜவீதி வழியாகச் செல்லுகிற ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சந்தனம் நிறைந்த பாத்திரத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு தமக்கு எதிரில் வருகிற ஒரு கூனியான ஸ்திரீயைக் கண்டார். சுகத்தைக் கொடுப்பவராகிய பகவான், அழகான முகமுள்ள அவளை நோக்கி, “ஓ டிறந்த தொடைகளுள்ளவளே! நீ யார்? இந்தச் சந்தனத்தை யாருக்காக எடுத்துக்கொண்டு போகிறாய்?”

அதனை விவரமாகச் சொல்லு. சிறந்த இந்தச் சந்தனத்தை எங்களுக்கு கொடு; உனக்கு மிகுந்த கேதமம் சீக்கிரத்தில் உண்டாகும்” என்றார். அதனைக் கேட்ட அவள் பகவானை நோக்கி, “ஓ அழகுள்ளவரே! நான் கம்ஸனுடைய வேலைக் காரி. என்னைத் திரிவக்தா என்று சொல்லுவார்கள். எனக்குச் சந்தனம் சேர்க்கத் தெரியும். என்னால் சேர்க்கப் பட்ட சந்தனத்தில் கம்ஸன் மிகவும் பிரியப்படுவார். ஆனால் இந்தச் சந்தனத்தைப் பூசிக்கொள்ளுவதற்கு நீங்கள் தகுந்தவர்கள்” என்று சொல்லி, கிருஷ்ணனுடைய ரூபம் மிருதுவாகவிருப்பது, மாதூர்யம், சிரிப்பு, பேச்சு, பார்வை ஆகிய இவைகளால் மோகித்து அந்தச் சந்தனக் குழம்பை ராமகிருஷ்ணர்களுக்குக் கொடுத்தான். பின்பு அவ்விருவர்களும் உத்தமமான அந்தச் சிவப்புச் சந்தனத்தைப் பூசிக்கொண்டு மிகவும் பிரகாசித்தார்கள். அப்போது கிருஷ்ணன் அவளிடத்தில் சந்தோஷித்துத் தம் முடைய தரிசனத்தின் பயனைக் காண்பித்துக்கொண்டு, அவளுடைய சரீரத்திலுள்ள கோணலை நிவர்த்திக்கவேண்டும் என்று நினைத்தார். மேலும் அவர் தம்முடைய இரண்டு கால்களால் அவளுடைய நுனிக் கால்களை மிதித்துக்கொண்டு உயரத் தூக்கிய இரண்டு விரல்களுள்ள கையினால் அவளுடைய முகவாய்க்கட்டையைப் பிடித்துத் தூக்கினார். அப்பொழுது அவளுடைய சரீரம் கோணலில்லாமல் ரிஜுவாக ஆனதுமன்றி, அவள் பகவானுடைய திவ்ய ஹஸ்தம் பட்டதால் உத்தம ஸ்திரீயாக ஆனாள். அவளுடைய ஸ்தனங்களும், இடுப்பின் பின்பாகமும், முன்பாகமும் பருத்ததாயிற்று. பின்பு அவள் நல்ல ரூபம், குணம், ஓளதாரியம் இவைகளுள்ளவளாகி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய உத்தரீயத்தின் தலைப்பைப் பிடித்துக் கொண்டு, “ஓ வீர! என்னுடைய வீட்டிற்கு நாமிருவரும்

போவோம். உம்மால் என்னுடைய சித்தம் தலங்கியிருப்பதால் உம்மை விட்டுப் போக எனக்கு மனமில்லை. எனினிடத்தில் தயவு செய்யவேண்டும்” என்று மன்மத தாபமுள்ளவளாகிப் பிரார்த்தித்தாள். இப்படி அந்த ஸ்திரீயினால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட பகவான் பலராமனுடையவும், கோபர்களுடையவும் முகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டு, “ஓ அழகான புருவமுள்ளவளே! கல்யாணஞ் செய்துகொள்ளாதவர்களும், தேசார்தரத்திலிருந்து வந்தவர்களுமான எங்களுக்கு நீதான் கதி. எந்தக் காரியத்திற்காக இவ்விடம் வந்தேனோ, அதனை முடித்துக்கொண்டு மனக் கவலையை நிவர்த்திக்கக்கூடிய உன்னுடைய கிருகத்திற்கு வருகிறேன்” என்று இனிமையாகச் சொல்லியனுப்பிவிட்டு வீதியில் செல்லும்பொழுது கடை வீதியில் பலவகையான காணிக்கைகளாலும், தாம்பூலத்தாலும், புஷ்பமாலைகளாலும், சந்தனத்தாலும் ஜனங்கள் ராமகிருஷ்ணர்களைப் பூசித்தார்கள். அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தரிசித்த ஸ்திரீகள் மன்மத தாபமுள்ளவர்களாகித் தங்களை மறந்து சீத்திரத்தில் எழுதப்பட்டவர்கள்போல் அசையாமல் நின்றார்கள். அவர்களுடைய தலைமுடிச்சு அவிழ்ந்தது; கங்கணங்களும், வஸ்திரங்களும் நழுவின.

15—24. பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பட்டணத்து ஜனங்களை நோக்கி, “தனூர்யாகம் எவ்விடத்தில் நடக்கிறது? வில் எவ்விடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது?” என்று கேட்டுக்கொண்டு அந்த ஸ்தலஞ் சென்று, அவ்விடத்தில் ஸ்தாபித்துப் பூஜிக்கப்பட்டிருக்கும் வில்லைப் பார்த்தார். அது இந்திரனுடைய வில்லைப்போல அற்புதமாக இருந்தது; அநேக வீரர்களால் காப்பாற்றப்பட்டிருந்தது; அதனைப் பார்த்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அதனை எடுக்க முயற்சிக்க, காவலாட்கள் தடுத்தார்கள்; அப்படியும் அவர்களை லட்சு

யஞ் செய்யாமலேயே இடது கையால் விளையாட்டாக வில்லை எடுத்து வெகு சீக்கிரமாக நானேற்றி, சகல ஜனங்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க மதங்கொண்ட யானை கருப்பங் கழியை ஒடித்தாற்போல அந்த வில்லை முறித்தார். அந்த வில் ஒடிந்ததால் மிக்க சப்தம் உண்டாயிற்று. அது ஆகாயம், பூமி, திக்குகள் எங்கும் பரவிற்று. அந்நேரக் கேட்டுக் கம்ஸன் பயந்து நடுங்கினான். வில்லைச் சம்ரச் சித்துக்கொண்டிருந்த வீரர்களும், அவர்களுடைய சேவகர்களும் கிருஷ்ணனைப் பிடிக்க விரும்பி, 'இவனைப் பிடியுங்கள்-கட்டுங்கள்' என்று சொல்லிக்கொண்டு கிருஷ்ணனிடம் ஒடிவந்தார்கள். இப்படி கெட்ட எண்ணத்துடன் வருகிற வீரர்களைப் பார்த்துப் பலராமனும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் வில்லின் இரண்டு துண்டுகளை எடுத்துக்கொண்டு அவர்களைக் கொன்றார்கள். அதைக் கேட்ட கம்ஸன் ராம கிருஷ்ணர்களைக் கொல்வதற்குச் சில சைன்னியங்களை அனுப்பினான். அதனையும் ராமகிருஷ்ணர்கள் கொன்று, அந்தக் கிருகத்திலிருந்து வெளிக் கிளம்பி, பட்டணத்து வேடிக்கைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு சந்தோஷமாகச் சஞ்சரித்தார்கள். அவர்களுடைய அற்புதமான சரிதத்தைக் கண்ணுற்ற பட்டணத்து ஜனங்கள் இவர்களுடைய மகிமை, தைரியம், ரூபம் ஆகிய இவைகளால் இவர்களைச் சிறந்த தேவர்களென்றே நினைத்தார்கள். இப்படி அவ் விருவர்களும் தங்களிஷ்டப்படி சஞ்சரித்து வரும் பொழுது சூரியன் அஸ்தமயத்தை அடைந்தார். ராம கிருஷ்ணர்களும் மற்ற கோபர்களுடன் பட்டணத்திலிருந்து தங்களுடைய விடுதிக்குச் சென்றார்கள். லக்ஷ்மீ தேவியானவள் மற்றவர்களை விட்டு எவருடைய தேகத்தை அடைந்தாளோ, புருஷர்களுக்கு ஆபரணம் போன்றவராகிய அந்தப் பகவானுடைய திவ்ய தேகத்

தைத் தரிசித்துப் பட்டணத்து ஸ்திரீகள் ஆனந்தத்தை அடைந்தார்கள். அதனால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோகுலத்திலிருந்து பிரயாணப்படும்பொழுது கோபிகைகள் எதைச் சொன்னார்களோ அவைகள் உண்மையாயின. மேலும் ராமகிருஷ்ணர்கள் விடுதியில் பாதங்களை அலம்பி, பாலன்னைத்தைப் புசித்துக் கம்ஸனுடைய எண்ணத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அன்றைய ராத்திரி சுகமாக வசித்தார்கள்.

25—31. கம்ஸன் கிருஷ்ணனால் வில் முறிக்கப்பட்டதையும், காவலாட்கள் கொல்லப்பட்டதையும், தன்னால் அனுப்பப்பட்ட சைன்னியங்களுடைய வதத்தையும், ராமகிருஷ்ணர்களுடைய சரிதத்தையும் கேள்விப்பட்டுப் பயந்து வெகு நேரம் தூக்கமில்லாமல் விழித்துக்கொண்டிருந்தான். மேலுமவனுக்கு அன்றைய ராத்திரி விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதும், தூங்கும்பொழுதும் (சொப்பனத்திலும்) வெகு அபசகுனங்கள் நேர்ந்தன. அவைகள் மரணம் சம்பித்தது என்பதைக் காட்டின. அவை எவையெனில், கண்ணாடி முதலியவைகளில் தன்னுடைய சரீரம் பிரதிபலிக்கும்பொழுது அந்தப் பிரதிபிம்பத்தில் தலைமாத் திரந் தெரியவில்லை. சந்திரன் முதலிய தேஜசுக்கள் இரண்டாகத் தோன்றின. பிரதிபிம்பத்தில் இடுக்கு இருப்பதாகத் தோன்றியது; காதுகளைக் கையால் பொத்திக்கொண்டால் (மறைத்தால்) சப்தம் கேட்கவில்லை. மரங்கள் சுவர்ணமயங்களாகத் தோன்றின. தூளி, சேறு முதலியவைகளில் நடக்கும்பொழுதும் காலடி கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. பின்னும் சொப்பனத்தில் பினைத்தைக் கட்டிக்கொள்வதாகவும், கழுதையின்மீதேறித் தாமரைக் கிழங்கைப் புசித்து எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டு சம்பரத்தைப் புஷ்பமாலையைத்

தறித்து வஸ்திரமில்லாமல் தனியே செல்வதாகவும் தோன்றியது. இப்படி சொப்பனத்திலும், விழித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதும் இன்னும் பலவகையான அபசகுனங்களைப் பார்த்துக் கம்ஸன் மரணம் நேருமோ வென்று பயந்து, கவலையுள்ளவனாகி நல்ல நித்திரை யில் லாம விருந்தான்.

32—38. மறுநாள் காலையில் சூரியன் ஜலத்தி லிருந்து கிளம்பி உதயமானார். கம்ஸன் மல்லர்களை விடையாடச் செய்வதாகிய உற்சவத்தை நடத்தினான். அந்த ரங்க ஸ்தலத்தை வேலைக்காரர்கள் (மல்லர்கள் யுத்தஞ் செய்யுமிடம்) அலங்கரித்தார்கள். தூரி வாத்தியங்களும், பேரி வாத்தியங்களும் முழக்கப்பட்டன. பட்டுத் தோர ணங்களாலும், புஷ்பமாலைகளாலும் மஞ்சங்கள் அலங் கரிக்கப்பட்டன. பட்டணத்திலுள்ளவர்களும், தேசத்தி லிருந்து வந்தவர்களுமான ஜனங்கள், பிராம்மணர்கள், கூத்திரியர்கள் என்ற முறைப்படி அவரவர்களுக்குத் தகுதியான மஞ்சங்களில் உட்கார்ந்தார்கள். கம்ஸன் அரசனுக்குத் தகுதியான மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து, மனக் கவலையுடனிருந்தான். அவனுடைய சமீபத்தில் மந்திரிக ளிருந்தார்கள். பின்னும் கம்ஸனைச் சுற்றி அநேக அரசர் கள் உட்கார்ந்தார்கள். தூரியம் முதலிய வாத்தியங்கள் முழக்கப்பட்டன. மல்லர்கள் சந்தோஷத்தால் கைகளை அடித்துக்கொண்டார்கள். மேலும் மல்லர்களுடைய தாள சப்தமானது வாத்திய சப்தத்தைக் காட்டிலும் அதிக மாகக் கேட்கப்பட்டது. மல்லர்களும் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு மிருந்த கர்வத்துடன் தங்கள் உபாத்தி யாயரை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்தச் சபைக்கு வந்தார் கள். பின்னும் சாணூரன், முஷ்டிகன், கூடன், சலன், தோஸலன் ஆகிய மல்லர்கள் வாத்திய சப்தத்தைக் கேட்

டுச் சந்தோஷித்து அவ்விடம் வந்தார்கள். அப்பொழுது கம்ஸன் நந்தகோபர் முதலிய கோபர்களை அழைத்து வரும்படி சேவகர்களை அனுப்ப, கோபர்களும் காணிக் கைகளுடன் அவ்விடம் சென்று அரசனிடத்தில் காணிக் கைகளைக் கொடுத்து மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்தார்கள்.

அத்தியாயம் 43

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் குவலயாபீடத்தைக் கோன்றது

1—16. காலையில் ராமகிருஷ்ணர்க ளிருவர்களும் சுத்தர்களாக மல்லர்களுடைய கர்ஜஜனையையும், தூந்துடி சப்தத்தையும் கேட்டு அந்த உற்சவத்தைப் புார்ப்பதற் காக அவ்விடம் வந்தார்கள். அந்தச் சபையின் வாயிலில் குவலயாபீடமென்ற ஒரு யானை நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அம்பஷ்டனென்ற யானைப்பாகன் அதனை நடத்திக் கொண்டிருந்தான். அதனைக் கண்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வஸ்திரம் முதலியவைகளை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு சுருட்டையான தலைமயிர்களைச் சேர்த்து முடிந்துகொண்டு யானைப்பாகனை நோக்கி, “ஓ அம்பஷ்ட! அம்பஷ்ட! வழியை விட்டு விலகிப் போ; தாமதிக்கவேண்டாம்; அப்படி விலகாமலிருந்தால் உன்னையும், உன்னுடைய யானையையும் யமலோகத்திற்கு அனுப்பிவிடுவேன்” என்று மேகங் கர்ஜிப்பதுபோல் உரக்கச் சொன்னார். அப்படி கிருஷ்ணனால் அதட்டப்பட்ட அம்பஷ்டன் மிகவும் கோபங் கொண்டு யானைக்கும் கோபத்தை யுண்டு பண்ணி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்மீது அந்த யானையைத் தூண்டினான். அந்த யானை காலனுக்கும், அந்தகனுக்கும், யமனுக்கும் சமமாக இருந்தது. பின்பு அந்த யானை வேக

மாக ஓடிவந்து துதிக்கையால் கிருஷ்ணனைப் பிடித்துக் கொண்டது. அதன் துதிக்கையிலிருந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்மை விடுவித்துக்கொண்டு, அதனை யடித்துக் கால் களின் நடுவில் சென்று மறைந்தார். பின்பு அந்த யானை கிருஷ்ணனைக் காணாமல் கோபங் கொண்டு முகர்ந்து பார்த்துக் கிருஷ்ணன் இருக்குமிடத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, திரும்பவும் கிருஷ்ணனைத் துதிக்கையால் பிடித்துக்கொண்டது. அவரும் பலாத்காரமாகத் திமிறிக் கொண்டு வெளியில் வந்தார். பின்னுமவர் மிக்க பலமுள் ளவரானதால் அதன் வாலைப் பிடித்து இருபத்தைந்து விற்கடை தூரம் இழுத்தார். அது கருடன் சர்ப்பத்தை இழுத்தாற்போலிருந்தது. வாலைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் கிருஷ்ணனைப் பிடிப்பதற்கு யானை வலது பக்கமாகத் திரும்பினால் கிருஷ்ணன் இடதுபக்கமாகச் சுற்றி இழுத்தார். இப்படிச் சிறுவன் கன்றுக்குட்டியின் வாலைப் பிடித்துச் சுழற்றினாற்போல ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அந்த யானையின் வாலைப் பிடித்துச் சுற்றி அதனைக் கையாலடித்து அதன் கையில் அகப்படாமல் அதை ஏமாற்றினதுமன்றிப் பூமியில் தள்ளினார். இப்படிக்கீழே விழுந்த அந்த யானையானது மிகவும் கோபங் கொண்டு தன்னுடைய பராக்கிரமம் தடைபட்டதாலால் பூமியைத் தந்தங்களால் குத்தியது. பிறகு யானைப்பாகர்களால் அது தூண்டப்பட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு எதிரில் ஓடி வந்தது. மதுவைக் கொன்ற பகவானாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தமக்கெதிரில் ஓடிவரும் யானையின் துதிக்கையைப் பிடித்து இழுத்துப் பூமியில் தள்ளினார். பின்னுமவர் பூமியில் விழுந்த யானையைக் காலால் மிதித்துக்கொண்டு அதன் தந்தங்களைப் பிடுங்கி அதனால் அடித்து யானையைக் கொன்று யானைப் பாகர்களை

யும் கொன்றார். இன்னுமந்த பகவான் யானையின் தந்தத்தைத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு மல்ல சபைக்கு வந்தார். அவருடைய சரீரத்தில் யானையின் மத ஜலத் துளிகளும், ரத்தத் துளிகளு மிருந்தன. மேலும், அவருடைய முகமானது வியர்வைத் துளிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பலராமனும், சில கோபர்களும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடன் அந்தச் சபைக்கு வந்தார்கள்.

17. ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்து மல்லர்கள் இடியென்று நினைத்தார்கள். மனிதர்கள், மனிதர்களுக்குட்பெயர்ந்தவரென்று நினைத்தார்கள். ஸ்திரீகள், மன்மதன் சரீரமெடுத்து வந்திருக்கிறான் என்று நினைத்தார்கள். கோபர்கள், தங்களுடைய பந்து (உறவினர்) என்று நினைத்தார்கள். துஷ்டர்களான அரசர்கள், தங்களைச் சித்திப்பவரென்று நினைத்தார்கள். வசுதேவரும் தேவகியும் தங்களுடைய புத்திரனென்று நினைத்தார்கள். கம்ஸன், தனக்கு மிருத்யுவென்று நினைத்தான். கிருஷ்ணனுடைய உண்மையை அறியாத ஜனங்கள் கிருஷ்ணனைச் சிசுவென்று (சக்தியற்றவர்) நினைத்தார்கள். யோகிகள், இவரைப் பரமாத்மாவென்று நினைத்தார்கள். விருஷ்ணிகள், பரதேவதையென்று நினைத்தார்கள். இவ்விதம் மேற்காட்டிய பத்து வகையான ஜனங்களால் பத்து வகையாகத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பலராமனுடன் மல்ல சபைக்கு வந்தார்.

18—30. அப்பொழுது கம்ஸன் குவலயாபீடம் கொல்லப்பட்டதையும், ஒருவராலும் ராமகிருஷ்ணர்கள் ஜயிக்க முடியாதவர்களாக இருப்பதையும் பார்த்து மிக்க கவலை அடைந்து நடுங்கினான். அந்தச் சபையின் நடுவில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கைகளுள்ளவர்களும், விசித்திரமான வேஷம், ஆபரணம், மாலை, வஸ்திரம் இவைகளைத் தரித்தவர்களும்,

பார்ப்பவர்களுடைய மனத்தை அபகரிப்பவர்களும், மேலான அலங்காரமுள்ள நடர்கள்போல பிரகாசிப்பவர்களும், புருஷோத்தமர்களுமாகிய ராமகிருஷ்ணர்களைப் பார்த்து, அந்த ஸதஸ்விலுள்ள அரசர்கள் மிகுந்த சந்தோஷத்தால் கண்கள் மலர்ந்து அவருடைய முகத்தை வெகு காலமாகத் தரிசித்தும் போதுமென்ற திருப்தியையடையவில்லை. மேலுமவர்கள் பகவானைக் கண்களால் பாணஞ்செய்பவர்கள் போலவும், நாக்கினால் நக்குகிறவர்கள் போலவும், மூக்குகளால் முகர்ந்து பார்ப்பவர்கள் போலவும், கைகளால் தழுவிக்கொள்பவர்கள் போலவும் காணப்பட்டார்கள். பின்னுமவர்கள் தாங்கள் பார்த்த படியும், கேள்விப்பட்டபடியும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதத்தை அவருடைய ரூபம், குணம், சிரிப்பு, தைரியம் இவைகளால் நினைத்துக்கொண்டவர்கள்போல ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். எப்படியெனில், “இவ்விருவர்களும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய அம்ச பூதர்கள்; வசுதேவருடைய கிருகத்தில் அவதரித்திருக்கிறார்கள். இதோ இருக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தேவகியினிடம் அவதரித்தவர். இத்தனை காலம் நந்தருடைய கிருகத்தில் கோகுலத்தில் மறைந்து (வசுதேவருடைய புத்திரரென்று தெரியாமல்) வசித்துக்கொண்டிருந்தார். இவர் நந்தகோகுலத்தில் பூதனையென்னும் ராக்ஷஸியை சம்ஹரித்தார்; சுழல்காற்றாக வந்த திருணுவர்த்தனென்ற அசுரனையுங் கொன்றார்; இரண்டு மருதமரங்களையும் பூமியில் தள்ளினார்; மேலும் தேனுகன், கேசி, சங்கரூடன் முதலியவர்களையும் கொன்றார்; பசுக்களையும், கோபர்களையும் காட்டுத் தீயிலிருந்து காப்பாற்றினார்; காளியனென்ற சர்ப்பத்தின்கர்வத்தையும், இந்திரனுடைய கர்வத்தையும் அடக்கினார்; கோவர்த்தனம் என்ற

மலையை ஒரு கையால் தூக்கிக் குடையாகப் பிடித்துக் கோகுலத்தை மழை, காற்று, இடிஇவைகளின் உபத்திரவ மில்லாமல் காப்பாற்றினார்; பின்னும், கோபிகைகள் அவருடைய புன்சிரிப்புள்ள முகத்தைப் பார்த்து மிகுந்த ஆனந்தங்கொண்டவர்களாகிப் பலவகையான பாபங்களை நிவர்த்தித்துக்கொண்டார்கள். பின்னும், யதுவின் வம்சமானது இவருடைய அவதாரத்தால் மிகுந்த கீர்த்தியுள்ளதும், மிகுந்த மாகாத்மியமுள்ளதும், மிகுந்த லக்ஷ்மீகரம் பொருந்தியதுமாக ஆகப்போகிறது என்று ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள். தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ள இந்தப் பலராமன் இவருக்குத் தமையன்; இவரால் பிரலம்பன், வத்ஸன், தேனுடன் முதலியவர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள்” என்றும் ஜனங்கள் சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

31—40. இப்படி ஜனங்கள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது வாத்தியங்கள் முழக்கப்பட்டன. அப்பொழுது சாணூரனென்ற மல்லன் ராமகிருஷ்ணர்களை நோக்கி, “ஓ நந்தகுமாரராகிய கிருஷ்ண! ஓ ராம! நீங்களிருவரும் மிக்க பலசாலிகள்; முஷ்டியுத்தத்தில் தேர்ந்தவர்கள் என்று அரசன் கேள்விப்பட்டு உங்களுடைய பலத்தைப் பார்ப்பதற்காக வரவழைத்திருக்கிறார். ஜனங்கள் மனத்தாலும், வாக்கினாலும், சரீரத்தாலும் அரசனுக்குப் பிரியமான காரியத்தைச் செய்தால் கேஷமத்தை யடைவார்கள். அப்படி யில்லாவிடில் அவர்களுக்கு கேஷமம் கிடைக்கிறதில்லை. கோபர்கள் காடுகளில் மிக்க சந்தோஷமாக மாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டு முஷ்டியுத்தம் செய்து விளையாடுவது வழக்கமல்லவா? ஆனதால் நாங்களும் நீங்களுமாக அரசனுக்குப் பிரியமான காரியத்தைச் செய்வோம். அரசன் சகல பிராணிகளின் சுருபி

யாகையால் அவரைச் சந்தோஷிக்கச் செய்தால் சகல பிராணிகளும் சந்தோஷப்படுவார்கள்” என்று சொன்னான். அதனைக் கேட்டு கிருஷ்ணன் முஷ்டியுத்தஞ் செய்ய இஷ்டமுள்ளவராகி, அதனைச் சிலாகித்து, “அரசனுடைய பிரஜைகளாகிய நீங்களும், வனத்தில் சஞ்சரிப்பவர்களுமான நாங்களும் அரசனுக்குப் பிரியமான காரியத்தையே செய்வோம். அதுவே எங்களுக்கு மிகுந்த அனுக்கிரகமாகிறது. ஆனாலும், நாங்கள் சிறுவர்களாகையால் எங்களுக்குச் சமமான பலமுள்ளவர்களுடன் உசிதப்படி விளையாடுகிறோம். இந்தச் சபையிலுள்ள ஸதஸ்யர்களுக்கு அ த ர் ம ம் உண்டாகவேண்டாம்” என்று தேசத்துக்கும், காலத்துக்கும் தகுதியான வார்த்தையைச் சொன்னார். அதனைக் கேட்ட சாணூரன் கிருஷ்ணனை நோக்கி, “நீ சிறுவனல்ல; பலராமன் பலசாலிகளுக்குச் சிறந்தவர்; ஆயிரம் யானைப் பலமுள்ள குவலயாபிடமென்ற யானையானது உம்மால் அடிக்கப்பட்டதல்லவா? ஆகையால் நீங்களிருவரும் பலசாலிகளேயாம். நீர் என்னுடன் யுத்தஞ் செய்யவேண்டும். பலராமன் முஷ்டிகளுடன் யுத்தஞ் செய்யட்டும். இந்த விஷயத்தில் தர்ம விரோதம் ஒன்றுமில்லை” என்று சொன்னான்.

அத்தியாயம் 44

க ம ஸ வ த ம்

1—19. இப்படி பகவான் சாணூரனுடன் யுத்தஞ் செய்வதாக நிச்சயித்துச் சாணூரனை எதிர்த்தார். ரோகிணி தேவியின் புத்திரனாகிய பலராமன் முஷ்டிக நென்பவனை எதிர்த்தார். அவர்கள் கைகளைக் கைகளால் அடித்துக்

கொண்டும், தொடை தட்டிக்கொண்டும், ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டும், கைகளால் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டும், கால்களால் கால்களைப் பிடித்தும் ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் இழுத்தார்கள். மேலுமவர்கள் முஷ்டிகளை முஷ்டிகளாலும், முழங்கால்களால் முழங்கால்களையும், தலையால் தலையையும், மார்பினால் மார்பையும் அடித்துக்கொண்டார்கள். பின்னுமவர்கள் கை முதலியவைகளைப் பிடித்து நாலு பக்கங்களிலும் சுற்றுவது, ஒருவரையொருவர் தூக்கியெறிவது, கைகளால் இறுக்கிக் கட்டிக்கொள்வது, கீழே தள்ளிவிட்டு முந்திப்போவது, பிர்திச் செல்வது இவைகளைச் செய்து ஒருவரையொருவர் தடுத்தார்கள். பின்னுமவர்கள் கால்களையும், முழங்கால்களையும் சேர்த்துப் பிடித்துத் தூக்குவது, கைகளால் உயரத் தூக்கி எறிவது, கழுத்தைக் கட்டிக்கொள்ளும்போது சரீரத்தை உதறி அவனைக் கீழே தள்ளுவது, கை கால் முதலியவைகளை ஒன்றாகச் சேர்த்துக் கீழே அழுத்திவிடுவது முதலியவைகளைச் செய்து ஒருவர்க்கொருவர் சண்டைசெய்து வந்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் அவ்விடம் சேர்ந்திருந்த எல்லா ஸ்திரீகளும் தயவுடன் பின்வருமாறு சொல்லிக் கொண்டார்கள். “சிறுவர்களாகிய ராமகிருஷ்ணர்களையும், பலிஷ்டர்களாகிய சாணூரன் முதலியவர்களையும் சேர்ந்து யுத்தம் செய்யும்படி அரசனும், சபையிலுள்ளவர்களும் பார்த்திருப்பதால் இது மிகவும் அதர்மம். இந்த மல்லர்கள் மலைபோன்றவர்கள்; இவர்களுடைய சகல அவயவங்களும் வஜ்ரம்போல்கெட்டியானவை; ராமகிருஷ்ணர்களோ மிகவும் மிருதுவான அவயவங்களுள்ளவர்கள்; சிறுவர்கள்; யௌவன வயதை அடையாதவர்கள்; ஆகையால் இவர்களுக்கும், மல்லர்களுக்கும் எவ்வளவு பேத

மிருக்கிறது? இந்தச் சபையில் அதர்மம் நடக்கிறது; அதர்மமிருக்கும் ஸதஸ்ஸில் வசிக்கக்கூடாது. வித்வானாக இருப்பவன் ஸதஸ்ஸிலுள்ள தோஷங்களை நினைத்துக் கொண்டு சபைக்குப் போகமாட்டான். ஏனென்றால் அவ்விடத்தில் தர்ம விரோதமான காரியங்கள் நடந்தால் அதனைத் தான் அறிந்திருந்தும் சொல்லாமல் மௌன்மாக இருந்தாலும், எனக்குத் தெரியாதென்று விபரீதமாகச் சொன்னாலும் பாபத்தை யடைவான். சத்துருவின் நான்கு பக்கத்திலும் ஓடுகிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய முகத்தைப் பாருங்கள். அது ஜலத் துளிகளால் நனைந்த தாமரை மலர்போல் வியர்வைத் துளிகளுள்ளதாக இருக்கிறது. முஷ்டிகனிடத்தில் கோபத்தால் சிரித்துக் கொண்டும், பரபரப்புள்ளதும், சிவந்த கண்களுள்ளதும், மனோகரமுமான பலராமனுடைய முகத்தைப் பாருங்கள். இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் புராண புருஷனாகிய ஸ்ரீமத் நாராயணனே யொழிய வேறில்லை. அவரே மனுவியாக அவதரித்திருக்கிறார். மேலும் இவருடைய பாதங்களைப் பரமசிவனும் லக்ஷ்மீதேவியும் பூஜிக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் காட்டுப் புஷ்பங்களால் தமது சரீரத்தை அலங்கரித்துக்கொண்டும், பசுக்களை மேய்த்துக் கொண்டும், வேணுகானஞ் செய்துகொண்டும் கோகுலத்தில் சஞ்சரித்ததால் அந்தப் பூமி மிகவும் புண்ணியம் பெற்றதாயிற்று. மேலும், இந்தக் கிருஷ்ணனுடைய திவ்ய சரீரமானது மிக்க அழகு பொருந்தியது; ஒப்புயர்வில்லாதது; கிர்த்தியுள்ளது; ஐசுவரியமுள்ளது; லக்ஷ்மீ கரம் பொருந்தியது; அப்படிப்பட்ட அந்த திவ்ய சரீரத்தைத் தரிசித்த கோபிகைகள் என்ன தவஞ் செய்தார்களோ! பின்னுமவர்கள் மாடு கறக்கும்பொழுதும், நெல் முதலியவைகளைக் குத்தும்பொழுதும், ஊஞ்சலாடும்

பொழுதும், குழந்தைகளைச் சமாதானம் செய்யும்பொழுதும், ஜலம் கொட்டும்பொழுதும், பெருக்கும்பொழுதும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்திலேயே சித்தத்தைச் செலுத்தி, மிகுந்த பிரியத்துடன் ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கொண்டு, கிருஷ்ணனுடைய சரிதத்தையே கானஞ்செய்கிறார்கள். ஆனதால், அவர்கள் மேலானவர்களேயாம். பின்னும், இவர்கள் காலையில் கிருஷ்ணன் கோகுலத்திலிருந்து வனம் சென்று சாயங்காலத்தில் வனத்திலிருந்து கோகுலத்திற்கு வரும்பொழுதும் கருணைபொருந்திய பார்வை, சிரிப்பு ஆகிய இவைகளுள்ள கிருஷ்ணனுடைய முகத்தைப் பார்த்தும், அவருடைய வேணுகானத்தைக் கேட்டும் ஆனந்தத்தை யடைகிறார்கள். ஆனதால் அவர்களே மிகுந்த புண்ணிஞ்செய்தவர்கள்” என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள். இப்படி ஸ்திரீகள் சொல்லிக்கொள்ளும் பொழுது யோகேசுவரராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவர்களுடைய பயத்தை நிவர்த்திப்பதற்காகச் சத்துருவைக் கொல்வதற்கு யத்தனித்தார். இம்மாதிரியான பட்டணத்து ஸ்திரீகளுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு வசுதேவரும், தேவகியும் ராமகிருஷ்ணர்களுடைய சக்தியை அறியாதவர்களாகையால் புத்திர சிநேகத்தால் மிகவும் துக்கித்தார்கள்.

20—31. ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் சாணூரனும், பலராமனும், முஷ்டிகனுமாகச் சேர்ந்து முஷ்டி யுத்தத்தின் முறைப்படி யுத்தஞ்செய்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய தேகம் வஜ்ரம்போல கெட்டியாக இருந்ததினால் அதனுடைய அடியினால் சாணூரனுடைய சரீரம் அடிக்கப்பட்டு, அடிக்கடி சாணூரன் களைப்படைந்தான். பருந்தின் வேகம்போன்ற வேகமுள்ள சாணூரன் இரு கைகளையும் முஷ்டிசெய்துகொண்டுமிகுந்தகோபத்துடன் ஸ்ரீகிருஷ்ண

னுடைய மார்பில் அடித்தான். இப்படி சாணூரனால் அடிக்கப்பட்டும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் புஷ்பமாலையால் அடிக் கப்பட்ட யானைபோல் அசையவில்லை. மேலும் அவர், சாணூரனுடைய இரு கைகளையும் பிடித்து நான்கு பக்கங் களிலும் இழுத்துச் சுழற்றி, பூமியில் அடித்தார் (தள்ளி னார்). அதனால் சாணூரன் ஆபரணம், மாலை, தலைமயிர் ஆகிய இவைகளில் அலங்கோலமாகி மரணமடைந்தான். அவன் பூமியில் விழுந்தது இந்திரதுவஜம் விழுந்தாற்போ லிருந்தது. அப்படியே முஷ்டிதன் தனது முஷ்டியால் பலராமனைக் குத்தினான். மிக்க பலசாலியான பலராமன் தம்முடைய கையால் முஷ்டிகளை அறைந்தார். அதனால் முஷ்டிகன் காற்றினால் பூமியில் தள்ளப்பட்ட மரம்போல் வாயினால் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்து மரணமடைந்தான். பின்பு கூடனென்பவன் பலராமனை எதிர்த்தான். பலராமன் அலட்சியமாக இடது கையால் அவனைக் குத்தினார். அவன் அதனால் மரணமடைந்தான். அதன்பின் சலன், தோஸலன் என்ற இருவர்களும் கிருஷ்ணனை எதிர்த்தார்கள். பகவான் அவர்களைக் காலால் உதைத்தார். அவர்கள் அதனால் தலை உடைந்த வர்களாகிப் பூமியில் விழுந்து, பரலோகஞ் சென்றார்கள். இப்படி சாணூரன், முஷ்டிகன், கூடன், சலன், தோஸலன் என்ற மல்லர்கள் மரணமடைந்ததைக் கண்ணுற்ற மற்ற மல்லர்கள் உயிர்பிழைக்க விரும்பி ஓடினார்கள். பின்னும் ராமகிருஷ்ணர்கள் தங்களுடைய சிநேகிதர்களான கோபர்களை அழைத்து அவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடி னார்கள். வாத்தியங்கள் முழக்கப்பட்டன. அதனைக் கண்ணுற்ற ஜனங்கள் சந்தோஷித்தார்கள். கம்ஸனைத் தவிர மற்றவர்களும், பிராம்மணர்களும் 'நல்லது, நல்லது' என்று சிலாகித்தார்கள்.

32-43. இப்படி முக்கியர்களான மல்லர்கள் அடிக்கப் பட்டும், மற்றவர்கள் பயந்து ஒடிப்போவதையும் கண்ட கம்ஸன் வாத்தியங்களை நிறுத்திவிட்டு, சேவகர்களை நோக்கி, “வசுதேவருடைய புத்திரர்களான இவர்கள் கெட்ட நடையுள்ளவர்கள்; ஆனதால் இவர்களைப் பட்டணத் திலிருந்து துறத்திவிடுங்கள். கோபர்களுடைய பொருளை அபகரியுங்கள். தூர்ப்புத்தியுள்ளவனாகிய நந்தனுக்கு விலங்கு போடுங்கள். தூர்ப்புத்தியுள்ளவராகிய வசுதேவரும், என்னுடைய பிதாவாகிய உக்கிரசேனரும், அவர்களைச் சார்ந்தவர்களும் சத்துருவின் பட்சத்திலிருக்கிறார்கள். ஆனதால் அவர்களைக் கொல்லுங்கள்” என்று சொன்னான். அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோபங் கொண்டு, சிரமமில்லாமல் மிகுந்த லாகவத்துடன் கம்ஸன் உட்கார்ந்திருக்கும் உயரமான மஞ்சத்திலேறினார். அப்பொழுது மிக்க தைரியமுள்ளவனாகிய கம்ஸன் மிருத்யுபோல ஓடிவரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்துச் சீக்கிரமாக எழுந்திருந்து, கத்தியையும் கேடகத்தையும் எடுத்துக்கொண்டான். பின்னும் அவன் ஆகாயத்தில் பருந்துபோல இடமாகவும், வலமாகவும் சுற்றினான். அப்பொழுது சகிக்க முடியாத தேஜஸ் உள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டார். அது கருடன் சர்ப்பத்தைப் பிடித்துக்கொண்டாற் போலிருந்தது. சுதந்திரரும், சகல ஜகத்திற்கு இருப்பிடமும், தாமரை மலரைத் தொப்புளில் தரித்தவருமாகிய பகவான் கம்ஸனுடைய தலைமயிரைப் பிடித்திழுத்து, உயரமான மஞ்சத்திலிருந்து பூமியில் தள்ளித் தாழும் அவன்மீது விழுந்தார். அதனால் கம்ஸன் உயிர் துறந்து மரித்தான். பின்னும், அவனுடைய சரீரத்தைப் பகவான் எல்லா ஜனங்களும் பார்த்திருக்கும்பொழுது யானையைச் சிங்கம் இழுத்தாற்

போல இழுத்தார். அப்பொழுது சகல ஜனங்களும் ஹா, ஹா என்று உரக்கச் சொன்னார்கள். அந்தக் கம்ஸன் பிழைத்திருக்கும்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் பயந்து அன்னத்தைப் புசிக்கும்பொழுதும், தீர்த்தம் முதலியவைகளைக் குடிக்கும்பொழுதும், சஞ்சரிக்கும் பொழுதும், தூங்கும்பொழுதும், முச்சு விடும்பொழுதும் பகவானையே தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்தவனான தால் மற்றவர்களால் அடைய முடியாததான பகவானுடைய சுருபத்தை அடைந்தான். பின்பு கங்கன், நயக் குரோதன் முதலிய கம்ஸனுடைய எட்டு சகோதரர்களும் கம்ஸனுடைய வதத்திற்குப் பிரதிசெய்ய விரும்பினவர்களாகி ஓடிவந்தார்கள். இப்படி வேகமாக ஓடிவரும் அவர்களைப் பலராமன் பரிகமென்ற ஆயுதத்தால் அடித்து நாசஞ்செய்தார். அது சிங்கம் மிருகங்களைக் கொன்றற் போலிருந்தது. அப்பொழுது ஆகாயத்தில் தூணுபிவாத்தியங்கள் முழக்கப்பட்டன. பிருமமதேவர், பரமசிவன் முதலியவர்கள் மிகுந்த பிரியத்துடன் புஷ்பமாரி பெய்து பகவானைத் தோத்திரஞ் செய்தார்கள்.

44—49. ஓ பரீக்ஷித்து மகாராஜனே! அந்தக் கம்ஸன் முதலியவர்களுடைய பத்தினிகள், பர்த்தாக்கள் மரணமடைந்ததால் துக்கித்துக் கண்ணீரைப் பெருக்கித் தலையில் அடித்துக்கொண்டு, அந்தப்புரத்தை விட்டு வெளியில் வந்தார்கள். மேலும், கொல்லப்பட்டுப் பூமியில் படுத்திருக்கும் புருஷர்களைக் கட்டிக்கொண்டு மிகுந்த துக்கத்துடன் அழுதார்கள். எப்படியெனில் “ஓ நாத! பிரியமுள்ளவரே! தர்மத்தை யறிந்தவரே! தயை பொருந்தியவரே! வாத்ஸல்யமுள்ளவரே! நீர் ஒருவர் மரணமடைந்தால் நாங்களும் குழந்தைகளும் மரணமடைந்தவர்களாகிறோம். நாதனாகிய உம்மை விட்

டுப் பிரிந்த நாங்கள் எப்படிச் சந்தோஷமில்லாமலிருக்கிறோமோ, அப்படியே இந்த நகரமும் மக்கள் காரியமற்றதாகிப் பிரகாசிக்கவில்லை. நீர் குற்றமற்றவர்களான பிராணிகளுக்கு மிகவும் துரோகஞ் செய்தீர். அதனால் இம்மாதிரியான நிலைமை உமக்கு நேர்ந்தது. பிராணிகளுக்குத் துரோகஞ் செய்பவன் கேஷமத்தை அடைவானா? இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சகல பிராணிகளையும் கிருஷ்டிப்பவர்; நாசஞ்செய்ப்பவர்; ஆனதால் இவருக்கு அபகாரஞ் செய்பவன் சுகத்தை அடையமாட்டான்” என்று பிரலாபித்தார்கள்.

50—53. இப்படிப் பிரலாபிக்கிற ஸ்திரீகளைக் கண்ணுற்ற பகவான் சகல பிராணிகளிடத்திலும் அந்தர்யாமி யாக இருப்பவரானதால் அவர்களைச் சமாதானஞ்செய்து மரித்தவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்தரக்கிரியைகளைச் செய்வித்தார். பின்பு ராம்கிருஷ்ணர்கள் தங்கள் தாய் தந்தையர்களை விலங்கிலிருந்து விடுவித்து, தங்களுடைய தலை அவர்களுடைய பாதத்தில் படும்படி நமஸ்கரித்தார்கள். அப்பொழுது தேவகியும் வசுதேவரும் ராமகிருஷ்ணர்களை ஜகதிசர்களென்று நினைத்து, அஞ்சலி செய்துகொண்டிருந்தார்கள்; கட்டிக்கொள்ளவில்லை.

அத்தியாயம் 45

ராமகிருஷ்ணர்களின் வித்தியாப்யயாசம்

1—21. புருஷோத்தமராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்முடைய தாய் தந்தையர்கள் உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டார்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, இவர்களுக்குத் தத்துவஞ்ஞானம் உண்டாகவேண்டாமென்று ஜனங்

களை மோகிக்கச் செய்யக்கூடிய தம்முடைய மாயையாகிய வலையை வீசினார். பின்னும், ஸாத்தவதர்களுக்குத் திறந்த வராகிய பகவான் மிகுந்த வணக்கத்துடனும், பிரீதியுடனும் 'அம்ம, அண்ண!' என்று அழைத்துத் தாய்தந்தையர்களை நோக்கி, "நீங்கள் எங்களிடத்தில் நித்தியம் பிரீதியுள்ளவர்களாக இருந்தும் பால்யம், கைசோரம், பௌகண்டம் என்ற வயதுகளில் உண்டான எங்களுடைய வினையாட்டைப் பார்த்து, சுகத்தை யடையவில்லை. நாங்களும் உங்களுடைய சமீபத்தில் வசிக்காததால், குழந்தைகள் தகப்பனருடைய வீட்டில் வசித்து அனுபவிக்கும் சுகம் எங்களுக்குங் கிடைக்காமற் போயிற்று. சரீரமானது தர்மம் முதலிய சுகல புருஷார்த்தங்களுக்கும் சாதனமாக இருக்கிறது. ஆனதால், அதை உண்டு பண்ணிப் போஷித்தவர்களான தாய்தந்தையர்களுக்குப் புத்திரன் நூலுவருஷ காலமாக எவ்விதச் சிசுருஷை செய்தாலும் அவர்கள் செய்ததற்குத் தகுதியாக ஆகிற தில்லை. ஆனதால் தேகபலம், பணம் இவைகளுள்ளவகை இருந்தும் எவன் தாய்தந்தையர்களைப் போஷிக்காமல் விட்டுவிடுகிறானோ, அவன் மரணமடைந்த பிறகு தன்னுடைய மாமிசத்தையே புசிக்கும்படியம் படர்களால் தூண்டப்படுவான். மேலும், வயது முதிர்ந்த தாய், தந்தை, பதிவிரதையான பாரியை (மனைவி), பாலனாகிய புத்திரன், ஆசாரியன், பிராம்மணன், சரணமடைந்தவன் ஆகிய இவர்களை எவன் பணம், தேகபலம் இவைகளிருக்கும்பொழுது காப்பாற்றவில்லையோ, அவன் ஜீவித்திருந்தாலும் மரணமடைந்தவனேயாம். ஆனதால் கம்ஸனிடமிருந்து நித்தியம் பயந்தவர்களும், தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள முடியாதவர்களுமான உங்களுக்குச் சிசுருஷை முதலியவைகளும் செய்யாமல் வீணாகக் காலத்

தைக் கழித்தோம். ஆனதால் கம்ஸனால் உபத்திரவப் படுத்தப்பட்ட உங்களுக்கு நாங்கள் சிசுருஷை செய்யாமலிருந்ததைப்பற்றி மன்னிக்கவும்” என்று மாயையால் மானிட வேடங்கொண்டவரும், ஜகத் சுருபியுமான பகவான் சொல்ல, அதனைக் கேட்டு வசுதேவரும் தேவகியும் மோகத்தை யடைந்து, ராமகிருஷ்ணர்களை மடியில் வைத்து ஆலிங்கனஞ்செய்து, சந்தோஷத்தை யடைந்தார்கள். பின்னும் அவர்கள் ஆனந்தத்தால் கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டு, ராமகிருஷ்ணர்களிடத்தில் மிகுந்த சிநேகமுள்ளவர்களாகிக் கண்ணீரால் கண்டமடைத்து, ஒன்றையுஞ் சொல்ல முடியாமல் மௌனமாக இருந்தார்கள். இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தாய்தந்தையரைச் சமாதானஞ் செய்து பாட்டனாராகிய உக்கிரசேனருக்கு ராஜ்ஜியத்தைக் கொடுத்து, அவரை யாதவர்களுக்கு அதிபதியாகச் செய்தார். பின்னும் அவர் உக்கிரசேனரை நோக்கி, “ஓ மகாராஜா! நாங்கள் உம்முடைய பிரஜைகள்; எங்களை நீர் ஆஞ்ஞாபிக்கத் தகுதியுள்ளவர்; யாதவர்கள் சிங்காசனத்தில் உட்காரக் கூடாதென்று (ராஜ்ஜியமில்லை யென்று) யயாதி சபித்திருக்கிறார். ஆனாலும் என்னுடைய உத்தரவினால் ராஜ்ஜியபாலனஞ் செய்யும். நான் உமக்கு வேலை செய்பவனாக சமீபத்திலிருக்கும்பொழுது தேவர்களும் வணங்கியவர்களாகி, உமக்குக் காணிக்கைகளைக் கொடுப்பார்கள். மற்ற அரசர்கள் வணங்குவார்களென்பதில் என்ன சந்தேகம்?” என்று சொல்லி வாயு பகவானை வரவழைத்து, “சுதர்மாயென்ற இந்திரனுடைய சபையை உக்கிரசேனருக்காகக் கொண்டு வாரும்” என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். அதனைக் கேட்ட வாயு பகவான் கிருஷ்ணனுடைய உத்தரவை மகேந்திரனிடம் தெரிவித்தார். மகேந்திரனும் அதனைக் கேட்டு

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மகிமையை அறிந்தவனுனதால், தன்னுடைய சபையைப் பூமிக்கு அனுப்பினான். முன்பு கம்ஸனிடம் பயந்து தேசாந்தரஞ் சென்றிருந்த யாதவர்களும், விருஷ்ணிகளும், அந்தகர்களும், தாசாங்கர்களும், குஹ்யர்களும் பல திக்குகளிலிருந்து மதுரா நகரத்திற்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தேசாந்தரத்தில் வசித்துக் கஷ்டப்பட்டவர்களான சகல பந்துக்களையும் நன்றாக உபசரித்து, அவரவர்களுக்கு வேண்டிய தனத்தைக் கொடுத்து, அவர்களுடைய வீட்டில் வசிக்கும்படி செய்தார். இப்படி யாதவர்கள் முதலானவர்கள் ராமகிருஷ்ணர்களால் காப்பாற்றப்பட்டு, உபத்திரவமற்றவர்களாகிப் பூர்ண மனோரதமுள்ளவர்களாக (குறைவில்லாமல்) அவரவர்கள் வீட்டில் சுகமாக வசித்தார்கள். மேலும் அவர்கள், கருணைபொருந்தியதும், அழகு பொருந்தியதும், புன்சிரிப்புள்ள பார்வையுள்ள துமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய முகத்தை ஒவ்வொரு நாளும் தரிசித்து மிக்க பிரியத்துடன் எப்பொழுதும் சந்தோஷமாக வசித்தார்கள். பின்னும் அவர்களில் எவர்கள் வயது சென்றவர்களோ, அவர்கள் பகவானுடைய முகமாகிய தாமரை மலரின் அமிருதத்தைப் பானஞ்செய்து மிக்க பலமுள்ளவர்களாகவும், காந்தியுள்ளவர்களாகவும், யௌவன வயதுள்ளவர்களாகவும் ஆனார்கள்.

22—27. தேவகியின் புத்திரராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலராமனுடன் நந்தரிடஞ் சென்று, அவரை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு, “அண்ண! நீங்களிருவரும் மிக்க பிரியத்துடன் எங்களைப் போஷித்தீர்கள். தாய்தந்தைகளுக்குத் தங்கள் குழந்தைகளிடத்தில் சரீரத்தில்விட அதிகப் பிரியமிருக்கும். பந்துக்கள் தங்கள் குழந்தைகளை வளர்க்க

முடியாமல் மற்றொருவரிடத்தில் ஒப்புவித்தால் அந்தக் குழந்தைகளைத் தங்களுடைய குழந்தைகளைப்போல ரட்சிப்பவர்களே தாய்தந்தையர். இப்பொழுது நீங்கள் கோகுலத்திற்குப் போகலாம். நாம் பந்துக்களுக்கு சுகமானவைகளைச் செய்தபின் உங்களைப் பார்ப்பதற்காக் கோகுலத்திற்கு வருகிறோம்” என்று சமாதானஞ் செய்து கோகுலவாசிகளெல்லோரையும் வஸ்திரம், ஆபரணம், தங்கம், வெள்ளி முதலியவைகளால் பிரியத்துடன் சூஜித்தார். நந்தர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டு, குழந்தையை ஆலிங்கனஞ்செய்து, கோபர்களை அழைத்துக்கொண்டு கோகுலம் சென்றார்.

28—53. பின்பு வசுதேவர் கர்க்காசாரியர் முதலிய பிராம்மணர்களைக் கொண்டு ராமகிருஷ்ணர்களுக்கு உபநயனஞ் செய்வித்தார். அப்பொழுது அவர் பிராம்மணர்களுக்கு அலங்காரஞ் செய்து கன்றுள்ளவைகளும், சுவர்ண மாலைபுள்ளவைகளும், பட்டு வஸ்திரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான பசுக்களைத் தட்சிணையாகக் கொடுத்தார். பின்னுமவர் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவதரித்தபொழுது எவ்வளவு பசுக்களை மனத்தால் தானஞ் செய்தாரோ (சங்கல்பித்தாரோ) அதனை நினைத்து, அவைகளையும் தானஞ்செய்தார். வசுதேவருடைய பசுக்களைக் கம்ஸன் அபகரித்து வைத்துக்கொண்டிருந்ததால் அவைகளை இப்பொழுது வரவழைத்துப் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்தார். ராமகிருஷ்ணர்கள் சகல வித்தைகளைச் சிருஷ்டித்தவர்களானாலும், எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர்களானாலும், ஜகத்திற்கு அதிபதிகளானாலும், இயற்கையான சுத்த ஞானத்தை மறைத்துக்கொண்டு மனிதர்களின் வழக்கப்படி யதுகுலத்திற்கு ஆசாரியரான கர்க்க

ரிடமாக பிரம்மசரிய விரதத்தைப் பெற்று குருகுல வாசஞ்செய்ய விரும்பினார்கள். பின்னும், அவர்கள் அவந்தி யென்ற பட்டணத்தில் வசிக்கும் காசி தேசத்திய சாந்திபிளி என்பவரிடஞ் சென்று, மிக்க வணக்கமுள்ள வர்களாகி, அவரை ஆசாரியனாக விதிப்படி அடைந்து, தேவனைப்போல் பாவித்து குரு சிசுருஷை செய்து சேஷித் தார்கள். அதனைக் கண்ணுற்ற ஜனங்கள், குருகுலவாசஞ் செய்யவேண்டிய மாதிரி இப்படிப்பட்ட தென்றும், குரு வுக்குச் சிசுருஷை இப்படிச் செய்யப்படவேண்டும் என் றும் தெரிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. இப்படி ராமகிருஷ்ணர்கள் கபடமில்லாமல் சிசுருஷை செய்து வந்ததால் சாந்திபிளி அவர்களிடம் மிகவும் சந்தோஷித்து சகல வேதங்களையும், அவைகளின் அங்கங்களையும், உப நிஷத்துக்களையும், தனுர் வேதத்தையும், மந்திரம், தேவதை இவைகளின் ஞானத்தையும், தர்ம சாஸ்திரங் களையும், மீமாம்ஸை முதலியவைகளையும், தர்க்க வித்தை யையும், ஆறுவகையான ராஜ நீதியையும் உபதேசித்தார். அந்த ராமகிருஷ்ணர்கள் சகல வித்தைகளையும் கிருஷ் டித்து உலகத்தில் பரவச் செய்தவர்களான சிறந்த தேவர் களாகையால் ஒரே ஒரு தடவை ஆசாரியரிடம் உபதேசம் பெற்றவுடன் அவையெல்லாவற்றையும் தெரிந்துகொண் டார்கள். இன்னுமவர்கள் அறுபத்துநான்கு நாட்களில் அறுபத்து நான்கு கலைகளையும் அப்பியசித்தார்கள். பின்பு அவர்கள் ஆசாரியரிடஞ் சென்று, “நாங்கள் குரு தட்சிணை கொடுக்க வேண்டுமே, எதனைக் கொடுப்போம்? ஆஞ்ஞாபிக்கவேண்டும்” என்று கேட்டார்கள். அந்தப் பிரம்மமணன் இவர்களுக்கு அற்புதமான மகிமை இருப் பதையும், மனிதர்களை அதிக்ரமத்த புத்தியிருப்பதை யும் பார்த்துத் தமது பத்தினியுடன் யோசித்து, ராம

கிருஷ்ணர்களை நோக்கி, “பிரபாஸ கேஷத்திரத்தில் சமுத்திரத்தில் விழுந்து என்னுடைய குழந்தை யொருவன் மரணமடைந்தான். அவனைத் திருப்பிக்கொண்டு வந்தால் அதுவே குருதட்சிணையாகும்” என்றார். அதனைக் கேட்ட ராமகிருஷ்ணர்கள் மகாவீரர்களானதால் ‘அப்படியே செய்கிறோம்’ என்று ஒப்புக்கொண்டு ரதத்தின்மீதேறிப் பிரபாஸ கேஷத்திரஞ் சென்று, சமுத்திரக்கரையில் கூணகாலம் இருந்தார்கள். அங்கே கிருஷ்ணன் எதிரிலுள்ள, சமுத்திரத்தை நோக்கி, “என்னுடைய குருவின் புத்திரனை நீர் பெரிய அலையால் அபகரித்ததாகக் கேள்விப்படுகிறேன்; அந்தப் புத்திரனைச் சீக்கிரம் கொண்டுவாரும்” என்றார். அதனைக் கேட்ட சமுத்திரராஜன், “ஓ பிரபுவே! உம்முடைய குரு புத்திரனை நான் அபகரிக்கவில்லை. என்னுடைய ஜலத்திற்குள் பஞ்சஜனென்ற அசுரனொருவன் வசிக்கிறான். அவனால் பிராம்மணருடைய குழந்தை அபகரிக்கப்பட்டது. ஆதலால் ஜலத்திற்குட் சென்று அசுரனைக் கொன்று குரு புத்திரனை அழைத்துப் போகலாம்” என்றார். அதனைக் கேட்டுப் பகவான் ஜலத்திற்குட் சென்று, சங்கரூபமுள்ள அந்த அசுரனைக் கொன்று, அவன் வயிற்றைக் கிழித்துப் பார்க்கையில் குரு புத்திரன் இல்லை. அதனால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவனுடைய சரீரத்திலுண்டான சங்கத்தை எடுத்துக்கொண்டு ரதத்தின்மீதேறினார். பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலராமனுடன் ஸம்யமனீ யென்ற யமனுடைய பட்டணஞ் சென்று சங்கத்தைக் கோஷித்தார். சகல பிரஜைகளையும் சிட்சிப்பவனாகிய யமன், பகவானுடைய சங்கத் தொனியைக் கேட்டு மிகுந்தபக்தியுடன் அவ்விருவர்களையும் பூஜித்தான். பின்னுமவன் சகல பிராணிகளின் இருதயத்தில் வசிப்பவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை

நோக்கி, “வினையாட்டாக மனித வேடங்கொண்ட உங்களுக்கு நான் செய்யவேண்டியதென்ன?” என்று கேட்டார். அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் யமனை நோக்கி, “ஓ மிக்க அதிருஷ்டமுள்ள யம! என்னுடைய குருவின் புத்திரன் இவ்விடம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறான்; அவன் அன்னுடைய கர்மத்தால் இவ்விடம் வந்தவனானாலும் (அற்பாயுசு) என்னுடைய உத்திரவினால் அவனைக் கொண்டுவா” என்றார். அதனைக் கேட்ட யமன், “அப்படியே செய்கிறேன்” என்று ஒப்புக்கொண்டு, சாந்தி பினியின் புத்திரனைக் கொடுத்தான். பின்பு ராமகிருஷ்ணர்கள் அந்தப் புத்திரனை அழைத்துக்கொண்டு குருவினிடஞ் சென்று புத்திரனைச் சமர்ப்பித்து ‘இன்னும் எதனைச் செய்யவேண்டும்’ என்று கேட்டார்கள். அதனைக் கேட்ட பிராம்மணன், ‘ஓ குழந்தைகளே! உங்களால் குருசிச்ருஷை நன்றாகச் செய்யப்பட்டது; உங்களைப் போன்றவர்களைச் சிஷ்யர்களாக அடைந்த ஆசாரியனுக்கு எதுதான் கிடைக்காது? உங்களுக்குச் சுத்தமான கிர்த்தியுண்டாகட்டும் (உங்களுடைய சரிதங்களைக் கேட்பவர்களுக்குப் புண்ணியமுண்டாகு மென்று கருத்து). உங்களுடைய கிரகத்திற்குப் போகலா” மென்று அறுக்கிரகித்தார். இப்படி ஆசாரியரிடம் விடைபெற்றுக் காற்று போல வேகமாகச் செல்லும் ரதத்தின் மீதேறித் தங்களுடைய பட்டணத்திற்கு வந்தார்கள். மேக கர்ஜனை போன்ற ரதத்தின் சப்தத்தைக் கேட்டுப் பட்டணத்து ஜனங்கள் வெகு நாளாக ராமகிருஷ்ணர்களைப் பார்க்காமலிருந்தவர்களானதால் கை தவறிப்போன பொருள்கிடைத்தாற்போல ராமகிருஷ்ணர்களைத் தரிசித்துச் சந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள்.

கிருஷ்ணன் உத்தவரைக் கோகுலத்திற்கு அனுப்பியது

1—7. கிருஷ்ணிகளுக்குட் கிறந்தவரும், மந்திரியும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குத் தோழருமான உத்தவரென்று ஒரு வருண்டு. அவர் பிருகஸ்பதியின் சிஷ்யர்; மிகுந்த புத்தி சாலி; கிருஷ்ணனுக்கு அவரிடத்தில், மிக்க பிரியம். அவர் கிருஷ்ணனிடத்தில் அநன்யமாக பக்திசெய்பவர். அப்படிப்பட்ட உத்தவருடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, சரணமடைந்தவர்களுடைய உபத்திரவத்தை நிவர்த்திப்பவராகிய பகவான், “ஓ நல்ல சுபாவமுள்ள உத்தவ! நீர் கோகுலஞ் சென்று நம்முடைய தாய்தந்தை களுக்குப் பிரியத்தை யுண்டுபண்ணும். நான் ரொல் வதைச் சொல்லி, கோபிகைகளுக்கு உண்டாகியிருக்கும் விரகதாபத்தை நிவர்த்தியும். அந்தக் கோபிகைகள் என்னிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தியவர்கள்; என்னையே பிராணனாகக் கொண்டவர்கள்; எனக்காக பர்த்தா முதலிய பந்துக்களை விட்டவர்கள்; என்னிடத்திலேயே மிக்க பிரீதி வைத்து மனத்தால் என்னையே அடைந்திருக்கிறார்கள். எவர்கள் இவ்வுலகம், பரலோகம் இவைகளின் சுகத்தையும், அதன் சாதனங்களையும் விட்டு என்னையே தியானிக்கிறார்களோ, அவர்களை நான் அங்கீகரித்து சுகப்படுத்துகிறேன்; அப்படிப்பட்ட கோபிகைகள் மிக்க பிரியனாகிய என்னை விட்டுப் பிரிந்திருப்பதால் என்னை நினைத்து நினைத்து துக்கத்தைச் சகியாமல் வருத்தப்படுவார்கள். ஆனதால் சீக்கிரத்தில் திரும்பி வருகிறேன் என்ற என் வார்த்தையைக் கேட்டால் கஷ்டப் படாமல் என்னையே தியானித்துப் பிராணனை வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்” என்று சொன்னார்.

8—44. அதனைக் கேட்ட உத்தவர், பகவான் கோபிகைகளுக்குச் சொல்லும்படி அனுக்கிரகித்த சமாசாரத்தைத் தெரிந்து கொண்டு ரதத்தின்மீதேறி நந்த கோகுலஞ் சென்றார். அவர் நந்த கோகுலம் வந்த பொழுது, சூரியன் அஸ்தமனத்தை யடைந்தார். அப் பொழுது காட்டிலிருந்து கோகுலத்துக்கு வருகின்ற பசுக்களின் தூளியால் உத்தவருடைய ரதமானது மூடப் பட்டது. மேலும், அப்பொழுது மதங்கொண்ட விருஷ பங்கள் பசுக்கள் நிமித்தமாக ஒன்றுக்கொன்று சண்டை செய்து கர்ஜித்தன. பசுக்கள் பருத்த மடிகளுடன் கன்றுகள் இருக்குமிடத்தை நோக்கி ஓடின. வெண்மை நிறமுள்ள கன்றுகள் இங்குமங்கும் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டிருந்ததால் அவைகள் கோகுலத்தை அலங்கரித்தன. புல்லாங்குழல்களின் சப்தமும் கேட்கப்பட்டது. கோபிகைகள் எல்லோரும் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு ராமகிருஷ்ணர்களுடைய புண்ணியகரமான சரிதங்களைக் காணஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அக்னி, சூரியன், அதிதிகள், பசுக்கள், பிராம்மணர்கள், பிதுருக்கள், தேவர்கள் இவர்களைப் பூஜிப்பதாலும் தூபம், தீபம், புஷ்பமாலை இவைகளாலும் கோபர்களுடைய வீடுகள் அழகாக இருந்தன. அங்கிருந்த தோட்டங்களிலுள்ள மரங்களெல்லாம் புஷ்பித்திருந்தன. வண்டிகளும் பறவைகளும் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன. மேலும் ஹம்ஸம், நீர்க் காக்கை முதலியவைகளாலும், தாமரை மலர்க் கூட்டங்களாலும் அந்தக் கோகுலமானது அழகாக இருந்தது. பின்பு நந்தர் கிருஷ்ணனுக்கு அந்தரங்க சினேகிதராகிய உத்தவரைப் பார்த்துமிருந்தபிரியத்துடன் அவரை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவாக நினைத்துப் பூஜித்தார். மேலான ருசியுள்ள அன்னத்தைக்

கொடுத்துப் பூஜித்தும் மெதுவான படுக்கையில் படுக்க வைத்தும் கால்பிடிப்பது முதலியன செய்தும் அவருடைய களைப்பை நிவர்த்தித்து, “ஓ மிகுந்த அதிர்ஷ்ட முள்ளவரே? என்னுடைய தோழரும், சூரனுடைய புத்திரனுமாகிய வசுதேவர் குழந்தை முதலிய பந்துக்களுடனும், சிரேகிதர்ளுடனும் கேஷமமாக இருக்கிறாரா? தர்ம சபாவமுள்ள சாதுக்களான யாதவர்களை எவன் எப்பொழுதும் உபத்திரவப்படுத்திக் கொண்டிருந்தானோ, அந்தப் பாபியான கம்ஸன் தன்னைச் சார்ந்தவர்களுடன் நாசமடைந்தான். அது தெய்வச் செயலேயாம். கிருஷ்ணன் என்னையும் மாதாவான யசோதையையும், பந்துக்களையும், தோழர்களையும், தம்மையே தெய்வமாகக் கொண்ட கோபர்களையும், கோகுலத்தையும், பசுக்களையும், பிருந்தாவனத்தையும், கோவர்த்தன மலையையும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாரா? ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பந்துக்களைப் பார்ப்பதற்காக ஒரு தடவையாவது இவ்விடம் வருவாரா? அழகான மூக்குள்ளதும் புன்சிரிப்புள்ள பார்வையுள்ளதுமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய முகத்தை எப்போழுது தரிசிப்போம்? ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் காட்டுத் தீயிலிருந்தும் காற்று மழையிலிருந்தும், விருஷபாசுரனிடமிருந்தும், சர்ப்பத்தினிடமிருந்தும் எங்களைக் காப்பாற்றினார். பின்னுமவர் நிவர்த்திக்க முடியாத ஆபத்துக்களிலிருந்தும் ரட்சித்தார். மேலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதங்களையும், விளையாட்டான கடைக்கண் பார்வையையும், கிரிப்பையும், வார்த்தையையும் நினைக்கும்பொழுது காரியங்களில் மனம் பிரவர்த்திக்கவில்லை. மேலும் நதிகள், மலைகள், வனங்கள், விளையாடும் ஸ்தலங்கள் ஆகிய இவைகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவைகளைப் பார்க்கும் பொழுது

எங்களுடைய மனதானது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்திலேயே செல்லுகிறது. கார்க்கர் சொன்னதை நினைத்துப் பார்க்கும் பொழுது தேவர்களுடைய காரிய நிமித்தமாக சிறந்த தேவர்கள் ராம கிருஷ்ணர்களாக கோகுலத்திற்கு வந்தார்கள் என்று நினைக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. மேலும், சிங்கமானது பசுக்களைக் கொன்றாற் போல பதினாயிரம் யானையின் பலமுள்ள கம்ஸனையும், மல்லர்களையும், குவையா பீடமென்ற சிறந்த யானையையும், விளையாட்டாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கொன்றார். பின்னும் சிறந்த யானை தடியை முறித்தாற்போல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மூன்று பனை மரம் உயர முள்ளதும், மிகக் கெட்டியானதுமான வில்லை ஒடித்தார்; இன்னமவர் கோவர்த்தன மலையை ஒரு கையால் தூக்கி ஏழு நாள் குடையாகப் பிடித்தார். பின்னும் தேவர்களை ஜயித்தவர்களான பிரலம்பன், தேனுகன், அரிஷ்டன், திருணுவர்த்தன், பகன் முதலிய அசுரர்களை வில்லையாக ஜயித்தார்” என்று கிருஷ்ணனுடைய சரிதங்களை நினைத்துக் கிருஷ்ணனிடத்திலேயே புத்தியைச் செலுத்திப் பிரேமையால் ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பெருக்கி அதனால் கண்டமடைத்துப் பேச முடியாதவராகி மௌனமாக இருந்தார். இப்படி நந்தரால் வர்ணிக்கப்படும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதங்களைக் கேட்ட யசோதை அவரிடத்திலிருக்கும் பிரியத்தால் பால் சுரந்த ஸ்தனங்களுள்ளவளாகி ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பெருக்கினாள். இப்படி நந்தருக்கும், யசோதைக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்திலிருக்கும் மிக்க பிரியத்தைக் கண்ணுற்ற உத்தவர் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அவர்களை நோக்கி, “நீங்களிருவரும் மனிதர்களுக்குட் சிறந்தவர்கள். லோகங்களுக்கும் குருவாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்தில் இம்மாதிரி மிகுந்த பக்தி யுள்ளவர்களாக இருக்கிறீர்கள். இவர்கள் இந்த

ஜகத்திற்கு நிமித்த காரணர்களாகவும், உபாதான காரணர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். பிரதான புருஷர்களாயும் இருக்கிறார்கள். மேலும் இவர்கள் பிராணிகளிடத்தில் பிரவேசித்துப் பலவகையான பேத ஞானத்திற்கும் ஜீவனுக்கும் நியந்தாக்களாக இருக்கிறார்கள்; இவர்கள் புராண புருஷர்கள்; ஜனங்கள் சாகும் தருணத்தில் எந்தப் பகவானிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி அதனால் கர்மவாசனையை யொழித்து சுத்த சத்வ மூர்த்தியாகி சுருப ஞானத்தை அடைந்து சீக்கிரத்தில் பரமபதத்தை அடைகிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட மகிமை பொருந்தியவரும், எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாகவும், காரணமாகவும், நாராயணராயும், சில காரணத்தால் மனித வடிவங் கொண்டவருமான இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் நீங்கள் மனத்தைச் செலுத்தியிருப்பதால் உங்களுக்கு என்ன காரியம் பாக்கியிருக்கிறது (எல்லாவற்றையும் அடைந்தீர்கள்)? ஸாத்வதர்களுக்கு அதிபதியான பகவான் சொற்ப நாட்களில் கோகுலத்திற்கு வருவார். உங்களுக்குப் பிரியத்தைச் செய்வார்: சகல யாதவர்களுக்கும் விரோதியாக இருந்த கம்ஸனை மல்ல சபையில் கொன்று, உங்களை நோக்கி கிருஷ்ணன் எதனைச் சொன்னாரோ (பந்துக்களுக்குக் கேஷமத்தைச் செய்து கோகுலம் வருகிறேனென்று), அதனை உண்மையாகச் செய்வார் (சீக்கிரத்தில் வருவாரென்று கருத்து). ஓ மிகுந்த அதிர்ஷ்ட முள்ளவர்களே! நீங்கள் துக்கப்படவேண்டாம். சமீபத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தரிசிப்பீர்கள். மரத்திற்குள் அக்கினி யிருப்பதுபோல சகல பிராணிகளின் இருதயத்திற்குள் கிருஷ்ணன் வசிக்கிறார். (மரத்திற்குள்ளிருக்கும் அக்கினி கடைந்தால்தான் வெளிப்படும்; அதுபோல, பக்தியினால்தான் பகவானுடைய சுருபம் அறியப்படுமென்று

கருத்து.) அந்தப்பகவான் அகங்காரமற்றவராகையால் ஒருவரிடத்திலும் அவருக்கு அதிகப் பிரியமில்லை; அவருக்கு விரோதியுமில்லை; அவர் எல்லாரிடத்திலும் சமபுத்தியுள்ளவரானதால் மேலானவன், தாழ்ந்தவன் சமன் என்ற பேதபுத்தியும் அவருக்கு இல்லை. மேலும், அவருக்குத் தாய் தந்தைகளில்லை; பத்தினியில்லை; புத்திரனில்லை. தன்னைச் சார்ந்தவனில்லை. அன்னிய ரென்பதில்லை. அவருக்குச் சரீரமில்லை; ஜனனமுமில்லை; புண்யபாவம் முதலிய கருமமும் அவருக்கு இல்லை; ஆனாலும் அவர் சாதுக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தேவனாகவும், மதஸ்யமாகவும், சிம்மமாகவும், மனிதனாகவும் அவதரிக்கிறார். இது அவருக்கு ஒரு வினையாட்டாக இருக்கிறது. அவர் உண்மையில் குணசம்பந்த மில்லாதவரானாலும் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற குணங்களில் சம்பந்தப் பட்டவர்போலத் தோன்றுகிறார். ஒருவித ஆசையுமில்லாதவரானாலும், மாயையின் குணங்களைக்கொண்டு உலகத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறார்; காப்பாற்றுகிறார்; சம்ஹரிக்கிறார். கண்ணிலிருக்கும் தோஷத்தால் பூமி அசைவது போல எப்படித் தோன்றுகிறதோ, அப்படி ஆத்மா சித்தமாகத் தம்மை நினைத்துக்கொண்டு சித்தத்தால் செய்யப்படும் தர்மங்களைத் தாம் செய்வதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். இந்தக் கிருஷ்ணன் உங்களிருவர்களுக்கும் மாத்திரம் புத்திரனில்லை. சகலப் பிராணிகளுக்கும் புத்திரனாகவும், ஆத்மாவாகவும், தாய் தந்தையர்களாகவும், ஈசுவரனாகவும் இருக்கிறார். பின்னும் பார்க்கப்பட்டது, கேட்கப்பட்டது, நடந்தது, நடக்கிறது, நடக்கப்போகிறது, தாவரம், ஜங்கமம், பெரியது, சிறியது ஆகிய இவைகளெல்லாம் உண்மையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனேயாம். அவரைத் தவிர

உண்மையானது வேறொன்றுமில்லை. அவரே சத்தியவஸ்து” என்று சொன்னார்.

45—50. இப்படி நந்தரும் உத்தவருமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது பொழுது விடிந்தது. கோபிகைகள் எழுந்திருந்து தீபங்களை ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு திண்ணை, ரேழி, வாயிற்படி முதலியவைகளை மெழுகிச் சுத்தஞ்செய்து தயிர் கடைய ஆரம்பித்தார்கள். அப்பொழுது அவர்களுடைய கங்கணங்களிலும், ஒட்டியாணங்களிலும் இருக்கும் ரத்தினங்கள் தீபத்தின் ஒளியுடன் சேர்ந்து பிரகாசித்தன. மேலும் நிதம்பம், ஹாரம், குண்டலங்கள் ஆகிய இவைகள் அசைந்தன. மேலும், அவர்கள் காதில் அணிந்திருக்கும் குண்டலங்களுடைய கார்தியால் கன்னங்கள் பிரகாசித்தன. முகங்கள் குங்குமங்களால் விளங்கின. இப்படி கோகுலத்தினுள்ள கோபிகைகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு தயிர் கடையும்பொழுது அதனால் உண்டான சப்தமும், கானஞ் செய்வதாலுண்டான சப்தமும், ஆகாயம் வரையில் எட்டியது. பின்பு சூரியன் உதயமானார். கோகுலவாசிகள் எல்லோரும் சுவர்ணமயமான ரதம் நிறுத்தியிருப்பதைக் கண்டு “இது யாருடையது? கம்ஸனுடைய காரியத்தை முடிப்பவரான அக்ரூரர் வந்திருக்கிறாரா? அந்த அக்ரூரர் தாமரைக் கண்ணனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை மதுரா நகரத்திற்கு அழைத்துப்போனா ரல்லவா? அதனால் கம்ஸன் அவரிடத்தில் பிரியமடைந்தானல்லவா? அப்படிப்பட்ட கம்ஸனுக்கு நம்மைக்கொண்டு அக்ரூரர் எந்தக் காரியத்தை முடிக்கப்போகிறார்?” என்று கோபிகைகள் ஒருவருக் கொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள். அந்தச் சமயத்தில் உத்தவர் ஸ்நானம் முதலிய நியமங்களை முடித்துக்கொண்டு அவ்விடம் வந்தார்.

அத்தியாயம் 47

உத்தவர் கோபிகைகளைச் சமாதானஞ் செய்தது

1—10. நீண்ட கைகளுள்ளவரும், புதிதாய் மலர்ந்த தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவரும், பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவரும், தாமரைப் புஷ்பமாலையை யுடையவரும், சுத்தமான ரத்தினங்கள் இழைத்த குண்டலங்களால் பிரகாசிக்கும் முகமுள்ளவரும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடன் சஞ்சரிப்பவருமான உத்தவரைக் கோபிகைகள் பார்த்து, “இவர் யார்? சுத்தமான சிரிப்புள்ளவராகவும், அழகான சரீரமுள்ளவராகவும், கிருஷ்ணனைப்போல் ஆபரணம் முதலியவைகளைத் தரித்தவராகவும் இருக்கிறார்” என்று சொல்லிக்கொண்டு உத்தம சுலோகராகிய பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தை ஆசிரயித்திருக்கும் உத்தவரைச் சுற்றிக் கொண்டார்கள். பின்பு அவர்கள் மிகவும் வணக்கமாக உத்தவரிடஞ் சென்று வெட்கச் சிரிப்புள்ள பார்வைகளால் அவரை உபசரித்து, கிருஷ்ணனால் அதுப்பப்பட்டு வந்தவரென்று தெரிந்துகொண்டு, அவர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தபின் ரகசியமாக அவரை நோக்கி “நீர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு மிகுந்த தோழரென்று எங்களுக்குத் தெரியும். தாய் தந்தையர்களுக்குப் பிரியத்தைச் செய்வதற்காக பர்த்தாவாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் அதுப்பப்பட்டுவந்தவர்; ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் நினைக்கப்பட வேண்டியவர்கள் கோகுலத்தில் தாய் தந்தைகளே யொழிய வேறொருவருமில்லை. (எங்களிடத்தில் அந்த அந்தக் காலத்தில் சிநேகமே யொழிய உண்மையான பிரியமில்லையென்று கருத்து.)

பந்துக்களிடத்திலிருக்கும் சிநேகத்தை மகரிஷிகளாலும் விடமுடியாது. பந்துக்களல்லாத மற்றவர்களைக் காரியத் திற்காக சிநேகிப்பதேயொழிய வேறில்லை. அதுவும் காரியம் முடியும் வரையில் சிநேகிப்பதாக அபிரயஞ் செய்கிறதாக இருக்கிறது. வண்டுகள் புஷ்பத்திலிருக்கும் மதுவைப் பானஞ் செய்கிறவரையில் அதில் வசித்து அதன்பின் அதனை விட்டு வேறு புஷ்பத்திற்குச் செல்வதுபோல் ஸ்திரீகளிடத்தில் புருஷர்கள் சிநேகம் வைப்பதும் அவர்களை அதுபவிப்பதற்காகவே, (நீடித்துப் பிரியம் வைக்கிறதில்லையென்று கருத்து). தாசிகள் பணக் காரனிடத்தில் அவனுடைய பணத்தை அபகரிப்பதற்காக சிநேகித்து அவன் ஏழையானபின் அவனை விட்டு விடுகிறார்களல்லவா? ஜனங்கள் தங்களைக் காப்பாற்ற அரசன் சாமர்த்திய மற்றவனாக இருக்கும்பொழுது அவனை லட்சியஞ் செய்கிறதில்லை யல்லவா? சிஷ்யர்கள் ஆசாரியனிடம் வித்தை அப்பியசித்தபின் அந்தக்குருவை லட்சியஞ் செய்கிறதில்லை யல்லவா? தட்சிணை பெற்றுக் கொண்ட பின் ரித்விக்குகள் யஜமானனை லட்சியஞ்செய்கிறார்களா? பறவைகள் பழமிருக்கும்பொழுது அந்த மரத்தைச் சேவிக்கின்றன; பழங்களற்ற மரத்தைச் சேவிக்கின்றனவா? அதிதிகள் போஜனஞ் செய்தபின் அந்த வீட்டில் அபிமானத்தை விட்டுவிடுகிறார்களல்லவா! காட்டில் வசிக்கும் மிருகங்கள் காட்டுத்தீ பற்றிக்கொண்டால் அந்த வனத்தை விட்டு அப்புறஞ் செல்லுகின்றன வல்லவா? அன்னிய புருஷன் (ஜாரன்) தன்னிடம் ஆசைப்பட்டவளான ஸ்திரீயை அதுபவித்த பின்பு அவனை விட்டு விடுகிறார்களல்லவா? அதுபோல் கிருஷ்ணனுக்கு எங்களிடத்தில் உண்மையான பிரியமில்லை” என்று சொன்

ஞர்கள். பின்னுமவர்கள் பூநீகோவிர்தரிடத்தில் மனம், வாக்கு, சரீரம் ஆகிய இவைகளைச் செலுத்தி அந்தப் பகவான் பாலிய வயதிலும், கிசோர வயதிலும் எதனைச் செய்தாரோ, அந்தச் சரிதங்களை நினைத்து நினைத்து லௌகீகமான காரியங்களையும் விட்டு வெட்கமில்லாமல் பகவானுடைய சரிதங்களைக் கானஞ்செய்து கொண்டு இருந்தார்கள்.

11—13. அவர்களில் ஒரு கோபிகை கிருஷ்ணனுடைய சங்கமத்தைப்பற்றி தியானஞ்செய்து கெரீண் டிருக்கையில், எதிரில் வந்த ஒரு வண்டை கிருஷ்ணனால் அதுப்பப்பட்டு வந்த தூதனாக வைத்துக்கொண்டு பின் வருமாறு சொன்னான்: (வண்டைப் பார்த்துச் சொல்வது போல உத்தவரைப் பார்த்துச் சொன்னுள்ளேன்) கருத்து) எப்படியெனில் “ஓ வண்டே! வஞ்சகராகிய கிருஷ்ணனுடைய தூத! என் காலில் விழாதே (நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்திப்பதாக நினைத்துச் சொல்லுகிறான்). அந்தக் கிருஷ்ணன் எனக்கு ஸபத்தனிகளான கோபிகைகளை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டதால் அவர்களுடைய ஸ்தனங்களிலிருந்த குங்குமங்கள் பகவானுடைய வனமாலையில் ஒட்டிக்கொண்டன. அந்த மாலையில் நீ புரண்ட தனால் கருமையான உன்னுடைய மீசை சிவப்பாக இருக்கிறது. ஆனதால்யாரைக் கிருஷ்ணன் ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்டாரோ, அவருடைய காலில் விழுந்து அவனைச் சமாதானஞ் செய். தூதனாகிய உன்னுடைய மீசை சிவந்திருப்பதால் பகவான் உன்னை என்னிடம் அதுப்பி, பரி காசஞ் செய்கிறார் என்பதை அறியலானேன். மேலும், வண்டாகிய நீ புஷ்ப ரசத்தை எடுத்துக்கொண்டு, புஷ்பங்களை எப்படி விட்டுவிடுகிறாயோ, அதுபோல சகல லோகங்களையும் மோகிக்கச் செய்யும் அதரமிருதத்தை

ஒரு தடவை ஸ்ரீகிருஷ்ணன் எங்களுக்குக் கொடுத்து பின்பு எங்களை விட்டுவிட்டார். இப்படிச் செய்த உபகாரத்தை மறக்கும் சபாவமுள்ள கிருஷ்ணனுடைய பாதங்களில் லக்ஷ்மீதேவி எப்படிச் சிச்ருஷை செய்து கொண்டிருக்கிறாள்? ஆச்சரியம். அந்த விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன்” (உத்தமசுலோகராகிய பகவானுடைய பொய்யான கதைகளைக் கேட்டு மோகித்துச் சிச்ருஷை செய்கிறாள். லக்ஷ்மீபோல நான் தெரியாதவளல்லவென்று கருத்து).

14. பின்னும், கானம்செய்யும் வண்டை நோக்கி, ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சரிதத்தைக்கானஞ்செய்கிறதென்று நினைத்துப் பின் வருமாறு சொல்லலானாள். எப்படியெனில், “ஓ வண்டே! ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பலமுறை பார்த்திருக்கிறோம். அவருடைய சபாவம் எல்லாம் நமக்குத் தெரியும். ஆனதால் அவரைப்பற்றி நம்முடைய முன்பாக நீ சொல்ல வேண்டாம். இப்பொழுது அவர் எந்த ஸ்திரீகளிடத்தில் பிரியப்பட்டிருக்கிறாரோ, அவர்கள் முன்பாக அவரைப்பற்றிச் சொல்வாயானால் இந்தச் சரிதத்தைக் கேட்டு அவர்களுடைய ஸ்தனங்களுக்கு சுகமுண்டாகும். அதனால் உனக்கு இஷ்டமான வஸ்துவைக் கொடுப்பார்கள்” என்றாள்.

15. (பின்னுமவள், “ஓ அம்ம! நீ இப்படிச் சொல்வது சரியல்ல; உன்னை உத்தேசித்துப் பகவான் மன்மத தாபத்தை அடைந்து உன்னிடம் என்னை அனுப்பினார்.” என்று வண்டு சொல்வதுபோல வைத்துக்கொண்டு பதில் சொல்லுகிறாள்) “ஓ கபட சபாவமுள்ள வண்டே! கிருஷ்ணனுடைய அழகான பார்வை, புருவம் நெரித்தல் இவைகளைக் கண்டவுடன் அவரிடம் எவள்தான் ஆசைப்படமாட்டாள்? ஆகாயத்திலிருக்கும் தேவ ஸ்திரீக

ளானாலும், பூமியிலிருப்பவர்களானாலும் அவரிடத்தில் பிரியப் படுவார்களென்பதில் சந்தேகமில்லை. லக்ஷ்மீதேவியானவள் அவருடைய பாததூளியை சேவிக்கிறாள் லவா? அப்படியிருக்க நாங்கள் அவரிடத்தில் ஆசைப் படுவதற்கு என்ன ஆட்சேபம்? ஆனாலும், தினர்களிடத்தில் தயையுள்ளவனை உத்தமசுலோகனென்று சொல்லுவது வழக்கம். அப்படிப்பட்ட உத்தம சுலோகராகிய பகவான் என்னிடத்தில் தயை செய்யும்படி நீ சொல்ல வேண்டும்” என்று சொன்னாள்.

16. பின்னுமவள் தன்னுடைய பாதங்களின் சமீபத்தில் வண்டு வருவதைப் பார்த்துத் தன்னைச் சமாதானப் படுத்துவது போல் நினைத்துக்கொண்டு அதனைப் பார்த்து “ஓ வண்டே! நீ பிறரை சமாதானப்படுத்தும் வித்தையை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் அப்பியசித்துக் கொண்டு, பிரியமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறாய் என்பது எனக்குத் தெரியும். என்னுடைய காலில் நீ விழ வேண்டாம். கிருஷ்ணன் நிமித்தத்தில் புத்திரன், பர்த்தா முதலிய பந்துக்களை விட்டு அவரையே அநுசரித்தவர்களான எங்களை நன்றியறிவில்லாமல் அவர் விட்டுவிட்டார். அவரிடத்தில் ஏன் பிரியம் வைக்கவேண்டும்?” என்று சொன்னாள் (கிருஷ்ணனைப்போல் உன்னையும் நம்பக்கூடாது என்பது கருத்து.)

17. பின்னுமவள் வண்டை நோக்கி, “எவர் வேடன்போல வாலியைக் கொன்றாரோ, எவர் தம்மைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளவிரும்பிய சூரப்பனகையைச் சீதையினிடம் ஆசைப்பட்டுக் குருபியாகச் செய்தாரோ (காது மூக்குகளை அறுத்தாரென்று கருத்து), எவர் பலி சக்ரவர்த்தியால் கொடுக்கப்பட்ட பூமியைப் பெற்றுக்

கொண்டு காக்கைபோல அவனைக்கட்டிப் பாதாளத்தில் அழுத்தினாரோ, அந்தக் கிருஷ்ணனுடைய சிநேகத்தால் பிரயோசனமில்லை. ஆனாலும், அவருடைய சரித்திங்களைச் சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை” என்றான்.

18. “அந்தக் கிருஷ்ணனுடைய லீலையாகிற அமிருதத்தின் துளியை ஒருதடவை பானஞ்செய்தால் ஆசை, துவேஷம் முதலியவைகள் நிவர்த்தியாகின்றன. அதனால் வீடு, குடும்பம் முதலியவைகளை உடனே விட்டு அநேகம் பெரியோர்கள் அன்ன பட்சிகள் போல சன்னியாசிகளுடைய விரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்கள்.

19. “கிருஷ்ணனுக்கு மந்திரியா யிருக்கும் ஓவண்டே! வேடனுடைய கானத்தைக் கேட்டுப் பெண்மான்கள் அதனை உண்மையென்று நினைத்து வேடனுடைய பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டுக் கெடுதியை அடைவது போலக் கபட சபாவமுள்ள கிருஷ்ணனுடைய வார்த்தையை சத்தியமென்று நினைத்து, நாங்கள் அவருடைய நகங்களுடைய ஸ்பரிசுத்தால் மன்மத தாபத்தை யடைந்திருக்கிறோம். ஆனதால் வேறு வார்த்தையைச் சொல்லு.”

20. (கொஞ்ச தூரஞ்சென்று திரும்பிவந்த வண்டைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்). “கிருஷ்ணனுக்கு சிநேகிதனாகிய ஓ மதுகரமே! நீ கிருஷ்ணனால் அனுப்பப் பட்டுத் திரும்பவும் வருகிறாயோ? உனக்கு என்ன வேண்டும்? ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய தூதனாகையால் உன்னை நான் பூஜிக்கவேண்டும். கிருஷ்ணனுடைய மார்பில் லக்ஷ்மிதேவி எப்பொழுதும் வசிப்பதால் அந்தப் பகவானுடைய சமீபத்தில் என்னை எப்படி நீ அழைத்துப் போவாய்?”

21. “எங்களுடைய நாதனாகிய கிருஷ்ணன் இப்பொழுது மதுரா நகரத்தில் வசிக்கிறாரா? அவர் கோகுலத்திலுள்ள கோபர்களையும், பந்துக்களையும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாரா? வேலைக்காரிகளான எங்களைப்பற்றி எப்பொழுதாவது சொல்வதுண்டா? அகில் சுட்டை போல் வாசனையுள்ள தமது கையை என்னுடைய தலையில் எப்பொழுது வைப்பார்?” என்று கேட்டாள்.

22—37. இப்படி கிருஷ்ணனைப் பார்க்க விரும்பும் கோபிகளைப் பார்த்து உத்தவர், “ஓ கோபிகைகளே! உங்களுடைய மனமானது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் செலுத்தப்பட்டிருப்பதால் நீங்கள் சகல லோகங்களாலும் பூஜிக்கக் கூடியவர்களாக இருக்கிறீர்கள். தியானம், வீரதம், தபஸ், ஹோமம், ஜபம், வேதாத்யயனம், இந்திரியங்களை அடக்குவது, க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய மற்றவைகள் ஆகிய இவைகளால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் பக்தியுண்டாக வேண்டும். அந்தப் பக்தியானது மகரிஷிகளுக்குங் கிடைப்பது அரிது. அப்படிப்பட்ட மேலான பக்தியானது உங்களுக்கு உண்டாயிருக்கிறது; நீங்கள் புத்திரர்கள், புருஷர்கள், தேகம், பந்துக்கள், வீடு ஆகிய இவைகளெல்லாவற்றையும் விட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனென்று சொல்லப்படும் பரம புருஷனிடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்தினீர்களே, இது தெய்வாதீனமேயாம். நீங்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விட்டுப் பிரிந்ததால் உங்களுக்கு அவரிடத்தில் ஏகாந்தமான பக்தி யுண்டாயிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட பக்தியை நான் பார்த்ததால் மிகவும் அனுக்ரகிக்கப்பட்டவனாக இருக்கிறேன். ஆனதால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தனக்கு அந்தரங்கத் தோழனாகிய என் முகமாக உங்களுக்குச் சில சமராசாரங்களைச் சொல்லி யனுப்பித் திருக்கிறார். அதனைச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள்.”

எப்படியெனில், “ஓ! கோபிகைகளே! சகல பிராணிகளிடத்திலும் ஆகாயம், வாயு அக்னி, ஜலம், பூமி ஆகிய பூதங்கள் எப்படி இருக்கின்றனவோ, அப்படியே மனம், பிராணன், புத்தி, இந்திரியம் இவைகளின் காரணமும் இவைகளுக்கு ஆச்ரயமுமாக இருக்கும் நானும் எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் வசிக்கிறேன். நான் சகல சுவரூபியா யிருப்பதால் உங்களுக்கு என்னுடைய விரகமே (விட்டுப் பிரிவது) இல்லை. நான் என்னிடத்தில் என்னால் என்னை என்னுடைய மாயா மகிமையால் பூதம், இந்திரியம், குணம் இவைகளின் சுருபமாக சிருஷ்டிக்கிறேன்; காப்பாற்றுகிறேன்; கொல்லுகிறேன். (ஆனதால், எல்லா வற்றிற்குங் காரணமாயும், சகல சுருபமாயும் இருப்பதால், காரியகாரண பேதமில்லை என்று கருத்து.) ஆத்மா உண்மையில் சுத்தர்; ஞானசுருபி; குண சம்பந்தமற்றவர்; ஆனாலும் மாயையின் விருத்திகளான சுஷுப்தி, ஸ்வப்னம், ஜாக்ரத் இவைகளில் முறையே பிராக்ஞன், தைஜஸன், விச்வன் என்று தோன்றுகிறார். (அதனால் சகல பூத சுருபியானாலும் ஆத்மாவுக்குப் பூதங்களுடைய தோஷ சம்பந்தமில்லை யென்று கருத்து.) வேதம், யாகம், ஆத்மா, அனாத்மா இவைகளின் விவேகம், தபஸ், இந்திரிய நிக்கிரகம் இவைகளாலுண்டாகும் பயன் மனத்தை யடக்குவதேயாம். பூமியில் அநேகம் வழிகளாகச் செல்லும் நதிகள் சமுத்திரத்தை அடைவதுபோல மேற்சொல்லிய யோகம் முதலிய மார்க்கங்கள் பல விதங்களானாலும் அதனுடையக்கூடிய பலன் மனத்தை யடக்குவதேயாம். நான் உங்களுக்குச் சமீபத்திலில்லாமல் வெகு தூரத்திலிருப்பதற்குக் காரணமென்னவெனில், உங்களுடைய மனமானது என்னிடத்தில் எப்பெழுதும் சென்றிருக்குமென்பதேயாம். ஸ்திரீகள், தங்களுடைய நாயகன்

தேசாந்தரம் சென்றிருக்கும்பொழுது எப்படிப் புருஷர்களையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ, அப்படி, சமீபத்திலிருக்கும் புருஷர்களிடத்தில் பிரியப்பட மாட்டார்கள். ஆனதால் நீங்கள் உங்களுடைய சித்தத்தை என்னிடத்திலேயே செலுத்தி, சகல வியாபாரங்களையும் விட்டு என்னையே நினைத்துச் சீக்கிரத்தில் என்னையடைவீர்கள். ஓ நல்ல சபாவமுள்ளவர்களே! ராஸக்ரீடை நடந்தபொழுது எந்த ஸ்திரீகள், வீட்டிலிருந்து வெளிவர முடியாமல் அவ்விடத்திலேயே என்னைத் தியானஞ் செய்துக் கொண்டிருந்தார்களோ அவர்கள் என்னுடைய சரித்திரங்களைச் சிந்தித்ததால் என்னையே அடைந்தார்கள் எல்லவா?" என்று கிருஷ்ணன் உங்களுக்குச் சொல்லும் படி ஆஞ்ஞாபித்தார்" என்று உத்தவர் சொன்னார்.

38—53. அதனைக் கேட்ட கோபிகைகள் முன்பு நடந்த விஷயங்களை நினைத்து மிகுந்த பிரியத்துடன் உத்தவரை நோக்கி, “யாதவர்களுக்கு விரோதியாக இருந்த கம்ஸன் தெய்வாதீனமாக அடிபட்டான். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சகல காமங்களையும் அடைந்த பந்துக்களுடன் கேசுமமாக இருப்பதும் தெய்வாதீனமேயாம். எங்களுடைய வெட்கச் சிரிப்பு, மேலான பார்வை இவைகளால் பூஜிக்கப் பட்டவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இப்பொழுது பட்டணத்திலிருக்கும் ஸ்திரீகளுக்கு சந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணுகிறாரா? ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ரதி விசேஷத்தை அறிந்தவரானதாலும், பட்டணத்து ஸ்திரீகளுக்குப்பிரியராக இருப்பதாலும், அவர்களுடைய விளையாட்டைப் பார்த்தும், இனிமையான வார்த்தைகளைக் கேட்டும் அவர்களிடத்தில் ஏன் ஆசைப்படமாட்டார்? (பட்டணத்து ஸ்திரீகளிடத்தில் ஆசைப்பட்டு அவ்விடத்தில் வசிப்பாரேயொழிய இவ்விடத்தில் வரமாட்டா

ரென்று கருத்து.) ஓ சாதுவே! எந்த பிரஸ்தாபத்திலாவது, பட்டணத்து ஸ்திரீகளுடைய கோஷ்டியிலாவது தமதிஷ்டப்படி பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதாவது கோவிந்தர் கிராமவாசிகளான எங்களைப்பற்றிப் பேசுகிற துண்டா? மேலும், பிருந்தாவனத்தில் ஒரு சமயம் ராத் திரியில் சந்திர கிரணத்தால் இருளில்லாமலிருக்கும் பொழுது கிருஷ்ணன் எங்களுடன் சேர்ந்து ராஸ்கீர்டை செய்தார். அப்பொழுது அவருடைய இனிமையான சரிதங்களைக் கானஞ் செய்தோம். பகவான், கால் சலங்கைகள் சப்திக்கும்படி நர்த்தனஞ்செய்து ரமித்தார்; அவைகளை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாரா? மகேந்திரன் மேகங்களைக்கொண்டு வனத்தை சந்தோஷிக்கச் செய்வதுபோல் பகவான் இவ்விடம் வந்து எங்களை ஆலிங்கனஞ் செய்வது முதலியவைகளால் சந்தோஷப் படுத்துவாரா? அவரைத் தரிசிக்காமல் நாங்கள் தாபத்தை அடைந்திருக்கிறோம். ஆனால் கிருஷ்ணன் கம்ஸனைக் கொன்று ராஜ்ஜியத்தை அடைந்திருக்கிறார். அவர் ராஜ குமாரிகளை விவாகஞ் செய்து பட்டணத்தில் வசிப்பாரேயொழிய இவ்விடம் எதற்காக வரப் போகிறார்? சகல காமங்களையும் அடைந்தவரும், லக்ஷ்மீபதியுமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு வனவாசிகளான நம்மால் செய்யக்கூடிய காரியமென்ன இருக்கிறது (ஒன்றுமில்லையென்று தாற்பாயம்)? ஒரு விஷயத்திலும் ஆசைப் படாமலிருப்பதே மேலான சுகம் என்று வியபசாரியான பிங்களா என்பவள் சொன்னாள். அதனை நாங்கள் அறிந்திருக்கிறோம். ஆனாலும் கிருஷ்ணனிடத்தில் ஆசை யொழியவில்லை. விரும்பாவிடிலும், லக்ஷ்மீ எவருடைய சரீரத்தில் இடைவிடாமல் வசிக்கிறாளோ, அந்த உத்தம சுலோகராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ரகசிய வார்த்தையை மறந்து விடமுடியுமா? இந்த நதிகளும்,

மலைகளும், பசுக்களும், புல்லாங்குழல் சப்தமும் அடிக்கடி கிருஷ்ணனுடைய ஞாபகத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. லக்ஷ்மீகரம் பொருந்திய அவருடைய அடிச்சுவடுகளைத் தரிசிக்கும்பொழுது அவரை மறக்கமுடியவில்லை. பின்னும் அந்தக் கிருஷ்ணன் அழகான நடை, மேலான சிரிப்பு, பார்வை, இனிமையான வார்த்தை ஆகிய இவைகளால் எங்களுடைய மனத்தை அபகரித்திருக்கிறார். ஆனதால் அவரை எப்படி மறக்கமுடியும்? ஓ லக்ஷ்மீபதியே! எங்களுடைய நாத! கோகுலத்திற்கு நாதனாக இருப்பவரே! உபத்திரவத்தைப் போக்கடிப்பவரே! கோவிந்த! துக்க சமுத்திரத்தில் மூழ்கியிருக்கும் கோகுலத்தைக் காப்பாற்றும்” என்று சொல்லிப் பகவான் உத்தவர் முகமாகச் சொல்லியனுப்பிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு சந்தோஷத்தையடைந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை ஸ்ரீமந் நாரயணனென்றும், அவரே தாங்களென்றும் நினைத்துக்கொண்டு உத்தரவை உபசரித்தார்கள்.

54—63. பின்பு உத்தவர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய லீலைகளைச் சொல்லி கோபிகைகளுக்குச் சந்தோஷத்தையுண்டுபண்ணிக்கொண்டு சில மாதங்கள் கோகுலத்தில் வசித்தார். அவர் சொல்லும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரித்திரத்தைக் கேட்டு ஆனந்தத்தை யடைந்த கோபிகைகள் ஒவ்வொரு நாளையும் ஒரு கூணத்தைப்போலக் கழித்தார்கள். இப்படி கிருஷ்ண தாசராசிய உத்தவர் கோவர்த்தனம், பிருந்தாவனம், புஷ்பித்தமரங்கள் முதலியவைகளைப் பார்த்து கிருஷ்ணனுடைய ஞாபகத்தை கோகுல வாசிகளுக்கு உண்டுபண்ணிக்கொண்டு சுகமாக வசித்தார். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் மிகுந்த பிரியம் வைத்து, அதனாற் கோபிகைகள் துக்கப்படுவதை உத்தவர் பார்த்து அவர்களை மேலானவர்களென்று நினைத்து

நமஸ்கரிக்கவேண்டிமென்று எண்ணிப் பின்வருமாறு சொல்லலானார். எப்படியெனில் “சகல ஜகத்ரூபியாக இருக்கும் கோவிர்தரிடத்தில் இந்த கோபிகைகள் இடைவிடாமல் பக்தி செய்வதால் இவர்களே மேலானவர்கள். மகரிஷிகளும் நாமும் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து பயந்து கிருஷ்ணனிடம் பக்திசெய்கிறோம். ஆதலால் பகவானிடத்தில் பக்தி செய்து, அவருடைய கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டுருப்பவர்கள் எந்த ஜாதியில் பிறந்தவர்களானாலும் மேலானவர்களேயாம். பகவானிடத்தில் பக்தி செய்யாதவர்கள் பிராம்மண ஜன்மத்தை அடைந்தவர்களானாலும் அதனால் மன்ன விசேஷம்? (பகவானுடைய சரிதத்தில் ஆசைகொண்ட பக்தர்களுக்குப் பிராம்மண ஜன்மங்களால் என்ன சிறப்பு ஏற்படப் போகிறது என்றும் தாற்பரியம்.) இந்த கோபிகைகள் காட்டில் சஞ்சரிப்பவர்கள்; வியபசார சுபாவமுள்ளவர்கள்; இவர்களுக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் இம்மாதிரி உறுதியான பக்தியுண்டாயிருக்கிறதே, அமிருதத்தை மூடன் பசித்தாலும் அது அவனுக்குச் சுகத்தை யுண்டு பண்ணுவதுபோல் அஞ்ஞானனாயிருந்தாலும்பகவானிடத்தில் பக்திசெய்வானால் அவனுக்குப் பகவான் க்ஷேமத்தைச் செய்கிறார். மேலும், ராஸக்ரீடையில் பகவான் தமது கையை கோபிகைகளுடைய கழுத்தில் வைத்துத் தழுவி எவ்விதம் கோபிகைகளை அவர் அதுக்கிரகித்தாரோ, அம்மாதிரியான அதுக்கிரகம் எப்பொழுதும் அவருடைய மார்பிலேயே வசிப்பவளும் பகவானிடத்தில் மிகுந்த பிரியமுள்ளவளுமான லக்ஷ்மீதேவிக்கும் கிடைக்கவில்லை. தாமரை மலரின் வாசனைபோன்ற வாசனை, காந்தி இவைகளுள்ள சுவர்க்க லோகத்து ஸ்திரீகளுக்கும் கிடைக்கவில்லை. மற்றவர்களுக்கு எப்படி கிடைக்கும்?

எந்தக் கோபிகைகள் பந்துக்களையும், தர்ம மார்க்கத்தையும் விட்டு வேதங்களாலும் தேடக்கூடிய பகவானுடைய பாதத்தை அடைந்திருக்கிறார்களோ, அவர்களுடைய பாததூளியை அடைந்த பிருந்தாவனத்திலுள்ள புதர், கொடி, ஒஷதி இவைகள் மிக்க மேலானவைகளாகின்றன. ஆதலால் அவைகளுக்குள் நான் ஒரு கொடியாகப் பிறந்தேனா? பின்னும் எந்தப் பகவானுடைய பாதத்தைச் சுகல காமங்களையும் அடைந்தவர்களான பிரும்மா முதலியவர்களும், யோகீசுவரர்களும், லக்ஷ்மீதேவியுந் பூஜிக்கிறார்களோ அந்தப் பாதத்தைக் கோபிகைகள் ராஸக்ரீடை செய்யும்பொழுது தங்கள் ஸ்தனங்களில் வைத்துக் கொண்டுதாபம் நீங்கி சுகத்தை அடைந்தார்கள். இன்னும் எந்தக் கோபிகைகள் கிருஷ்ண சரிதத்தைக் கானஞ்செய்வதால் மூவுலகத்தையும் பரிசுத்தப் படுத்துகிறார்களோ அந்தக் கோபிகைகளுடைய பாததூளியை அடிக்கடி நமஸ்கரிக்கிறேன்” என்று சொன்னார்.

64—67. பின்பு உத்தவர் கோபிகைகளுக்கும், யசோதைக்கும், நந்தருக்கும், மற்ற கோபர்களுக்கும் சமாதானஞ்சொல்லி அவர்களிடம் விடைபெற்று ரதத்தின் மீதேறி மதுரா நகரத்திற்குப் புறப்பட்டார். அதைக் கண்ணுற்ற நந்தன் முதலிய கோபர்கள் பலவிதமான காணிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டு மிகுந்த பிரியத்துடன் கண்ணீரைப் பெருக்கி, “ஓ உத்தவரே! எங்களுடைய மனமானது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதார விந்தத்தையே ஆச்ரயக்கட்டும். வாக்கானது அவருடைய திவ்ய நாம தேயங்களையே உச்சரிக்கட்டும். சரீரம் அவரை வணங்குவது முதலியவைகளில் உபயோகப் படட்டும். காமங்களால் ஸம்ஸாரத்தில் சுற்றிக் கொண்டிருப்பவர்களான நாங்கள் எப்பொழுதாவது தெய்வாதீனமாக நற்காரி

யத்தைச் செய்திருந்தோமானால் அவைகளால் எங்களுக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் உறுதியான பக்தி யுண்டாகட்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

68—69. இப்படி உத்தவர் கிருஷ்ண பக்தர்களான கோபர்களால் உபசரிக்கப்பட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கும் மதுரா நகரஞ் சென்றார். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தரிசித்து நமஸ்கரித்து ராம கிருஷ்ணர்களிடம் கோகுல வாசிகளின் பக்தி விசேஷத்தைத் தெரிவித்தார். அவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட காணிக்கைகளை அரசனாகிய உக்கிரசேனரிடம் சமர்ப்பித்தார்.

அத்தியாயம் 48

அக்ரூரரை ஹஸ்திநாபுரத்திற்கு அனுப்பியது

1—11. பின்பு எல்லாருடைய அபிப்பிராயத்தையும் அறிந்தவரும், சகல சுருபியுமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் “தமக்குச் சந்தனங்கொடுத்தவள் மன்மத தாபத்தை அடைந்து தம்முடைய வரவை எதிர்ப்பார்த்திருக்கிறாள். அவளுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும்” என்று நினைத்து, அவளுடைய வீட்டிற்குச் சென்றார். அவளுடைய வீடானது மன்மதனை விருத்தி செய்யக் கூடிய சாமான்களால் பூர்ணமாக இருந்தது. எப்படியெனில் முத்து மாலைகளாலும், துவஜங்களாலும், கொடுங்கைகளாலும், படுக்கைகளாலும், ஆசனங்களாலும், நல்வாசனை யுள்ள தூபங்களாலும், தீபங்களாலும், புஷ்பமாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அப்பொழுது அவள் வீட்டிற்கு வந்த தாமரைக் கண்ணனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தரிசித்து சீக்கிரம் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்திருந்து மிகுந்த பரபரப்புள்ளவளாகித் தன் தோழிகளுடன் ஸ்ரீ

கிருஷ்ணனை எதிர்கொண்டழைத்து, ஆசனம் முதலியவைகளைக் கொடுத்துப் பூஜித்தாள். மேலுமவள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடன் வந்த உத்தவருக்கும் ஆசனங்கொடுத்து நன்றாக உபசரித்தாள். உத்தவர் அவள் கொடுத்த ஆசனத்தைக் கையால் தொட்டுப் பூமியில் உட்கார்ந்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உலக வழக்கத்தை அதுசரித்து, மிருந்த விலையுள்ள உத்தமமான படுக்கையில் உட்கார்ந்தார். பின்பு அவள் ஸ்நானஞ்செய்து வஸ்திரத்தை யுடுத்திச் சந்தனத்தைப் பூசிக்கொண்டு ஆபரணங்களை அணிந்து, புஷ்பங்கள், தாம்பூலம் இவைகளைத் தரித்து, சரீரத்தை அலங்கரித்துக்கொண்டு வெட்கச் சிரிப்புடன் கிருஷ்ணனுடைய சமீபஞ் சென்றாள். அப்பொழுது கிருஷ்ணன் புதிய சங்கமத்தில் வெட்கத்தால் சம்சயத்துடன் சமீபத்தில் வருகிற ஸ்திரீயை அழைத்துக் கங்கணங்களால் அலங்கிருதமான அவளுடைய கையைப் பிடித்துப் படுக்கையில் வைத்துக்கொண்டு அவளுடன் ரமித்தார். அவள் பகவானுக்குச் சந்தனங் கொடுத்ததால் உண்டான சொற்ப புண்ணியத்தால் இம்மாதிரியான பாக்கியத்தை அடைந்தாள். அவள் மன்மத தாபத்தால் வாடிய ஸ்தனங்களிலும், மார்பிலும், கண்களிலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதங்களை வைத்துத் தாபத்தை நிவர்த்தித்துக்கொண்டதுமின்றி ஆனந்தபூர்த்தியாகிய பகவானை இரு கைகளாலும் ஆலீங்கனஞ் செய்துகொண்டு வெகு காலமாக ஏற்பட்டிருந்த தாபத்தை நிவர்த்தித்துக்கொண்டாள். கேழமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவரும், அடையமுடியாத வருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை அவள் சந்தனங் கொடுத்த புண்ணியத்தால் எளிதில் அடைந்தும் அதிருஷ்டமில்லாதவளானதால் பகவானை நோக்கி, “ஓ தாமரை மலர் போன்ற கண்களுள்ளவரே! நாத! இவ்விடத்தில் சில நாள்

வசித்து என்னுடன் ரமிக்கவேண்டும். உம்மை விட்டுப் பிரிய மனமில்லை” என்று கேட்டுக்கொண்டாள். (கோபிகைகள்போலப் பக்தி செய்யாததனால் அதிருஷ்டமில்லாதவனென்று சொல்லப்பட்டது.) அதனைக் கேட்டுப் பகவான் அவளுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்து, உத்தவருடன் தமது இல்லம் சென்றார். ஆரதிக்கமுடியாதவரும், எல்லாருக்கும் அதிபதியுமாகிய மகாவிஷ்ணுவை இவள் ஆரதித்தும், விஷயசுகத்தில் ஆசைப்பட்டதால் புத்தியில்லாதவளானாள்.

12—27. பின்பு பகவான் பலராமன், உத்தவர் இவர்களுடன் அக்ரூரருக்குப் பிரியத்தைச் செய்ய விரும்பி, எதனையோ செய்வதற்காக அக்ரூரருடைய வீடு சென்றார். அக்ரூரர் தம்முடைய வீட்டிற்கு வந்த பந்துக்களான புருஷோத்தமர்களைப் பார்த்து எதிர் வந்து அழைத்து, மிகுந்த ஆனந்தமுள்ளவராகிக் கட்டிக்கொண்டார். பின்பு கிருஷ்ணனுக்கும், பலராமனுக்கும், உத்தவருக்கும் நமஸ்காரஞ் செய்தார். அவர்களும் அக்ரூரரை நமஸ்கரித்தார்கள். பின்பு அக்ரூரர் அவர்களுக்கு ஆசனங் கொடுத்து முறைப்படி பூஜித்தார். அவர்களுடைய பாதங்களை அலம்பி, அந்த ஜலத்தைச் சிரசில் புரோக்ஷித்துக்கொண்டார். பின்னுமவர் நல்ல வஸ்திரங்களாலும், ஆபரணங்களாலும், புஷ்பமாலைகளாலும், பூஜித்து, நமஸ்கரித்து, அவர்களுடைய பாதங்களைத் தம்முடைய மடியில் வைத்துப் பிடித்து மிகுந்த வணக்கத்துடன் ராமகிருஷ்ணர்களை நோக்கி, “கம்ஸன் தன்னைச் சார்ந்தவர்களுடன் தெய்வாதீனமாகக் கொல்லப்பட்டான். இந்தக் குலமானது ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டு உங்களால் விருத்தி செய்யப்பட்டது. நீங்களிருவரும் ஜகத்சுருபிகள்; ஜகத்திற்குக் காரணர்களாக இருப்பவர்கள்; பிசு

தான புருஷ சுருபிகள்; ஆனதால் உங்களைத் தவிர காரணமாவது காரியமாவது ஒன்றும்இல்லை. ஓ பரமேசுவர! மாயை முதலிய உம்முடைய சக்திகளைக்கொண்டு சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்த ஜகத்தில் நீர் பிரவேசித்தவர்போல இருந்து சுருதிக்கும், பிரத்யட்சத்திற்கும் விஷயமாகும் படி சேஷ்டிக்கச் செய்கிறீர். பிருதிவி முதலிய பூதங்களால் ஏற்பட்ட தாவர ஜங்கமங்களில் அந்த மகா பூதங்கள் பலவகையாகத் தோன்றுவதுபோல உம்மால்படைக்கப்பட்ட ஜகத்தில் நீர் சுதந்திரரானாலும் பலவகையாகத் தோன்றுகிறீர் (மனித சரீரம் முதலியவைகளில் பாலியம், யௌவனம் முதலிய அவஸ்தைகளிலும் என்று கருத்து). நீர் ரஜஸ், தமஸ், ஸத்வம் என்ற குணங்களாகிய சக்திகளைக்கொண்டு ஜகத்தைப் படைக்கிறீர்; காப்பாற்றுகிறீர்; சம்கரிக்கிறீர்; ஆனாலும் ஞானசுருபியானதால், அவைகளின் குணத்துடனும், கர்மத்துடனும் சம்பந்திக்கிறதில்லை. (பந்தத்திற்கு அவித்தை காரணம். அது உம்மிடத்தில் இல்லாததனால் உமக்கு பந்தமில்லையென்று கருத்து.) [ஜீவாத்மாவிற்குக்கூட உண்மையில் பந்தமில்லையென்று அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்லி யிருக்கிறது.] தேகம் முதலிய உபாதிகள் உண்மையானவை யல்ல. அதனால் பேதபுத்தியும் (அவித்தை) சாத்தியமல்ல. ஆனதால் உமக்குப் பந்தமுமில்லை. எங்களுடைய அவிவேகத்தால் பந்தமோக்ஷங்கள் கற்பிக்கப்படுகின்றனவே யொழிய உண்மையிலில்லை. (ஆனாலும் உம்முடைய அவதாரங்களும் லீலைகளும் பொய்யல்லவென்று சொல்லுகிறார்.) ஜகத்திற்குக் கேசுமத்தைச் செய்வதற்காக உம்மால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் அனாதியான வேத மார்க்கம் பாஷண்டர்களால் எப்பொழுது கெடுக்கப்படுகிறதோ, அப்பொழுது நீர் சுத்த ஸத்வமூர்த்தியாக அவதரிக்கிறீர்.

(இது உமக்கு லீலையென்று கருத்து.) ஓ பிரபுவே! அப் படிப்பட்ட நீர் பூமிக்குச் சமையாக இருக்கும் அசுரம் சர்களான அக்ஷௌஹிணிக்கணக்கான அரசர்களைக் கொன்று பூமியின் பாரத்தை நிவர்த்திப்பதற்காக வசு தேவருடைய கிருகத்தில் அவதரிக்கிறீர். இந்தக் குலத் திற்குக் கீர்த்தியை விருத்தி செய்கிறீர்; எவர் சகல தேவ சுருபியாகவும், பிதிரு சுருபியாகவும், பிராம்மண சுருபியாகவும் இருக்கிறாரோ, எவருடைய பாதஜலமானது (கங்கை) மூவுலகங்களையும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறதோ, அப்படிப்பட்ட ஜகத்குருவாகிய நீர் என்னுடைய வீட்டிற்கு வந்ததால் என்னுடைய கிருகம் மிக்க அதிருஷ்டமுள்ளதாயிற்று; நீர் பக்தர்களிடத்தில் பிரியமுள்ளவர்; ஸத்யவாதி; மித்திரன்; செய்த உபகாரத்தை நினைப்பவர்; பக்தர்களுக்கு சகல காமங்களையும் கொடுப்பவர்; உமக்கு விருத்தியுமில்லை; குறைவுமில்லை; பக்தர்களுக்கு உம்முடைய ஆத்மாவையும் கொடுப்பவர்; ஆனதால் விவேகியாக இருப்பவன் யார்தான் உம்மைச் சரணமடைய மாட்டான்? (உம்மையே சரணமடைவா னென்று கருத்து.) ஓ ஜனார்தந! யோகீசுவர்களான சிறந்த தேவர்களாலும் நீர் அடையமுடியாதவர்; அப்படிப்பட்ட உம்மை தெய்வச்செயலாகத் தரிசித்தேன். ஆனதால் புத்திரன், களத்திரம், பணம், பந்துக்கள், வீடு, தேகம் ஆகிய இவைகளில் எனக்கு உண்டாகியிருக்கும் மோசமாகிய உம்முடைய மாயா பந்தத்தை நிவர்த்தியும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

28—36. இப்படி பகவானாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பக்தராகிய அக்ரூரரால் துதிக்கப்பெற்று, சிரித்துக் கொண்டு அவரை மோகிக்கச் செய்பவர்போல, “நீர் நமக்கு குருவாகவும், பிதாவின் சகோதரராகவும்,

மேலான பந்துவாகவும் இருக்கிறீர். நாங்களோ உம்மைச் சார்ந்த பிரஜைகள்; உம்மால் காப்பாற்றப்படவேண்டியவர்கள்; தயைசெய்யத் தகுதியானவர்கள்; மேலும் உம்மைப்போன்ற பாகவதர்கள் (பகவத் பக்தர்கள்) மிகவும் பூஜிக்கத்தக்கவர்கள்; அவர்களே ஜனங்களால் சேவிக்கக் கூடியவர்கள். அவர்களைச் சேவிப்பதால் மனிதர்களுக்குக் கேடம முண்டாகிறது. மேலும், ஸாதுக்கள் தங்கள் காரியத்தில் நோக்கமில்லாமல் பிறருக்கு அதுக்கிரகஞ் செய்யும் சபாவமுள்ளவர்கள்; அவர்கள் தேவசுரூபிகளாக இருப்பவர்கள்; (தேவர்கள் தங்கள் காரியத்தில் நோக்கமுள்ளவர்கள்; ஸாதுக்கள் அப்படியல்ல. ஆனதால் ஸாதுக்களையே சேவிக்கவேண்டுமென்று அர்த்தஞ் சொல்வதுமுண்டு.) புண்ணிய தீர்த்தங்களும், மண்ணிலும், கற்களாலும் செய்யப்பட்ட தேவபிம்பங்களும் ஜனங்களைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறதில்லை என்பதில்லை. (பரிசுத்தப்படுத்துகின்றன.) அவைகள் சில காலஞ் சென்றபின் அதுக்கிரகிக்கின்றன. ஸாதுக்களோ தங்களைத் தரிசித்தவுடன் பாபத்தை நிவர்த்தித்து அதுக்கிரகஞ் செய்கிறார்கள். ஆனதால் நீர் என்னுடைய மித்திரர்களுக்குட் சிறந்தவர்; பாண்டுவின் புத்திரர்களுடைய கேடமத்தைத் தெரிந்துகொண்டு வருவதற்காக அஸ்தினுபட்டணம் போகவேண்டும். பாண்டு மகாராஜன் வனத்தில் மரணமடைந்தபின் துக்கப்படும் குழந்தைகளை மாதாவாகிய குந்தியுடன் திருதராஷ்டிரர் பட்டணத்திற்கு அழைத்துவந்தாரென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அம்பிகை யென்பவருடைய புத்திரனாகிய திருதராஷ்டிரர் கண்ணில்லாதவரானதாலும் (குருடன்), துஷ்டனாகிய புத்திரர்களுக்குச் சுவாதீனரானதாலும், சகோதரனுடைய புத்திரர்களான பாண்டவர்களைத் தம்முடைய

புத்திரர்களாகப் பாவிக்கமாட்டாரென்பது திண்ணம் (நிச்சயம்). ஆனதால் நீர் அவ்விடஞ் சென்று பாண்டவர்களுடைய கேஷமத்தைத் தெரிந்துகொண்டு வாரும். பின்பு அது நல்லதாயிருந்தாலும், கெட்டதாக இருந்தாலும் அதற்குத் தக்கபடி பந்துக்களான பாண்டவர்களுக்கு கேஷமத்தைச் செய்வோம்” என்று ஆஞ்ஞாபித்து பலராமன், உத்தவர் இவர்களுடன் தமது கிருகஞ் சென்றார்.

அத்தியாயம் 49

அக்ரூர் அஸ்திலுபுரஞ் சென்று திரும்பிவந்தது

1—14. அக்ரூர் அஸ்தினை நகரத்திற்குப் போனால் அந்தப் பட்டணத்தில் குரு வம்சத்திய அரசர்களால் கட்டுவிக்கப்பட்ட தேவாலயம் முதலியவைகள் அவர்களுடைய சீர்த்தியைக் காண்பிக்கின்றன. அவ்விடத்தில் திருத்ராஷ்டிரரையும், பிஷ்மரையும், விதுரரையும், குந்தியையும் பாஹ்லீகரையும், அவருடைய புத்திரராகிய ஸோம தத்தரையும், துரோணரையும், கிருபரையும், கர்ணனையும், துரியோதனனையும், அசுவத்தாமாவையும், பாண்டவர்களையும், மற்ற மித்திரர்களையும் பார்த்தார். இப்படி அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி அக்ரூர் பந்துக்களை கேஷமம் விசாரித்தார். அவர்களும் இவரைக் கண்டவுடன் கேஷமம் விசாரித்துத் தங்கள் பந்துக்களுடைய கேஷமத்தையும் கேட்டார்கள். பின்பு அக்ரூர் கெட்ட புத்திரருள்ளவரும், அற்ப புத்தியுள்ளவரும், துஷ்டர்களுடைய இஷ்டப்படி நடப்பவருமான அரசனுடைய நடையை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்வதற்காக அவ்விடத்தில் சில

மாத காலம் வசித்தார். அப்பொழுது குந்தியும், விதூரரும் அக்ரூரை நோக்கி, பாண்டவர்களுடைய பிரதாபம், அஸ்திர சாமர்த்தியம், செளரியம் ஆகிய இவைகளைச் சகியாமல் துரியோதனன் முதலியவர்கள் பாண்டவர்களுக்கு விஷத்தைக் கொடுப்பது முதலிய கெடுதியைச் செய்தார்கள் என்ற சகல விஷயங்களையும் தெரிவித்தார்கள். மேலும், குந்தி இந்த விஷயத்தைத் தெரிவிப்பதற்கு முன்னமேயே சகோதரராகிய அக்ரூரைக் கண்டவுடன் அவருடைய சமீபஞ் சென்று, பிறந்த வீட்டை நினைத்துக் கண்ணீரைப் பெருக்கி, “நம்முடைய தாய்தந்தையர்களும், சகோதரர்களும், அவர்களுடைய புத்திரர்களும், குலஸ்திரீகளும், தோழிகளும் எங்களைப்பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா? சகோதரனுடைய புத்திரராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அத்தையின் புத்திரர்களான பாண்டவர்களை நினைக்கிறாரா? அவர் இவ்விடம் வந்து சத்துருக்களுடைய மத்தியில் செந்நாய்களிடத்தில் அகப்பட்ட பெண் மான்போல துக்கப்படும் என்னையும், பால்யத்தில் தந்தையை இழந்தவர்களான என் குழந்தைகளுக்கும் சமாதானஞ் செய்வாரா? ஓ கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! மகாயோகியே! சகல ஜகத் சுரூபியே! ஜகத்தைக் காப்பாற்றுகிறவரே! கோவிந்த! உம்மைச் சரணமடைகிறேன். குழந்தைகளுடன் துக்கப்படும் என்னைக் காப்பாற்றும். மிருத்பு போன்ற சம்சாரத்திலிருந்து பயந்த ஜனங்களைக் காப்பாற்றுவது உம்முடைய பாதாவிந்தத்தைத்தவிர வேறென் றுமில்லை. அந்தப் பாதமானது மோட்சத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; தர்மசுரூபியும், எங்கும் நிறைந்த வஸ்துவும், பரமாத்மாவும், அணிமா முதலிய ஐகவரியமுள்ளவரும், ஞானசுரூபியுமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாகிய உம்மை நமஸ்கரித்துச் சரணமடை

கிறேன்” என்று தன்னுடைய பந்துக்களையும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும் நினைத்துக்கொண்டு உம்முடைய பிரபிதாமகியாகிய குந்தியானவள் அழுதாள் என்று பரீக்ஷித்தைப் பார்த்து சுகர் சொல்லிப் பின்னும் சொல்லலானார்.

15—25. அதனைக் கண்ணுற்ற அக்ருரரும், மிகுந்த கீர்த்தியுள்ள விதூரரும், குந்தியுடன் சமமான சுகதுக்கமுள்ளவர்களாகையால் ஏற்கனவே குந்திதேவிக்குப் பிள்ளை பிறந்ததின் காரணங்களைச் சொல்லி, அவளைச் சமாதானஞ் செய்தார்கள். பின்பு அக்ருரர் மதுரா நகரம் போக யத்தனித்துப் புத்திரனிடத்தில் பிரீதியுள்ளவரும் விஷம சுபாவமுள்ளவருமான அரசனிடம் வந்து பந்துக்களுடைய மத்தியில் ராமகிருஷ்ணர்கள் சொன்ன வார்த்தையைப் பின்வருமாறு சொல்லலானார் : “ஓ விசித்திரவீரியனுடைய புத்திரரே! குரு வம்சத்திய அரசர்களுடைய கீர்த்தியை விருத்தி செய்பவரே! உம்முடைய சகோதரனாகிய பாண்டுவுக்குப் பிறகு நீர் ராஜ்யத்தை அடைந்திருக்கிறீர். ஆனாலும் ஜனங்களை சுபாவத்தால் சந்தோஷிக்கச் செய்துகொண்டும், பூமியைத் தர்மமாகப் பரிபாலித்தும், பந்துக்களிடத்தில் சம புத்தியுடனுமிருந்தால்தான் கேஷமத்தையும் கீர்த்தியையும் அடைவீர். இதற்கு விரோதமாக நடந்தால் ஜனங்களால் நிந்திக்கப்பட்டு மிகுந்த துக்கத்தை யடைவீர். ஆனதால் பாண்டவர்களையும், துரியோதனன் முதலியவர்களையும் நீர் சமமாகப் பார்க்கவேண்டும். இவ்வுலகத்தில் ஒருவனும் தன்னுடைய பந்துக்களை விட்டுப் பிரியாமல் எப்பொழுதும் சேர்ந்து வசிக்கிறான் என்பதில்லை. அவரவர்களுடைய தேகமே அறித்யமாகையால் அதனையே விட்டுப் பிரிந்து விடுகிறார்கள். அப்படியிருக்க, களத்திரம், புத்திரன் முதலியவர்களை விட்டுப் பிரிவதில் என்ன சந்தேகம்? ஜீவன்

ஒருவனே ஜனிக்கிறான். ஒருவனாகவே புண்ணிய பாபங்களின் பலன்களை அனுபவிக்கிறான். அவனால் போஷிக்கக்கூடியவர்களென்று சொல்லப்படும் பந்துக்கள் அனுடைய பணத்தைக் கொண்டுபோகிறார்கள். அதனை யறிபாமல் மூடனாகிய புருஷன் அதர்ம மார்க்கமாகப் பணத்தைச் சம்பாதிக்கிறான். ஜல ஜந்துவாகிய மீன்களுக்கு ஜீவனமாகிய ஜலத்தை அதன் குழந்தைகள் அபகரிக்கவில்லையா? மேலும், புருஷன் எவர்களைத் தன்னைச் சார்ந்தவர்களென்ற புத்தியினால் காப்பாற்றுகிறானோ, அந்த மூடனாகிய புருஷனைப் பிராணன், பணம், புத்திரன் முதலியவர்கள் அவன் அனுபவிப்பதற்கு முந்தியே விட்டுவிடுகிறார்கள். பின்பு அந்தப் புருஷன் தன்னுடைய மனோரதம் நிறைவேறாமல் இவர்களால் விடப்பட்டு தனக்குரிய தர்மத்தை அனுஷ்டிக்காததனால் பாபியாகி நசுக்கத்தை யடைகிறான். ஓ அரசனே! இந்த லோகமானது சொப்பனத்திற்கும், மாயைக்கும், மனோரதத்திற்கும் சமமானது. (உண்மையல்லவென்று தாத்தபரியம்.) ஆனதால் மனத்தை யடக்கிக்கொண்டு சாந்தியடைந்து, எல்லாரிடத்திலும் சமமான புத்தியுள்ளவராக இருக்கவேண்டும்” என்று சொன்னார்.

26—29. அதனைக் கேட்ட திருதராஷ்டிரர், “ஓ அக்ருரரே! உம்மால் சொல்லப்பட்ட இனிமையான வார்த்தையைக் கேட்டுப் போதுமென்ற திருப்தியை நான் அடையவில்லை. அமிருதத்தைப் புசித்தவன் போதுமென்று திருப்தி அடைவானா? ஆனாலும் புத்திரனிடத்தில் மிகுந்த ஆசையுள்ள சஞ்சலமான இருதயத்தில் இந்த இனிமையான வார்த்தையானது மின்னல்போல ஸ்திரமாக இருக்கவில்லை. ஈசுவரனுடைய சங்கல்பத்தை எவனால் மாற்ற முடியும்? பூமியின் பாரத்தை நிவர்த்திப்பதற்

காக எவர் யது வம்சத்தில் அவதரித்திருக்கிறாரோ, எவர் தம்முடைய மாயையால் இந்த ஜகத்தைப் படைத்து அதற்குள் பிரவேசித்தவர்போல அதனை நடத்துகிறாரோ, எவருடைய மாயையின் மார்க்கம் அறியமுடியாததோ, எவருடைய விளையாட்டைப் பிரதானமாகக் கொண்ட ஸம்ஸார சக்கரத்தின் கதி தெரிந்துகொள்ள முடியாததோ, அந்தப் பரமேசுவரருக்கு நமஸ்காரம்” என்று சொன்னார்.

30-31. இப்படி அக்ரூரர், இராமகிருஷ்ணர்களால் எதற்காக அஸ்திபுரத்திற்கு அனுப்பப்பட்டாரோ, அக்காரியமான அரசனுடைய எண்ணத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, பந்துக்களிடம் விடைபெற்று மதுரா நகரஞ் சென்றார். அவ்விடத்தில் ராமகிருஷ்ணர்களிடஞ் சென்று பாண்டவர்களிடத்தில் திருதராஷ்டிரருடைய நடையை யும் தெரிவித்தார்.

10-வது ஸ்கந்தத்தின் முன் பாகம் முற்றிற்று.

பத்தாவது ஸ்கந்தத்தின் பின் பாகம்

அத்தியாயம் 50

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பந்துக்களைத் துவாரகா நகரஞ் சேர்த்தது

1—18. கம்ஸன் மரணமடைந்தபின்பு அஸ்தி பிராஸ்தி என்ற அவனுடைய இரண்டு பத்தினிகளும் பிறந்த விட்டிற்குச் சென்று தங்களுடைய பிதாவும், மகத தேசத்து அரசனுமாகிய ஜராசந்தனிடம் தங்களுக்கு வைதவ்யம் நேர்ந்ததின் காரணத்தைத் (ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கம்ஸனைக் கொன்றாரென்பதை) தெரிவித்தார்கள். அந்த அப்பிரியமான வார்த்தையைக் கேட்ட ஜராசந்தன், கம்ஸன் விஷயத்தில் துக்கத்தையும், கிருஷ்ணனிடத்தில் கோபத்தையும் அடைந்து, பூமியில் யாதவர்களில்லாம லிருக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்று நினைத்து, அதற் காக மிகுந்த முயற்சி செய்தான். (அதாவது) இருபத்து மூன்று அக்ஷௌஹினி சைன்னியத்துடன் யாதவர்க ளுடைய ராஜதானியாகிய மதுரா நகரத்தை முற்றுகை போட்டான். சமுத்திரம் கரைபுரண்டு வந்தாற்போல மதுரநகரத்தை நான்கு புறங்களிலும் சைன்னியங்கள் சுற் றிக்கொண்டன. யாதவர்கள் பயந்தார்கள். அப்பொழுது அதனைக்கண்ணுற்ற, சில காரணத்திற்காக மனித வடிவங் கொண்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தேசத்திற்கும் காலத்திற்கும் தக்கபடி தமக்குள் தம் அவதாரத்தின் பிரயோசனத் தைப்பற்றிப் பின்வருமாறு யோசிக்கலானார் : எப்படி யெனில், “பூமிக்குச் சமையாக இருப்பதும், ஜராசந்த னால் கொண்டு வரப்பட்டதும், காலாட்படை, குதிரை, ரதம், யானை இவைகளடங்கியதும், அக்ஷௌஹினிக்

கணக்குள்ளதுமான இந்த சைன்னியத்தை சகல அரசர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே கொல்லுகிறேன். ஜராசந்தன் திரும்பவும் சைன்னியங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு வருவானானதால் அவனை மாத்திரம் இப்பொழுது கொல்லக்கூடாது. பூமியின் சமையை நிவர்த்திப்பதற்காகவும், ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும், துஷ்டர்களைச் சிட்சிப்பதற்காகவுமே நாம் பூமியில் அவதரித்தோம். எப்பொழுது அதர்மம் விருத்தியாகுமோ, அப்பொழுது தர்மத்தை விருத்தி செய்வதற்காகத் தேகத்தை அங்கீகரிக்கிறேன்” என்று பகவான் நினைத்துக்கொண்டிருக்கையில் சூரியன் போன்ற பிக்கதேஜஸ் உள்ள இரண்டு ரதங்கள் ஆகாயத்திலிருந்து பூமியில் இறங்கின. அவைகளில் யுத்தத்திற்கு வேண்டிய ஸாமான்களும் பூர்ணமாக இருந்தன. மேலும் அவைகள் சாரதியுள்ளவைகளாகவும் இருந்தன. அவைகளில் திவ்யமான ஆயுதங்களும் காணப்பட்டன. தெய்வச்செயலாக வந்த அந்த ரதங்களைக் கண்ணுற்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலராமனை நோக்கி, “உம்மையே நாதனாகக் கொண்ட யாதவர்களுக்கு வந்திருக்கும் ஆபத்தைப் பார்த்தீரா? உம்முடைய மனத்திற்குப் பிடித்ததான ரதமும் ஆயுதங்களும் இதோ வந்திருக்கின்றன. இந்த ரதத்திலேறிக் கொண்டு சத்துருக்களைக் கொல்லும்; பந்துக்களைக் காப்பாற்றும்; ஸாதுகளுக்கு கேஷமத்தைச் செய்வதற்காகவே நாம் அவதரித்தோமல்லவா? இருபத்துமூன்று அக்ஷை ஹிணி சைன்னியங்கள் ஒரே இடத்தில் சேர்ந்திருக்கின்றன. பூமிக்குச் சமையாக இருக்கும் இதனைக் கொல்லும்” என்று சொல்லி இருவர்களும் தனியே ரதத்திலேறிக் கொண்டு சொற்ப சைன்னியத்துடனும், ஆயுதங்களுடனும் பட்டணத்திலிருந்து வெளியில் வந்தார்கள்.

தாருகனைச் சாரதியாகக் கொண்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சங்கத்தை ஊதினார். அதனைக் கேட்டு சத்துருவின் சைன்னியங்கள் பயந்து நடுங்கின. அப்பொழுது ராம கிருஷ்ணர்களைப் பார்த்து ஜராசந்தன், “ஓ கிருஷ்ண! புருஷரதம்! மந்தபுத்தியுள்ளவனே! பந்துக்களைக் கொன் றவனே! எப்பொழுதும் நீ ஒளிந்துகொண்டே இருப்ப தால் பாலனாகிய உன்னுடன் யுத்தஞ் செய்ய வெட்கப் படுகிறேன் (எல்லாப் புருஷர்களும் உம்மைவிடத் தாழ்ந் தவர்கள். நீர் அவித்தையைப் போக்கடிப்பவர்; எல்லா வற்றிற்கும் உள்ளிருப்பவர் என்றும் அர்த்தம்). உனக்கு என்னுடன் யுத்தஞ் செய்ய இஷ்டமிருந்தால் சண்டை செய்யலாம்; என்னுடைய பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டு சொர்க்கத்திற்குப் போகலாம்; அல்லது என்னையாவது கொல்லலாம்” என்றான்.

19—33. அதனைக் கேட்ட பகவான் ஜராசந்தனை நோக்கி, “ஓ ராஜன்! சூரர்கள் வாக்கினால் பிதற்றமாட் டார்கள். பராக்கிரமத்தைக் காண்பிப்பார்கள். நீ சாகுந் தருணத்திலிருப்பவனாகையால் உன்னுடைய வார்த்தை யை எடுத்துக்கொள்ளமாட்டோம்” என்றார். அதனைக் கேட்ட ஜரையின் புத்திரன், வாயுவானது மேகங்களாலும், தூளிகளாலும் சூரியனையும், அக்னியையும் மறைத்தாற் போல சைன்னியம், வாகனம், துவஜம், குதிரை, சாரதி ஆகிய இவைகளுடன் ராமகிருஷ்ணர்களை எதிர்த்தான். அப்பொழுது மதுராநகரத்தில் மேல்மாடியில் ஏறி யுத்தத் தைப் பார்க்கும் பட்டணத்து ஸ்திரீகள் கருட துவஜ முள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய ரதத்தையும், பனைமர துவஜ முள்ள பலராமனுடைய ரதத்தையும் காணாமல் துக் கத்தை அடைந்து மோகித்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சைன்னியத்தில் ஜராசந்தனாகிய மேகம்

பாணமாகிய மழையை வர்ஷிக்க, அதனால் சைன்னியம் களைப்படைந்தது. அதனைக் கண்ணுற்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தேவர்களாலும், அசுரர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டிருக்கும் சார்ங்க மென்ற மேலான வில்லையெடுத்தார். அம்பரையி லிருந்து பாணங்களை யெடுத்து, வில்லில் தொடுத்து, கூர்மையான பாணங்களைப் பிரயோகித்து ரதங்கள், யானைகள், குதிரைகள், காலாட் படைகள் ஆகிய இவை களை வதஞ்செய்துகொண்டு, கொள்ளிக்கட்டை சுழல்வது போலச் சுற்றினார். யானைகள் தலை உடைப்பட்டு விழுந்தன; குதிரைகள் கழுத்தில் வெட்டப்பட்டன. ரதத்தின் சாரதியும், குதிரைகளும், துவஜங்களும் அடிக்கப்பட்டன. காலாட்கள் கை, கால், தொடை, கழுத்து ஆகிய இவை கள் வெட்டுண்டு விழுந்தார்கள். இப்படி புத்தத்தில் அடிக் கப்பட்ட யானைகள், குதிரைகள், காலாட்கள் ஆகிய இவை களுடைய சரீரத்திலிருந்து பெருகிய ரத்தமானது பல நதிகளாக ஓடிற்று. அதில் கைகள் சர்ப்பங்களாகவும், தலைகள் ஆமைகளாகவும், யானையின் சரீரம் முதலைகளாக வும் தோன்றின. மேலும், அந்த நதிகளில் கைகளும் தொடைகளும் மீன்களாகவும், தலைமயிர்கள் பாசிகளாக வும், வில்லுகள் அலைகளாகவும், ஆயுதங்கள் குல்மங்களாக வும், சக்கரங்கள் சுழிகளாகவும், மேலான ரத்னங்கள், ஆபரணங்கள் ஆகிய இவைகள் மணல்களாகவும் தோன் றின. அவை பயந்தவர்களுக்குப் பயங்கரங்களாகவும், தைரியசாலிகளுக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய வைகளாகவு மிருந்தன. பின்னும், மிக்க தேஜஸ் உள்ளவ ரான பலராமன் முஸலத்தை யெடுத்துக்கொண்டு, சத்துரு சைன்னியத்தைக் கொன்றார். இப்படி வசுதேவ புத்திரர்க ளான ராமகிருஷ்ணர்களால் ஜராசந்தனுடைய சைன்னி யம் கொல்லப்பட்டது. இப்படி ஜகதீசர்களான ராம

கிருஷ்ணர்களுடைய சேஷ்டை மேலானதாக இருந்தது. எந்தப் பகவான் சகல ஜகத்தையும் படைத்துக் காப்பாற்றி ஸம்ஹரிக்கிறாரோ, அந்தப் பகவான் சத்துரு சைன்னியத்தை வதஞ்செய்தாரென்பது ஆச்சரியமல்ல. ஆனாலும், மனிதர்களுடைய வழக்கப்படி வர்ணித்தோம். இப்படி சத்துரு சைன்னியத்தைக் கொன்று, ஜராசந்தனுடைய ரதம் முதலியவைகளை நாசஞ்செய்து பலராமன் ஜராசந்தனைப் பிடித்துக்கொண்டார். அது சிங்கமானது அற்ப மிருகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டாற்போலிருந்தது. பின்பு வருண பாசத்தாலும், மனுஷ்ய பாசத்தாலும் ஜராசந்தனைப் பலராமன் கட்ட யத்தனிக்கும்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவனைக்கொண்டு சில காரியஞ் செய்து கொள்ள விரும்பி, அவனைக் கட்டவேண்டாமென்று பலராமனைத் தடுத்தார். மகா வீரனாகிய ஜராசந்தன் ராம கிருஷ்ணர்களால் விடப்பட்டு, வெட்கமடைந்து, தவஞ் செய்வதற்காகச் சென்றான். வழியில் அவனைக் கண்ட அரசர்கள், “உமக்கு யாதவர்களிடத்தில் அபஜயமுண்டானது உம்முடைய கர்ம வசமேயாம். அதனால் உமக்கு என்ன அவமானம்? ஏன் தவத்திற்குப் போகவேண்டும்.” என்று சாஸ்திர யுக்திகளையும், நீதி வாக்கியங்களையும் சொல்லிச் சமாதானஞ் செய்தார்கள். அதனைக் கேட்ட ஜராசந்தன் சகல சைன்னியங்களும் நாசமடைந்ததாலும், தான் அபஜயத்தை அடைந்ததாலும் மிக்க மன வருத்தத்துடன் மகத தேசஞ் சென்றான்.

34—67. பகவானுடைய சைன்னியத்தில் ஒருவருக்கும் கொஞ்சமேனும் காயமில்லை. அப்படிப்பட்ட சைன்னியத்துடன் சத்துருவை ஜயித்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மதுரா நகரத்திற்குட் பிரவேசித்தார். தேவர்கள் புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார்கள். பட்டணத்து ஜனங்கள் சந்தோஷ

மாக எதிர்கொண்டு அழைத்து உபசரித்தார்கள். குதர்களும், மாகதர்களும், வந்திகளும் துதித்தார்கள். சங்கம், துந்துபி, பேரி, வீணை, புல்லாங்குழல், மிருதங்கம், தூரி முதலிய வாத்தியங்கள் முழக்கப்பட்டன. அந்தப் பட்டணத்திலுள்ள வீதிகளில் ஜலந் தெளிக்கப்பட்டிருந்தது. ஜனங்கள் சந்தோஷமுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள்; தோரணங்கள், துவஜங்கள் ஆகிய இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. வேத கோஷம் நடந்தேறியது. அப்பொழுது பட்டணத்து ஸ்திரீகள் தயிர், அட்சதை, புஷ்பம் ஆகிய இவைகளை இறைத்தார்கள். அன்புள்ள பார்வையால் கிருஷ்ணனைப் பார்த்தார்கள். பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் யுத்தகளத்திலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட மேலான ஆபரணம் முதலியவைகளை அரசனாகிய உக்கிரசேனரிடம் சமர்ப்பித்தார். பின்பும் ஜராசந்தன் அக்ஷௌஹிணிக் கணக்கான சைன்னியங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு யாத் வர்களிடம் யுத்தத்திற்கு வந்தான். அதனையும் பகவான் நாசஞ்செய்து அவனை ஜயித்தார். இப்படி ஜராசந்தன் பதினேழு தடவை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் யுத்தஞ்செய்து அபஜயத்தை அடைந்தான். பதினெட்டாவது தடவையும் ஜராசந்தன் சைன்னியங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு வருவதற்கு முன்னமேயே நாரதரால் தூண்டப்பட்ட யவனன் மூன்று கோடி மிலேச்ச சைன்னியங்களுடன் மதுராநகரம் வந்து முற்றுகைபோட்டான். பூமியில் அவனுக்குச் சமமான பராக்கிரமசாலி வேறொருவரு மில்லை. அவன் கிருஷ்ணிகள் தனக்குச் சமமானவர்களென்று நாரத முகமாகத் தெரிந்துகொண்டு யுத்தத்திற்காக மதுரா நகரம் வந்திருப்பதைப் பார்த்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலராமனுடன், “என்ன கஷ்டம்; யாதவர்களுக்கு வருகிற ஆபத்தைப் பாரும்; யவனன் யுத்தத்திற்கு வந்திருக்கிறான்; இன்றைய

தினமாவது, நாளை ய தினமாவது, நாளை யன்றைக்காவது ஜராசந்தனும் வருவான். இரண்டு புறத்திலும் மிகுந்த கஷ்டம் நேர்த்திருக்கிறது. நாம் யவனனுடன் யுத்தஞ் செய்துகொண் டிருக்கையில் ஜராசந்தன் வந்தால் நம் முடைய பந்துக்களைக் கொன்றுவிடுவான் ; அல்லது தன் னுடைய பட்டணத்திற்குக் கொண்டுபோவான். மனிதர் கள் போகமுடியாத ஒரு பட்டணத்தை யுண்டுபண்ணி, அதில் பந்துக்களை வைத்துவிட்டு யவனனைக் கொல்வோம்” என்று யோசித்துப் பன்னிரண்டு யோசனை தூரம் அகல முள்ள ஒரு பட்டணத்தைச் சமுத்திரத்தின் நடுவில் உண்டு பண்ணினார். அந்தப்பட்டணத்தில் விசுவகர்மாவின் வேலைத் திறமை முழுமையும் காட்டப்பட்டிருந்தது. ராஜ வீதி களும், அதன் முன்னிலையில் மற்ற வீதிகளும், இரு பக்கங் களிலும் நாச்சந்தி மண்டபங்களும், நடுவில் கிருகங்கள், அதன் நடுவிற சுவர்ணமயமான வீடுகளும், அதன்மீது ஸ்படிகங்களால் செய்யப்பட்ட மாடிகளும், அதன் சிக ரத்தில் தங்கக் கலசங்களுமாக வீதிகளும் வீடுகளும் ஏற் படுத்தப்பட்டிருந்தன. அவ்விடத்திலிருக்கும் தோட்டங் களில் தேவ விருட்சங்களும் கொடிகளும் பிரகாசித்தன. கோபுரங்களும், மாடியின் சிகரங்களும் ஆகாயத்தைத் தொடும்படி உயரமாக இருந்தன. மேலும் குதிரை லாயம், அன்னசாலை முதலியவை வெள்ளி, பித்தளை, இரும்பு முதலியவைகளால் செய்யப்பட்டிருந்தன. அவை களுக்கு சுவர்ண கலசங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. பின் னும் சில கிருகங்களுக்குப் பதுமராகம் முதலிய ரத்தினங் களால் சிகரம் வைக்கப்பட்டிருந்தது; மரகத ரத்தினங் களால் தளவரிசை செய்யப்பட்டிருந்தது. பின்னும் தேவாலயங்கள் பிரகாசித்தன. நான்கு வர்ணத்திய ஜனங் களும் அவ்விடத்தில் வசித்தார்கள். ராஜகிருகங்கள் கட

டப்பட்டிருந்தன. அந்தப் பட்டணத்திற்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்காக இந்திரன் சுதர்மை என்ற சபையையும், பாரிஜாதமென்ற கல்பவிருட்சத்தையும் அனுப்பினார். அந்தப் பட்டணத்தில் வசிக்கும் மனிதர்கள் தேவர்களுடைய தன்மையை (பசி, தாகம் முதலியவை இல்லாமலிருப்பது) அடைகிறார்கள். அப்பொழுது வருணன் கருமையான நிறமுள்ள ஒற்றைக் காதுள்ளவைகளும், வெண்மை நிறமுள்ளவைகளுமான ஆயிரம் குதிரைகளைப் பகவானுக்கு அனுப்பினார். குபேரன் எட்டுநிதிகளை யனுப்பினார். மற்ற லோகபாலகர்களும் தங்களுக்குச் சொந்தமாகிய தனத்தை அனுப்பினார்கள். இப்படி லோகபாலகர்கள் தங்கள் தங்கள் அதிகாரத்திற்காக எதைப் பகவான் முன்பு கொடுத்தாரோ, அதை எல்லாம் பகவான் பூமிக்குச் சென்றிருக்கும்பொழுது பூமிக்கு அனுப்பினார்கள். அப்படிப்பட்ட பட்டணத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தம்முடைய யோகமகிமையால் சகல பந்துக்களையும் மதுரா நகரத்திலிருந்து கொண்டுவந்து வைத்து, பலராமனுடன் மதுரா நகரம் வந்து ஆயுதமில்லாமல் வெளியில் வந்தார்.

அத்தியாயம் 51

பகவான் முசுருந்தரை அநுகீரகித்தது

1 - 12. மதுரா நகரத்திலிருந்து வெளியில் வரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை யவனன் உதயமாகும் சந்திரனைப்போலப் பார்த்தான். அப்பொழுது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மிக்க அழகுள்ளவரும், கருத்த திருமேனியுள்ளவரும், பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவரும், ஸ்ரீ வத்ஸத்தால் பிரகாசிக்கும் மார்புள்ளவரும், கௌஸ்தப ஹாரமுள்ளவரும், பருத்த, நீண்ட

நான்கு கைகளுள்ளவரும், தாமரைமலர் போல் சிவந்த கண்களுள்ளவரும், எப்போதும் சிரித்த முகமுள்ளவரும், அழகான கன்னங்களுள்ளவரும், மகர குண்டலங்களால் பிரகாசிப்பவருமாக இருந்தார். அவரைக் கண்ட யவனன் ஸ்ரீவத்ஸம், நான்கு கைகள், தாமரைமலர் போன்ற கண், வனமலை ஆகிய நாரதர் சொன்ன லட்சணங்களைக் கொண்டு இவர் கிருஷ்ணனென்று தெரிந்துகொண்டான். பின்னுமவன், “இவன் ஆயுதமில்லாமல் காலால் நடந்து செல்வதால் நானும் ஆயுதமில்லாமல் இவனுடன் யுத்தஞ் செய்வேன்” என்று நிச்சயஞ்செய்து திரும்பிப் பாராமல் ஓடுகின்ற கிருஷ்ணனின் சென்றான். அவர் யோகிகளால் அடைய முடியாதவரானாலும், அடிக்கடி அவனுடைய கையில் அகப்பட்டவர்போல அபிரயஞ்செய்து வெகு தூரம் அவனை அழைத்துச் சென்றார். அப்பொழுது யவனன், “யது குலத்தில் பிறந்த நீ சத்துருவைக் கண்டு பயந்து ஓடுவது தகுதியில்லை” என்று வைது கொண்டு அவரின் சென்றும் அவரை அவனால் பிடிக்க முடியவில்லை. ஆனால் அவனுக்குப் பாபங்கள் நிவர்த்தியாயின. இப்படி அவனால் நிந்திக்கப்பட்டுப் பகவான் ஒரு மலையின் குகையில் துழைந்தார். அந்த யவனனும் அந்தக் குகைக்குள் சென்றான். ஆனால் அவ்விடத்தில் கிருஷ்ணனைக் காணவில்லை. வேறொரு புருஷன் படுத்திருக்கக் கண்டான். அப்பொழுது யவனன், “என்னை இவன் வெகு தூரம் ஏமாற்றி அழைத்து வந்து நல்லவன் போலத் தூங்குகிறான்” என்று நினைத்துத் தூங்குகிறவனைக் கிருஷ்ணனென்று எண்ணி, காலால் உதைத்தான். அங்கு வெகு காலமாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த அவன் எழுந்திருந்து, மெதுவாகக் கண்களைத் திறந்து நான்கு புறத்திலும் பார்க்கும்பொழுது பக்கத்திலிருக்கும் யவன

னைக் கண்டான். அப்பொழுது அவனுடைய கோபப் பார்வையால் யவனனுடைய சரீரத்தில் அக்னி யுண்டாகி யவனை யெரித்துவிட்டதென்று சுகர் பரீக்ஷித்தை நோக்கிச் சொன்னார்.

13. அதனைக் கேட்ட பரீக்ஷித்து மகாராஜன் சுகரை நோக்கி, “ஓ பிராமண ! இந்தக் குகையில் படுத்திருந்த புருஷன் யார் ? அவன் யாருடைய பிள்ளை ? எவ்வளவு பராக்கிரமமுள்ளவன் ? எதற்காக அந்தக் குகையில் படுத்துத் தூங்கினான் ? அதனைச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டார்.

14—20. அதனைக் கேட்ட சுகர், அரசனை நோக்கி, “அந்தப் புருஷன் இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்த அரசன் ; மாந்தா தாவின் புத்திரர் ; முசுகுந்தரென்று பெயர் பெற்றவர் ; பிராம்மண பக்தி யுள்ளவர் ; சத்திய விரத முள்ளவர் ; முன்பு ஒருகால் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அசுரர்களிடம் பயந்து தங்களைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று முசுகுந்தரைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அவர் அதனை ஒப்புக்கொண்டு வெகுகாலம் தேவசேனாதிபதியாக இருந்து தேவர்களைக் காப்பாற்றி வந்தார். பின்பு தேவர்களுக்கு சுப்பிரமணியர் சேனாதிபதியாக வந்த பொழுது தேவர்கள் முசுகுந்தனை நோக்கி, “ஓ மகாராஜ ! இத்தனை காலம் எங்களைக் காப்பாற்றியதால் மிகவும் களைப்படைந்திருக்கிறீர். மேலும், இதற்காக பூலோகத் தையும், ராஜ்ஜியத்தையும் விட்டு இவ்விடம் வந்தீர். உம் முடைய புத்திரர்கள், ஸ்திரீகள், மந்திரிகள், பந்துக்கள் முதலியவர்கள் இப்பொழுது இல்லை. பலசாலியான காலசுருபியாகிய பகவான் பசுக்களை இடையன் மேய்ப்பதுபோலப் பிரஜைகளை நடத்திக்கொண்டு விளையாடு

கிறார். ஆனதால் மோகூத்தைத் தவிர வேறு இஷ்டமான வரத்தைக் கேளும். அந்த மோகூத்தைக் கொடுப்பதற்கு விஷ்ணு ஒருவர்தான் சாமர்த்தியமுள்ளவர்” என்று சொன்னார்கள்.

21. அப்பொழுது தேவர்களை நோக்கி முசுருந்தர், “நான் மிகுந்த களைப்புள்ளவனாக இருப்பதால் தூங்குவதற்கு விரும்புகிறேன்” என்றார். அதனைக் கேட்ட தேவர்கள், “இந்த மலையின் குகையில் தூங்கும். யார் உம்மை எழுப்புகிறானோ அவன் சாம்பலாக ஆகட்டும்” என்று சொன்னார்கள். அதனைக் கேட்ட முசுருந்தர் தேவர்களை நமஸ்கரித்து, அந்த மலையின் குகையில் தேவர்களுடைய அதுக்கிரகத்தால் தூங்கினார்.

22—34. அப்படிப்பட்ட யவனன் சாம்பலாக ஆனவுடன், புத்திசாலியாகிய முசுருந்தருக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தரிசனங்கொடுத்தார். அப்பொழுது முசுருந்தர் மேகம் போல கருத்த திருமேனியுள்ளவரும், பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவரும், ஸ்ரீவத்ஸத்துடன் கூடிய மார்புள்ளவரும், கௌஸ்துபத்தால் பிரகாசிப்பவரும், நான்கு கைகளுள்ளவரும், வைஜயந்தியென்னும் மாலையால் பிரகாசிப்பவரும், அழகுபொருந்தியதும், மகரகுண்டலங்களால் விளங்குவதும், பிரசன்னமுமான முகமுள்ளவரும், அன்பு பொருந்திய புன்சிரிப்பு உள்ளவரும், மூவுலகத்திலும் அழகான சரீரமுள்ளவரும், மத்த சிங்கம்போன்ற பராக்கிரமமுள்ளவருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானைத் தரிசித்து, அவருடைய தேஜஸ்ஸால் அடக்கப்பட்டு, அவருடைய தேஜஸ்ஸைப்பற்றிச் சந்தேகித்து மெள்ள மெள்ளப் பேசலானார். எப்படியெனில், “இந்தக் காட்டில் மலையின் குகையில் வந்திருக்கும் நீர் யார்? இந்த வனத்தில் முட்ட

கள் அதிகமாக இருக்கின்றனவே! அப்படிப்பட்ட வனத்தில் தாமரை இலைபோல மிருதுவாகவிருக்கும் கால்களால் சஞ்சரிக்கிறீரே; நீர் தேஜசுள்ளவர்களுடைய தேஜஸ்ஸா? நீர் சூரியனா? அக்கினியா? சந்திரனா? மகேந்திரனா? அல்லது மற்ற லோகபாலகர்களில் ஒருவரா? தீபமானது காந்தியால் இருளைப் போக்குவதுபோல குகையிலிருக்கும் இருளானது உம்முடைய காந்தியால் நிவர்த்திக்கப்படுவதால் பிரம்மா, விஷ்ணு, மகேசுவரர்களான மூன்று தேவர்களுக்குள் ஒருவராக இருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள நான் விரும்புவதால் உம்முடைய பிறப்பு, குலம் இவைகளைச் சொல்லக் கூடுமானால் சொல்லும். நான் இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்தவன்; மாந்தாதாவின் புத்திரன்; முசுகுந்தனென்று எனக்குப் பெயர்; வெகு நாளாக நான் விழித்துக்கொண்டிருந்தமையால் களைப்படைந்து தூக்கத்தால் மயங்கி இந்தக் குகையில் படுத்தது தூங்கினேன். இப்பொழுது யாரோ ஒருவன் என்னை யெழுப்பினான். அவனும் அவனுடைய பாபத்தினால் சாம்பலாக்கப்பட்டான். ஓ சத்துருக்களைக் கொல்பவரே! பின்பு அழகிய நீர் பார்சீகப் பட்டினர். நீர் அதிக தேஜஸ் உள்ளவராக இருப்பதால் உம்மை நன்றாகப் பார்க்க முடியவில்லை. ஆனதால் நீர் எல்லோராலும் சிலாகிக்கக்கூடியவர்” என்று சொன்னார்.

35—42. அதனைக் கேட்ட சகல பிராணிகளிடத்திலும் அந்தர்யாமியாக வசிக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சிரித்துக்கொண்டு முசுகுந்தரை நோக்கி, “என்னுடைய பிறப்பும், பெயர்களும், சரிதங்களும் பல இருக்கின்றன. அவைகளைக் கணக்கிட்டுச் சொல்ல முடியாது. பூமியிலுள்ள துளிகளைப் பல ஜன்மங்களெடுத்து எண்ணினாலும் எண்ணலாம்; என்னுடைய குணங்களை யாவது சரிதங்களை

யாவது, பெயர்களை யாவது, பிறப்புக்களையாவது இவ்வளவென்று எண்ணமுடியாது. மகரிஷிகள் கூட மேற்சொல்லியவைகளை முழுமையும் தெரிந்துகொள்ள அசக்தர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனாலும் இப்பொழுதிய என்னுடைய பெயர் முதலியவைகளைச் சொல்லுகிறேன், கேள். முன்னொருகால் பிரம்ம தேவர் பூமிக்குச் சமையாக இருக்கும் துஷ்டர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று என்னைக் கேட்டுக்கொண்டதனால் நான் அதனை யொப்புக்கொண்டு, யதுவின் வமிசத்தில் வசுதேவருக்குப் புத்திரனாக அவதரித்தேன். அதனால் என்னை வாசுதேவரென்று சொல்லுவார்கள். காலநேமியாகிய கம்ஸன் கொல்லப்பட்டான். பிரலம்பன் முதலிய துஷ்டர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். இந்த யவனனும் உம்முடைய உக்கிரமான கண்ணினால் எரிக்கப்பட்டான். நீர் முன் ஜன்மத்தில் என்னை ஆராதித்திருப்பதால் பக்தர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவனாகிய நான் உம்மை அநுக்கிரகிப்பதற்காக இந்தக் குகைக்கு வந்தேன். உமக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கொடுக்கிறேன்; கேட்கலாம். என்னைச் சரணமடைந்தவன் பின்பு துக்கப்படமாட்டான் என்று சொன்னார்.

43—57. அதனைக் கேட்ட முசுருந்தர் கிருஷ்ணனை ஸ்ரீமந்நாராயணரென்று தெரிந்துகொண்டு, அவரை நமஸ்கரித்து மிக்க சந்தோஷத்துடன் கர்க்கருடைய வார்த்தையை (இருபத்தெட்டாவது சதுர் யுகத்தில் பகவான் பூமியில் அவதரிக்கப்போகிறாரென்று கர்க்கர் சொல்லியிருப்பதை) நினைத்துக்கொண்டு ‘ஓ ஈச! ஆண் பெண் என்ற இருவகையான மக்களும் ஸத்யராகிய உம்மை யறியாமல் உம்முடைய மாயையால் மோகித்து, துக்கத்திற்குக் காரணமாகிய ஸம்ஸாரத்திலேயே பிரவர்த்திக்கிறார்கள்.

மேலும், சுகத்தை அடையவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களேயொழிய அதற்குத் தகுந்த முயற்சி செய்கிறதில்லை. இவ்வுலகத்தில் மனித ஜன்மத்தை அடைவது அரிது. அதிலும் ஊமை, குருடு, செவிடு, ரொண்டி முதலியவையில்லாமல் சகல அங்கங்களுள்ளவனாக இருப்பது மிக்க அரிது. அப்படிப்பட்ட ஜன்மத்தை ஜனங்கள் அடைந்தும் ஸம்ஸாரமாகிய பாழுங்கணற்றில் பசுபோல விழுகிறார்களேயொழிய உம்முடைய பாதத்தை சேவிக்கிறதில்லை. விஷயங்களிலேயே ஆசைப்படுகிறார்கள். ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாதவரே! நான் இவ்வளவு காலம் என்னை மனிதனென்றும், அரசனென்றும் நினைத்து ராஜ்ய சம்பத்தால் கர்வமடைந்து புத்திரன், களத்திரம், பொக்கிஷம், பூமி ஆகிய இவைகளில் ஆசையுள்ளவனாகவிருந்து வீணாகக் காலத்தைக் கழித்தேன். குடத்திற்கும், சுவற்றிற்கும் ஒப்பான இந்தச் சரீரத்தில்தான் மிகுந்த அபிமானத்துடன் என்னை அரசனென்று நினைத்துக்கொண்டு ரதம், யானை, குதிரை, காலாட்படை ஆகிய இவைகளால் சூழப்பட்டு, உம்மைச் சேவிக்காமலிருந்தேன் (தியானிக்கவில்லை). துஷ்டர்களைச் சிட்சிப்பவராக நீர் இருக்கிறீர் என்று நினைக்காமல் தேகம் முதலியவைகளில் அபிமானமுள்ளவனாக இருப்பவனும், இப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்ற மனோரத பரம்பரையுள்ளவனும், இஷ்டம் கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிடினும் விஷயங்களில் ஆசைப்படுகிறவனுமாகிய மூடனை நீர் சிட்சிக்கிறீர். அது, பசியினால் கடைவாய்களை நக்கிக்கொண்டிருக்கும் ஸர்ப்பமானது எலியை விழுங்கிணற்போலிருக்கிறது. இந்தச் சரீரமானது சுவர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ரதங்களிலும், யானைகளின்மீதும் ஏறிச் சஞ்சரித்து அரசன் என்ற பெயரை அடைந்திருக்கிறது. அந்தச் சரீரமே சில காலஞ்

சென்றபின் (மரணமடைந்தபின்) அக்னியினால் தகிக்கப் பட்டால் சாம்பலென்றும், இல்லாவிட்டால் புழுவென்றும், நாய் முதலியவைகளால் புசிக்கப்பட்டால் அமேத்திய மென்றும் பெயரை அடைகிறது. (மேலுமாவன் ஜீவித்திருக்கும்பொழுது சுகத்தை அடைகிறதில்லை.) அரசனானாலும், எல்லாத்திக்குகளை ஜயித்துத் தனக்குச் சமமான அரசர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவனானாலும் ஸ்திரீ விஷயத்தில் ஆசைப்பட்டு ஸ்திரீகளுக்குக் கிரீடா மிருகம்போல் (விளையாடுவதற்காக வளர்க்கப்பட்ட மான் முதலியவை) சுவாதீனமாயிருக்கிறான். மேலும், விஷயத்தில் ஆசைகொண்டவனுக்குச் சுகமேயில்லை. ஏனென்றால், நல்ல போகங்களை யனுபவிக்க விரும்பித் தவஞ்செய்ய ஆரம்பித்துப் போகங்களை யொழித்து அதற்குத் தகுந்த நல்ல கர்மங்களை யனுஷ்டிக்கிறான். அதன் பயன்கிடைத்தபின்னும் திரும்பவும் மகாராஜனாக ஆகவேண்டுமென்று தவஞ்செய்கிறான். அது கிடைத்தபின் மகேந்திரனாகவேண்டுமென்று விரும்புகிறான். ஆனதால் அதிக ஆசையுள்ளவனுக்குச் சுகமேயில்லை. ஸம்ஸார சக்கரத்தில் சுழன்றுகொண்டிருக்கும் ஜனத்திற்கு ஸம்ஸார பந்தம் நிவர்த்தியாகவேண்டுமானால் உம்முடைய அதுக்கிரகத்தால் ஸாதுக்களுடைய சேர்க்கையுண்டாகும். ஸாதுக்களுக்குக் கதியும், காரிய காரணங்களுக்கு நியந்தாவுமான உம்மிடத்தில் பக்தியுண்டாகும். (அதனால் முக்தியடைவானென்று தாத்பர்யம்.) ஓ சச! ராஜ்யத்தை விட்டு விலகும்படி என்னை நீர் செய்தது எனக்கு அதுக்கிரகமேயாம். ஸாதுக்களான அரசர்கள் இம்மாதிரியான நிவிருத்தியை அடைவதற்காக வனஞ் செல்லுகிறார்கள். உம்முடைய பாதத்தை ஸேவிப்பதைக் காட்டிலும் வேறொன்றையும் நான் விரும்பவில்லை. இது ஏழைகளால் பிரார்த்

திக்கக்கூடியது; இதனைக்காட்டிலும் மேலானதொன்று மில்லை. மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவரான உம்மை ஆராதித்து விவேகியாக இருப்பவன் விஷயங்களில் ஆசைப்படுவானா? ஆனதால் ரஜஸ், தமஸ், ஸத்வம் ஆகிய குணங்களாலேற்படும் சகல காமங்களையும் விட்டுப் புண்ணிய பாபங்களற்றவரும், மகாஞானியும், குணங்களற்றவரும், ஒருவரும், பரம புருஷருமாகிய உம்மைச் சரணமடைகிறேன். ஓ காப்பாற்றுகிறவரே! வெகுகாலமாகத் தூக்கத்தால் (பாபத்தால்) பீடிக்கப்பட்டும், காமம் முதலிய ஆறுவகைச் சத்துருக்களுள்ளவனும், ஆசையை யொழிக்காத வனுமாகிய நான் தெய்வாதீனமாகச் சாந்தியை அடைந்து உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தை அடைந்தேன். ஓ பரமாத்மாவே! உம்முடைய பாதம், பயத்தை நிவர்த்திப்பது; மோக்ஷத்தைக் கொடுத்து துக்கத்தை நிவர்த்திப்பது. ஆனதால் என்னைக் காப்பாற்றும்” என்றார்.

58—68. அதனைக் கேட்ட கிருஷ்ணன் அரசனை நோக்கி, “ஓ மகாராஜ! உம்முடைய புத்தியானது மிகவும் சுத்தமானது; உறுதியானது; வேண்டிய வரன்களைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லியும் விஷயத்தில் ஆசைப்படவில்லை. என்னிடத்தில் உறுதியான பக்தி செய்தவர்களுடைய புத்தியானது விஷயத்தில் செல்லாது. உம்முடைய புத்தியைப் பரீட்சிப்பதற்காகவே வரங்கொடுப்பதாகச் சொன்னேன். என்னிடத்தில் நிலையான பக்தியில்லாமல் அதற்காக முயற்சிக்கும் சிலருடைய புத்தியானது அடங்கியிருந்தாலும் சில சமயம் விஷயத்தில் ஆசைப்படும். ஆனதால் நீர் எப்பொழுதும் என்னிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு பூமியில் சஞ்சரியும்; என்னிடத்தில் ஒருபொழுதும் பக்தி குறையவேண்டாம். நீர் க்ஷத்திரியனாகவிருந்து வேட்டை

யில் மிருகங்களைக் கொன்றால்லவா? அந்தப் பாபத்திற்காக என்னையே மனத்தில் தியானஞ்செய்துகொண்டிரும். அந்தத் தவசினால் அந்தப் பாபம் நிவர்த்தியடையும். அடுத்த ஜன்மத்தில் நீர் பிராமணனாகப் பிறந்து, சகல பிராணிகளுக்கும் மித்திரனாகவிருந்து என்னை அடைவீர்” என்று அதுக்கிரகித்தார் (மோக்ஷத்தை அடைவீரென்று கருத்து).

அத்தியாயம் 52

ருக்மிணி தேவி பகவானுக்குச் செய்தி அனுப்பியது

1—4. இப்படி இக்ஷ்வாகு குலத்தரசனாகிய முசுருந்தர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் அதுக்கிரகிக்கப்பட்டு அவரைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து நமஸ்கரித்து அந்தக் குகையிலிருந்து வெளியில் வந்தார். மேலுமவர் மனிதர்கள், பசுக்கள், மரங்கள், கொடிகள் ஆகிய இவைகளெல்லாம் சிறுத்திருப்பதைப் பார்த்துக் கலியுகம் வந்துவிட்டதென்று தெரிந்து கொண்டு, தவஞ் செய்யவேண்டுமென்ற சிரத்தையுடன் விஷயங்களில் ஆசையற்றவராகி, சந்தேகமற்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி வடக்குத் திசையை நோக்கிச் சென்றார். அவ்விடத்தில் கந்தமாதனமென்ற மலையில் நரநாராயணர்கள் வசிக்கும் பதரிகாசிரமத்தில் சுகதுக்கங்களையும் சகித்து, சாந்தராகித் தவஞ் செய்து பகவானைச் சேவித்துக்கொண்டிருந்தார்.

5—14. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் திரும்பவும் மதுரா நகரத்திற்கு வந்து மிலேச்ச சைன்னியத்தைக் கொண்டு அவர்களுடைய தனத்தை துவாரகைக்குக் கொண்டுபோனார். இப்படி பகவான் மிலேச்சர்களுடைய தனங்களை மனிதர்

களைக் கொண்டும், எருதுகளைக்கொண்டும் துவாரகைக்கு அனுப்பியபின், இருபத்துமூன்று அக்ஷௌஹிணி சைன்னியங்களுக்கு அதிபதியான ஜராசந்தன் யுத்தத்திற்கு வந்தான். அவனுடைய வேகத்தைக் கண்ணுற்ற ராமகிருஷ்ணர்களிருவர்களும் பயந்தவர்கள் போல அபிரயஞ் செய்துகொண்டு ஓடினார்கள். உண்மையில் பயமில்லாதவர்களானாலும் பயந்தவர்கள்போலத் தாமரை போன்ற மிருதுவான கால்களால் வெகு யோசனை தூரம் ஓடினார்கள். அதனைக் கண்ட பலசாலியான ஜராசந்தன் சகவரர்களான ராமகிருஷ்ணர்களுடைய உண்மையை யறியாதவனானதால் சிரித்துக்கொண்டு சைன்னியங்களுடன் அவர்களின் ஓடினான். இப்படி வெகுதூரம் ஓடியும் களைப்படையாமல் பிரவர்ஷணமென்ற உயரமான மலையின் மீதேறினார்கள். (அந்த மலையில் எப்பொழுதும் மழை மிகுதியாக இருக்குமாகையால் அதற்குப் பிரவர்ஷணமென்று) பெயருண்டாயிற்று. ஜராசந்தன் அந்தப் பர்வதத்தில் ராமகிருஷ்ணர்கள் ஒளிந்துகொண்டார்கள் என்று நினைத்து, அவர்களைப் பலவாறாகத் தேடியும் அவர்களைக் காணவில்லை. பின்பு அவன் அந்த மலையைச் சுற்றிக் கட்டைகளை அடுக்கி நெருப்பை வைத்துக் கொளுத்தினான். அந்த மலையின் தாழ்வரைகள் எரியும்பொழுது ராமகிருஷ்ணர்கள் பதினோரு யோசனை தூரம் உயரமான அந்த மலையிலிருந்து சத்துருவுக்குத் தெரியாமல் பூமியில் குதித்துத் திரும்பவும் துவாரகா நகரஞ் சென்றார்கள். பின்பு ஜராசந்தன் ராமகிருஷ்ணர்களை யெரித்துவிட்டோம் என்று நினைத்துக்கொண்டு சைன்னியத்துடன் மகத தேசஞ் சென்றான்.

15—17. ஆனர்த்த தேசத்திற்கு அதிபதியான ரைவதர் என்பவர் பிரம்மதேவரால் தூண்டப்பட்டு

ரேவதி யென்ற தமது கன்னிகையைப் பலராமருக்கு மணஞ் செய்து கொடுத்தாரென்று ஏற்கனவே சொன்னோம் (ஒன்பதாவது ஸ்கந்தத்தில்). ஓ மகாராஜ! கோவிந்தராகிய பகவான் பிஷ்மகருடைய புத்திரியும் லக்ஷ்மீதேவியின் அம்சமுமான ருக்மிணி யென்பவளைச் சுயம்வரத்தில் சிசுபாலனைச் சார்ந்த சால்வன் முதலியவர்களை ஜயித்து, சகல ஜனங்களும் பார்த்திருக்கும் பொழுது விவாகஞ் செய்துகொண்டார். அது கருடன் தேவர்களை ஜயித்து அமிருதத்தைக் கொண்டுவந்தது போலிருந்தது என்று சுகர் சொன்னார்.

18—20. அதனைக் கேட்ட அரசன் சுகரை நோக்கி, “ஓ பிராமண! ஒப்பற்ற தேஜஸ் உள்ளவராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சுயம்வரத்தில் ஸால்வன் முதலிய அரசர்களை ஜயித்து ருக்மிணியைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்து கொண்ட கதையைச் சொல்லும். ஓ பிராமண! விஷ்ணுவின் கதைகள் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவை; தேன்போல் இனிமையானவை; ஜனங்களுடைய பாபத்தைப் போக்கக்கூடியவை; எப்பொழுதும் புத்தாக இருப்பவை; அதனைக் கேட்டுப் போதுமென்ற திருப்தி யாருக்கு உண்டாகும்?” என்றார்.

ருக்மிணீ கல்யாணக் கதை

21—26. விதர்ப்ப தேசத்து அரசனாகிய பிஷ்மகர் என்பவருக்கு ருக்மி, ருக்மரதன், ருக்ம்பாகு, ருக்மகேசன், ருக்மமாலி என்ற ஐந்து புத்திரர்களும், ருக்மிணியென்ற ஒரு பெண்ணுமுண்டு. அந்தப் பெண் இளையவள். நல்ல நடையுள்ள அந்தப் பெண் தன் வீட்டிற்கு வந்தவர்கள் முகமாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ரூபம், வீரி

யம், குணம், அழகு இவைகளைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டு, தனக்குக் கிருஷ்ணனே தகுதியான கணவனென்று நினைத்தாள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் அந்தப் பெண்ணினுடைய புத்தி, லக்ஷணம், ஓளதார்யம், ரூபம், சபாவம், குணம், அழகு இவைகளைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டுத் தமக்குத் தகுந்த மனைவியென்று நினைத்து அவளைக் கல்யாணஞ் செய்துகொள்வதாகச் சங்கற்பித்தார். ருக்மிணியின் பந்துக்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுக்கும் ருக்மிணிக்கும் விவாகத்தை நடத்தச் சம்மதித்தார்கள். ஆனால் ருக்மி யென்ற ருக்மிணியின் சகோதரன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் விரோத புத்தியுள்ளவனானதால் தங்கையைச் சிசுபாலனுக்கு விவாகஞ் செய்விக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, பந்துக்களுடைய இஷ்டத்திற்கு இசையாமல் அதனைத் தடுத்தான். அவனுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்த ருக்மிணி தனக்குள் யோசித்து மிகவும் கவலையடைந்து தனக்கு ஆபத்தாகிய ஒரு பிராமணனை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் அனுப்பினாள்.

27—35. ருக்மிணியால் அனுப்பப்பட்ட பிராமணன் துவாரகா நகரம் வந்து, காவலாட்களின் அனுமதியின்மீது பகவானுடைய கிரகத்திற்குட் பிரவேசித்து, சுவர்ணமயமான ஆசனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் ஆதிபுருஷனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தரிசித்தார். பிராமணர்களுடைய தெய்வமாகக்கொண்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பிராமணனைக் கண்டவுடன் ஆசனத்தை விட்டெழுந்திருந்து, தம்முடைய ஆசனத்தில் பிராமணனை உட்காரவைத்துத் தேவர்கள் தம்மைப் பூஜிப்பதுபோல் உபசரித்தார். பிராமணன் ஆகாரத்தைப் புசித்துக் களைப்பாறியபின் அவருடைய பாதங்களைப் பகவான் தமது கைகளால் பிடித்து அவரை நோக்கி, “ஓ பிராமண சிரேஷ்டர்களுக்குட் சிறந்

தவரே! கிடைத்ததைக் கொண்டு சந்தோஷப்படும் உம் முடைய தர்மமானது பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதா? அதிகக் கஷ்டப்படாமல் சுயதர்மத்தை நடத்துகிறீரா? பிராமணன் கிடைத்ததைக் கொண்டு சந்தோஷப்படுவதே அவனுக்கு சுயதர்மம். தன்னுடைய தர்மத்தை விடாமல் அநுஷ்டிக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்வதால் சகல காமங்களும் கிடைக்கின்றன. கிடைத்ததைக்கொண்டு சந்தோஷப்படாமல் அதிக ஆசைப்படுகிறவன் மகேந்திர பதத்தை அடைந்தவனானும் அதனால் அவனுக்குத் திருப்தியுண்டாகிறதில்லை; அதனால் அவன் சுகப்படுகிறதில்லை. ஏழையானாலும் அதிக ஆசையில்லாமல் கிடைத்ததைக்கொண்டு சந்தோஷிப்பவன் கை, கால் முதலிய சகல அவயவங்களிலும் தாபமற்றவனாகச் சுகப்படுவான். தெய்வச் செயலாகக் கிடைத்ததைக்கொண்டு சந்தோஷிப்பவர்களும், பிரானிகளிடத்தில் தையுள்ளவர்களும், அகங்காரமற்றவர்களும், சாந்தர்களுமான ஸாதுக்களை நான் சிரசினால் அடிக் கடி நமஸ்கரிக்கிறேன். ஓ பிராமண! கேஷமமா? எந்த அரசனுடைய ராஜ்யத்தில் அரசனால் காப்பாற்றப்பட்டுப் பிரஜைகள் சுகமாக வசிக்கிறார்களோ, அந்த அரசனிடத்தில் நான் மிகவும் பிரியப்படுகிறேன். நீர் சமுத்திரத்தைத் தாண்டி எதற்காக இவ்விடம் வந்தீரோ, அதெல்லாவற்றையும் சொல்லக்கூடியதானால் சொல்லும்; நம்மால் செய்யக்கூடியதென்ன?" என்று கேட்டார்.

36—38. இப்படிப்பரமேசுவரரும், வினையாட்டாக மனித வடிவம் கொண்டவருமான பகவானால் கேட்கப்பட்ட பிராமணர் அவரிடம் எல்லாவற்றையும் தெரிவித்தார். எப்படியெனில், விதர்ப்ப தேசத்து அரசனுடைய புத்திரியும், உமக்குவேலைக்காரியுமான ருக்மிணிக்கு விவா

கம் சமீபித்திருப்பதால் அவள் உமக்குச் சில சமாசாரத்
தைச் சொல்லி யனுப்பியிருக்கிறாள். பீஷ்மகருடைய புத்
திரியான அவளால் அனுப்பப்பட்டு உம்முடைய சமீபம்
வந்தேன். அதனைக் கேட்டு மேல் செய்யவேண்டியதைச்
செய்யவும். ருக்மிணியால் சொல்லி யனுப்பியதைக்
கேளும்.

39. ஓ அச்சுத! எல்லா லோகங்களிலும் சுந்தர
புருஷ! உம்மைப்பற்றிக் கேள்விப்படுகிறவர்களின்
காதின் வழியாக நீர் உள்ளே பிரவேசித்து, சகல அவய
வங்களின் தாபத்தை நிவர்த்திக்கிறீர். உம்முடைய சரீரத்
தைத் தரிசிப்பதே கண்களுக்குப் பயன். தரிசிப்பவர்க
ளுக்கு எல்லாப் புருஷார்த்தங்களும் கிடைக்கின்றன.
அப்படிப்பட்ட உம்முடைய குணங்களையும் சுருபத்தை
யும் கேள்விப்பட்டு என்னுடைய மனமானது வெட்க
மற்று உம்மிடத்தில் பிரவேசிக்கிறது. (உம்முடைய
குணங்களுக்கும், எனக்கும் மிகுந்த தாரதம்யமிருந்தா
லும் மேலான விஷயத்தை யடைய விரும்புவதால்
வெட்கமில்லாமல் உம்மை அடைய விரும்புகிறேன் என்று
கருத்து).

40. 'ஓ முகுந்த! மனிதர்களுக்குட் சிறந்தவரே! (கண்
னிகைக்கு இவ்வளவு தைரியமாவென்று சங்கிக்கவேண்
டாம்.) குலத்திலும், ரூபத்திலும், சபாவத்திலும், வித்
தையிலும், வயதிலும், சம்பத்திலும், காந்தியிலும் ஒப்
பற்றவரும் (தமக்குச் சமரும்), ஜனங்களுடைய மனத்தை
ரமிக்கச் செய்பவருமான உம்மிடத்தில் நல்ல குலத்தில்
பிறந்தவரும் புத்தியுள்ளவருமான எவள்தான் ஆசைப்
படமாட்டாள்? அதிலும் இது விவாக சமயம் (தவறினால்
உம்மை அடைவதற்கு நியாயமில்லை. மேலும் மணப் பிள்
ளைக்கு எந்தெந்த குணமிருக்கவேண்டுமென்று கன்னிகை

யும், அவள் தாயும் தந்தையும், பந்துக்கள் முதலியவர்களும் விரும்புவார்களோ அந்தக் குணங்கள் யாவும் உம்மிடத்திலிருக்கின்றனவென்று கருத்து.)

41. 'ஓ தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவரே! பிரபுவே! உம்மைக் கணவனாக நான் விரித்திருக்கிறேன், என்னுடைய ஆத்மாவை உம்மிடம் சமர்ப்பித்தேன். ஆனதால் நீர் இவ்விடம் வந்து என்னைப் பத்தினியாக அங்கீகரிக்கவேண்டும். வீரராகிய உம்முடையவளான என்னைச் சிசுபாலன் சீக்கிரத்தில் தொடவேண்டாம். சிங்கத்திற்கென்று வைத்ததை நரி அபகரிக்கலாமா? (நீர் வராமலிருந்தால் சிசுபாலன் என்னை ஸ்பரிசிக்கும்படி நேரும். அப்படிச் செய்யாமல் சீக்கிரம் வந்து அநுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று கருத்து.)

42. பூர்த்த தர்மம் (கிணறு, குளம் வெட்டுவிப்பது முதலியவை), இஷ்ட தர்மம் (யாகம் முதலியவை), தானம், தீர்த்தயாத்திரை, கிருச்சரம் முதலிய விரதம், தேவ பூஜை, குரு பூஜை, பிராமண பூஜை முதலியவைகளைச் செய்து நான் பரமாத்மாவை ஆராதித்திருந்தால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இவ்விடம் வந்து என்னைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொள்ளட்டும். சிசுபாலன் முதலிய மற்றவர்களுக்கு என்னுடைய பாணிக்கிரகணங் கிடைக்கவேண்டாம்.

43. 'ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாதவரே! நானைய தினம் நடக்கப்போகிற கல்யாணத்திற்காக நீர் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் விதர்ப்ப தேசம் வந்து சைன்னியத்தை அடித்து, பராக்கிரமத்தைக் காண்பித்து, ராக்ஷஸ விதிப்படி என்னை விவாகஞ் செய்துகொள்ளும்.

44. ‘அந்தப்புரத்தில் சஞ்சரிக்கும் உன்னுடைய பந்துக்களைக் கொண்டு உன்னை அபகரிக்கவேண்டும். கல்யாண காலத்தில் அப்படிச் செய்வது உசிதமா’ என்று கேட்பீரோ? விவாகத்திற்கு முந்திய தினத்தில் பட்டணத்திற்கு வெளியிலிருக்கும் அம்பிகையின் ஆலயத்திற்குக் கல்யாணப் பெண் போவது வழக்கம். (அப்பொழுது அம்பிகையின் ஆலயத்திலிருந்தே என்னைத் தூக்கிக் கொண்டு போகலாம்.)

45. ‘ஓ தாமரை, மலர்போன்ற கண்களுள்ளவரே! உம்முடைய பாதாரவிர்த தூளியைப் பூசிக்கொள்வதனால் (ஸ்நானம்) அஞ்ஞானம் நிவர்த்தியாகிறதென்று பரமசிவன் நினைத்து, பாததூளியை விரும்புவதுபோல் பெரியோர்களும் அதனையே சேவிக்கிறார்கள். ஆனதால் அப்படிப்பட்ட உம்முடைய அநுக்கிரகம் எனக்குக் கிடைக்காவிடில் விரதங்களைச் செய்து அதனால் இளைத்து, பிராணனை விட்டுவிடுவேன். அடுத்த ஜன்மத்திலும் நீர் என்னை அநுக்கிரகிக்காவிட்டால் அப்பொழுதும் மரணமடைவேன். இப்படி எவ்வளவு ஜன்மமெடுத்தும் உம்முடைய அநுக்கிரகத்தை எதிர்பார்த்திருப்பேன்.’

46. “ஓ யாதவர்களுக்கு தெய்வமே! ருக்மிணியால் சொல்லியனுப்பப்பட்ட ரகசிய வார்த்தைகளைச் சொன்னேன். இதைப்பற்றி யோசித்து எதனைச் செய்யவேண்டுமோ அதனைச் செய்யும்” என்று பிராமணர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் தெரிவித்தார்.

அத்தியாயம் 53

கிருஷ்ணன் ருக்மிணியை அபகரித்தது

1—13. பிராமண முகமாக ருக்மிணி சொல்லியனுப்பிய வார்த்தையைக் கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சிரித்துத் தமது கையால் அந்தப் பிராமணனுடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, “அழகான முகமுள்ள ருக்மிணியானவள் என னையே நினைத்துக்கொண்டிருப்பது போல நானும் அவ னையே நினைத்துக்கொண்டு ராத்திரியில் கூட தூக்கமில் லாமலிருக்கிறேன். ருக்மியானவன் என்னிடம் விரோத புத்தியுள்ளவனாகையால் என்னுடைய விவாகம் தடைப் பட்டதென்பது எனக்குத் தெரியும். (ருக்மிணியால் சொல்லப்படாமலிருந்தாலும் எனக்குத் தெரியுமென்று கருத்து). ஆனதால் கட்டையிலிருந்து அக்னிஜ்வாலையை எடுப்பதுபோல அதமர்களான அரசர்களை ஜயித்து அழ கான அவயவங்களுள்ளவரும், என்னிடத்திலேயே சித் தத்தைச் செலுத்தியவருமான ருக்மிணியைக் கொண்டு வருவேன்” என்று சொல்லிவிட்டு மறுநாள் ராத்திரி ருக்மிணியின் விவாகத்திற்குச் சமயமென்பதை யறிந்து சாரதியை நோக்கி, “தாருக! ரதத்தைக் கொண்டுவா” என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். அதனைக் கேட்ட தாருகன் சைன்னியம், சக்ரீவம், மேகபுஷ்பம், வலாஹகம் என்ற பெயருள்ள நான்கு குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட ரதத் துடன் வந்து, இரு கைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு கிருஷ்ண னுடைய முன்பாக நின்றான். பின்பு கிருஷ்ணன் அந்த ரதத்தில் பிராமணனை ஏற்றிக்கொண்டு தாமும் ஏறிக் கொண்டு ஆனர்த்த தேசத்திலிருந்து ஒரு ராத்திரியில் விதர்ப்ப தேசம் வந்தார். குதிரைகள் அவ்வளவு வேக மாகச் சென்றன. குண்டின பட்டணத்திற்கு அதிபதி

யான பீஷ்மகர், புத்திரனாகிய ருக்மியிடத்திலுள்ள பிரியத் தால் அவனுடைய இஷ்டப்படி ருக்மிணியைச் சிசுபாலனுக்குக் கொடுப்பதாக நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு கல்யாண காரியங்களைச் செய்வித்தார். பட்டணத்து வீதிகளும் நாற்சந்தி மண்டபங்களும் குப்பையில்லாமல் சுத்தஞ்செய்யப்பட்டும் ஜலந்தெளிக்கப்பட்டு மிருந்தன. மேலும், பலவகையான தோரணங்களாலும், துவஜங்களாலும், பதாகைகளாலும் (கொடிகள்) அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தப் பட்டணத்திலுள்ள எல்லா ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் புஷ்பங்களாலும் சந்தனத்தாலும், சுத்த வஸ்திரத்தாலும் சரீரத்தை அலங்கரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் அகில் முதலிய தூபங்களால் வாசனையுண்டாயிற்று. அரசன் பிதிருக்களையும், தேவர்களையும், பிராமணர்களையும் விதிப்படி பூஜித்தார். மேலும் பிராமணர்களுக்குப் போஜனஞ் செய்வித்தார். பின்பு ருக்மிணிக்கு ஸ்நானஞ்செய்வித்து, மங்கலச் சரடு கையில் தரிக்கச் செய்து, புது வஸ்திரங்களாலும், மேலான ஆபரணங்களாலும் அலங்கரித்தார். பின்பு பிராமணர்கள் ஸாமம், ரிக், யஜுஸ் ஆகிய இவைகளின் மந்திரங்களை யுச்சரித்துக் கல்யாணப் பெண்ணுக்கு ரக்ஷையைச் செய்தார்கள். அதர்வ வேதத்தை யறிந்தவரான புரோகிதர் கிருகசாந்திக்காக ஹோமஞ்செய்தார். தங்கம், வெள்ளி, வஸ்திரம், எள், வெல்லம், பசுக்கள் ஆகிய இவைகளைப் பிராமணர்களுக்கு அரசன் தானஞ்செய்தார்.

14—18. அப்படியே சேதி தேசத்தரசனாகிய தமகோஷ ரென்பவர், புத்திரனாகிய சிசுபாலனுக்காக மங்கள காரியங்களைச் செய்தார். பின்னுமவர் மதங்கொண்ட யானைப்படை, ஸ்வர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ரதங்கள், காலாட்படை, குதிரைகள் ஆகிய இவைகளுள்ள

சைன்னியங்களுடன் குண்டின பட்டணத்திற்கு வந்தார். அதனைக்கண்ட பீஷ்மக மகாராஜன் அவரை யெதிர் கொண்டழைத்து நன்றாகப் பூஜித்து ஒரு மானிகையில் இறக்கினார். மேலும் அந்த விடுதிக்கு ஸால்வன், ஜராசந்தன், தந்தவக்தரன், விரேதன், பௌண்ட்ரகன் முதலிய சிசுபாலனைச் சார்ந்தவர்கள் வந்தார்கள். பின்னுமவர்கள் ராமகிருஷ்ணர்களுக்கு விரோதிகளானதாலும், சிசுபாலனைச் சார்ந்தவர்களானதாலும் கிருஷ்ணன் இவ்விடம் வந்து ஒருகால் ருக்மிணியை அபகரிப்பாரானால் அப் பொழுது நாமெல்லோரும் சேர்ந்து அவருடன் யுத்தஞ் செய்து அவரை ஜயித்து, சிசுபாலனுடைய விவாகத்தை முடித்து வைக்கிறதென்ற நிச்சயத்துடனிருந்தார்கள்.

19—20. அப்பொழுது பலராமன் சத்துருக்களுடைய எண்ணத்தைக் கேள்விப்பட்டு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஒருவராகச் சென்றதையும் பார்த்து, ஒருகால் யுத்தமுண்டாகுமோவென்று சந்தேகித்து ரதம், யானை, குதிரை, காலாட்படை யென்ற நான்கு அங்கங்களுள்ள அதிக சைன்னியத்துடன் கிருஷ்ணனிடத்திலிருக்கும் சிநேகத்தால் குண்டின பட்டணத்திற்கு வந்தார்.

21—26. அப்பொழுது பகவானுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருக்கும் பீஷ்மகருடைய புத்திரியான ருக்மிணியானவள் பிராமணன் திரும்பிவராததால் பின்வருமாறு தனக்குள், யோசிக்கலானாள். எப்படியெனில், “என்னுடைய கல்யாணத்திற்கு ஒரு ராத்திரிதான் மத்தியிலிருக்கிறது. இன்னும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வரவில்லை. நான் அதிர்ஷ்ட மில்லாதவள். பகவான் வராதகாரணம் இன்னதென்று தெரியவில்லை. என்னால் அனுப்பப்பட்ட பிராமணரும் திரும்பி வரவில்லை. ஒருகால் தோஷமற்றவராகிய பகவான் என்னுடைய தைரியம் முதலியவைகளைப்

பார்த்து, என்னை விவாகஞ் செய்துகொள்வதில் பிரியமில்லாமல் அதில் முயற்சி செய்யாமலிருக்கிறாரோ? (ஒரு வேளை கிருஷ்ணன் துவாரகா நகரத்திலிருந்து புறப்படும் வழியில் தடைப்பட்டிருக்கிறாரா?) அதிருஷ்டமற்ற வளாகிய எனக்கு தெய்வம் அநுகூலமாக இருக்கவில்லை. ருத்திரருடைய பத்தினியும், பர்வதராஜனுடைய புத்திரியுமான அம்பிகையும் என்னிடத்தில் பிரியப்படவில்லை” என்று யோசித்துக்கொண்டு பகவானையே தியானித்து, இப்பொழுது பகவான் வரலாம் என்று ஆனந்தக்கண்ணீர் நிறைந்த கண்களை மூடிப் பகவானையே தியானஞ் செய்து கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அவருடைய இடது கையும், தொடையும், கண்ணும் துடித்தன. அதனால் பகவான் வந்துவிட்டாரென்று அவன் தெரிந்துகொண்டான்.

27—30. பின்பு கிருஷ்ணனால் (‘நான் வந்தேன் என்பதைச் சொல்லும்’ என்று) அனுப்பப்பட்ட அந்த பிராமணன் அந்தப்புரஞ் சென்று ராஜகுமாரியைக் கண்டார். ருக்மிணியும் குறிப்பால் அறியக்கூடியவளானதால் சிரித்தமுகமுள்ளவரும், பரபரப்பில்லாமல் நடப்பவருமான பிராமணரை நோக்கி, சிரித்துக்கொண்டு பகவான் வந்தாராவென்று கேட்டான். அதனைக் கேட்ட பிராமணன், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வந்திருக்கிறாரென்பதையும், “உன்னை அழைத்துப் போகிறேன்” என்று பகவான் சொன்னார் என்பதையும் ருக்மிணிக்குத் தெரிவித்தார். அதனைக் கேட்டு ருக்மிணி சந்தோஷத்தை அடைந்து, பிராமணர் செய்த உபகாரத்திற்குப் பதில் எதனைச் செய்யலாமென்று யோசித்து, அதற்கு வேலு ஒன்றும் பதிலாகா தென்று நிச்சயித்து, அவருக்கு நமஸ்காரஞ் செய்தாள்.

31—34. பின்பு பீஷ்மக மகாராஜன் ருக்மிணியின் விவாகத்தைப் பார்ப்பதற்காக ராமகிருஷ்ணர்கள் வந்திருக்

கிருர்களுள் ஒருவரே தேர்விப்பட்டு, தூரியம் முதலிய வாத்திய கோஷங்களுடன் அவர்களை யெதிர்கொண்டழைத்துப் பூஜித்தார். மேலுமவர் சுத்தமான வஸ்திரங்களையும், மற்றும் காணிக்கைகளையும், மதுவர்க்கத்தையும் எடுத்து வந்து விதிப்படி பூஜித்து உபசரித்தார். பின்னுமவர் அழகான விடுதி யேற்படுத்தி அவர்களுக்கும், அவரைச் சார்ந்தவர்களுக்கும், அவருடைய சைன்னியங்களுக்கும் மரியாதை செய்தார். இப்படி பீஷ்மக மகாராஜன் ருக்மிணியின் விவாகத்திற்காக அவ்விடம் வந்த அரசர்களுக்கு அவரவர்களுடைய வயதிற்கும், பலத்திற்கும், ஐசுவரியத்திற்கும், வீரியத்திற்கும் தக்கபடி பல பொருள்களையுங் கொடுத்து உபசரித்தார்.

35—37. அந்தப் பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்கள் கிருஷ்ணன் வந்திருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு, அவ்விடம் வந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய முகத்தைத் தரிசித்தார்கள். பின்னுமவர்கள், இந்தக் கிருஷ்ணனுக்கே ருக்மிணி தகுந்த பத்தினி ; இந்தக் கிருஷ்ணனும் ருக்மிணிக்குத் தகுந்த பர்த்தா. நம்மால் ஏதாவது புண்ணியஞ் செய்யப்பட்டிருந்தால் அதன் மகிமையால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ருக்மிணியை விவாஹஞ்செய்து கொள்ளட்டும்” என்று பிரியமாகப் பேசிக்கொண்டார்கள்.

38—57. பின்பு கல்யாணப்பெண்ணாகிய ருக்மிணி அம்பிகையின் ஆலயத்திற்கு வாகனமில்லாமல் காலால் நடந்துசென்றாள். அப்பொழுது சூரர்களான அரசனுடைய சேவகர்கள் அவளைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு நாலுபக்கத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டு சென்றார்கள். அந்த ருக்மிணியும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதாரசிந்தத்தைத் தியானஞ்செய்துகொண்டு சென்றாள். பின்னுமவனைச் சுற்றி அவருடைய தோழிகளும், தாய்களும் சென்றார்

கள். மிருதங்கம், சங்கம், பேரி, தூரி, பணவம் முதலிய வாத்தியங்கள் முழக்கப்பட்டன. சூரர்களான சேவகர்கள் ஆயுதபாணிகளாக 'அவளைக் காத்துக்கொண்டு சென்றார்கள். மேலும், சிறந்த தாசிகள் பலவகையான பூஜா திரவியங்களை எடுத்துக்கொண்டு சென்றார்கள். பிரம்மண மாதர்கள் புஷ்பம், சந்தனம், உயர்ந்த வஸ்திரம், ஆபரணம் ஆகிய இவைகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு சென்றார்கள். சூதர்களும், மாகதர்களும், வந்திகளும் தோத்திரஞ் செய்தார்கள். வாத்தியக்காரர்கள் வாத்தியங்களைக் கோஷித்தார்கள். இப்படி அம்பிகையின் ஆலயஞ்சென்று கால் கைகளை அலம்பிச் சுத்தையாகி, சாந்த மனமுள்ளவளாகி அம்பிகாலயத்திற்குட் பிரவேசித்தாள். அப்பொழுது பூஜாவிதியை அறிந்தவர்களான பிராமணஸ்திரீகள் ஆசமனஞ் செய்வித்து, பரசிவனுக்கும் அம்பிகைக்கும் ருக்மிணியை நமஸ்காரஞ்செய்யும்படி செய்தார்கள். அப்பொழுது ருக்மிணியானவள், “ஓ அம்பிகையே! உமக்கு நமஸ்காரஞ்செய்கிறேன். கணபதி முதலியவர்களுடன் கூடிய பரமசிவனையும் வணங்குகிறேன். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எனக்குக் கணவனாக வேண்டும். அதனைப் பகவான் அங்கீகரிக்கட்டும்” என்று சொல்லி நமஸ்காரம் செய்தாள். மேலுமவள் பிராமணஸ்திரீகள் முன்னிலையில் ஜலத்தாலும், சந்தனத்தாலும், தூபதீபங்களாலும், வஸ்திரங்களாலும், புஷ்பமாலைகளாலும், ஆபரணங்களாலும் பரமசிவனையும் அம்பிகையையும் பூஜித்தாள். பின்னுமவள் உப்பு பட்சணங்கள், அதிரஸம், தாம்பூலம், பழங்கள், கரும்பு, மங்கள நாண் ஆகிய இவைகளால் சுமங்கலிகளான பிராமணப் பெண்டிற்களையும் பூஜித்தாள். அந்தச் சுமங்கலிகள் நிருமாலியத்தை ருக்மிணிக்குக் கொடுத்து ஆசீர்வாதஞ்செய்தார்கள். பின்பு

ருக்மிணி அந்த பிராமணப் பெண்டிர்களுக்கும், அம்பி
 கைக்கும் நமஸ்காரஞ்செய்து நிருமாலியத்தைப் பெற்றுக்
 கொண்டாள். பின்பு அவள் மௌனத்தை விட்டு,
 ரத்தினமிழைத்த மோதிரத்தால் பிரகாசிக்கும் தனது
 கையால் வேலைக்காரியைப் பிடித்துக்கொண்டு அம்பிகால
 யத்திலிருந்து வெளியில் வந்தாள். அவள் தேவமாயை
 போல் வீரர்களை மோகிக்கச் செய்பவளாகவும், அழகான
 இடுப்புள்ளவளாகவும், குண்டலங்களால் பிரகாசிக்கும்
 முகமுள்ளவளாகவும், யௌவன வயதுள்ளவளாகவும்,
 ஓட்டியாணத்தைத் தரித்தவளாகவும், பிரகாசிக்கும் மார்
 புப் பிரதேசமுள்ளவளாகவும், தலைமயிர்களைக்கண்டு பயந்து
 அசைகின்றவைகள் போன்ற கண்களுள்ளவளாகவும்,
 சுத்தமான சிரிப்புள்ளவளாகவும், கோவைப் பழம்போலச்
 சிவந்த உதடுகளுள்ளவளாகவும், அவற்றின் காந்தியால்
 சிவந்த பற்களையுடையவளாகவும், அன்னம்போல நடப்ப
 வளாகவும் இருந்தாள். அவள் நடக்கும்பொழுது
 காலில் அணிந்திருக்கும் பாதச் சிலம்புகள் இனிமையாகச்
 சப்தித்தன. அப்படிப்பட்ட ருக்மிணியைக் கண்ணுற்ற
 வீரர்களான அரசர்கள் மன்மத தாபத்தை அடைந்து
 மோகித்தார்கள். இப்படி விளையாட்டாக நடப்பது என்ற
 வியாஜமாகத் தன்னுடைய அழகைப் பகவானுக்குக் காண்
 பித்தாள். அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்த அரசர்கள் அவ
 ளுடைய சிரிப்பு, வெட்கப் பார்வை இவைகளால் மோகித்
 துக் கையிலிருந்த ஆயுதங்களை நழுவவிட்டு, ரதம், யாணை,
 குதிரை முதலிய வாகனங்களிலிருந்து பிரக்ஞையற்றுப்
 பூமியில் விழுந்தார்கள். இப்படி ருக்மிணி மெள்ள மெள்ள
 நடந்துவரும்பொழுது பகவானை எப்பொழுது அடை
 வேம் என்று யோசித்துக்கொண்டு முகத்தை மறைக்கும்
 தலைமயிர்களை இடக்கையின் நகங்களால் விலக்கிக்கொண்டு

அவ்விடம் வந்திருக்கும் அரசர்களையும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும் பார்த்தாள். இப்படி ஆலயத்திலிருந்து வெளியில் வந்து ருக்மிணி ரதத்திலேற யத்தனிக்கும்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அந்த ருக்மிணியைத் தூக்கிக் கருடக்கொடியுள்ள தம்முடைய ரதத்தில் வைத்துக்கொண்டு அந்த அரசர்களை லட்சியஞ் செய்யாமல் பலராமனை முன்னிட்டுச் சென்றார். அது சிங்கம் நரிக்கூட்டத்திலிருந்துத் தனது பாகத்தைக் கொண்டுபோனாற்போ லிருந்தது. அப் பொழுது ஜராசந்தன் முதலிய மற்ற அகங்காரமுள்ள அரசர்கள் தங்களைக் கிருஷ்ணன் லட்சியஞ்செய்யாம லிருந்ததையும், தங்களுக்குக் கீர்த்தி குறைந்துவிட்டதையும்பற்றிப் பொறுமை அடைந்தார்கள். மேலு மவர்கள், “சிங்கங்களின் கீர்த்தியை மிருகங்கள் அபகரித்தாற்போல் கோபர்களால் நம்முடைய கீர்த்தி அபகரிக்கப்பட்டது. கஷ்டம். ஆனதால் நம்மை நிந்திக்கவேண்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

அத்தியாயம் 54

கிருஷ்ணன் ருக்மிணியைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டது

பின்பு ஜராசந்தன் முதலியவர்கள் மிக்க கோபங் கொண்டு தகுந்த முயற்சியுடன் வாகனத்தின் மீதேறி அவரவர்களுடைய சைன்னியத்துடன் ஆயுத பாணிகளாகக் கிருஷ்ணனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். அவர்களைக் கண்ணுற்ற யாதவ சேனாதிபதிகள் தங்கள் விள்களை மண்டலமாக வளைத்துச் சப்திக்கச் செய்து கொண்டு நின்றார்கள். அப் பொழுது குதிரையேற்றம், யானையேற்றம், ரதத்திலேறு

வது இவைகளை யறிந்தவர்களான சத்துருக்கள், மேகங்கள் மலைகளில் மழையைப் பெய்வதுபோல யாதவ சைன்னியத்தில் பாணங்களை வர்ஷித்தார்கள். அப்பொழுது நல்ல இடுப்புள்ள ருக்மிணிதேவி பர்த்தாவாகிய கிருஷ்ணனுடைய சைன்னியம் சத்துருக்களுடைய பாணங்களால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து மிகுந்த பயத்தால் கலங்கிய கண்களுள்ளவளாகி, கிருஷ்ணனுடைய முகத்தை வெட்கத்துடன் பார்த்தாள். அதனைக் கண்ட பகவான் சிரித்து, “ஓ அழகிய கண்களுள்ளவளே! பயப்படவேண்டாம்; சீக்கிரத்தில் உன்னைச் சார்ந்த சைன்னியங்களால் சத்துரு சைன்னியம் கொல்லப்படும்” என்று சொன்னார். அதற்குள் கதன், சங்கர்ஷணர் முதலிய வீரர்கள் சத்துருக்களுடைய காரியத்தைச் சகியாமல் நாராசமென்ற பாணங்களைப் பிரயோகித்து, சத்துருக்களுடைய குதிரை, யானை, ரதம் இவைகளை அடித்தார்கள். அதனால் யானை, ரதம், குதிரை இவைகளின்மீது உட்கார்ந்திருந்த வீரர்களுடைய தலைகள் வெட்டப்பட்டுக் கிரீடம், குண்டலம், தலைப்பாகை இவைகளுடன் கோடிக் கணக்காகக் கீழே விழுந்தன. மேலும் கத்தி, கதாயுதம், வில் இவைகளுடன் கைகளும், தொடைகளும், கால்களும் வெட்டுண்டு விழுந்தன. பின்னும் குதிரைகளும், கோவேறு கழுதைகளும், யானைகளும், ஒட்டகங்களும், காலாட்படைகளும் கொல்லப்பட்டன. இப்படி விருஷணிகளால் தமது சைன்னியம் கொல்லப்பட்டபொழுது ஜராசந்தன் முதலிய அரசர்கள் திரும்பி குண்டின பட்டணம் வந்து, களத்திரரைப் பறிகொடுத்தவன்போல் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருப்பவனும், கார்தியற்றவனும், உற்சாகமில்லாதவனும், வாடின முகமுள்ளவனுமான சிசுபாலனை நோக்கி, “ஓ புருஷர்களுக்குட் சிறந்தவனே!

இந்த விஷயத்தில் நீ வருத்தப்படவேண்டாம். பிராணிக ளிடத்தில் சுகமாவது, துக்கமாவது நிலையாக நிற்கிற தில்லை. (எப்பொழுதும் ஒருவன் சுகத்தை யடைந்தா னென்பதுமில்லை; எப்பொழுதும் ஒருவன் துக்கத்தை யடைந்தானென்பதுமில்லை.) மரத்தினால் செய்யப்பட்ட பொம்மையானது ஆட்டிவைப்பவனுடைய இஷ்டப்படி எப்படி நர்த்தனஞ் செய்கிறதோ அதுபோல இந்த ஜனங் கள் ஈசுவரனுக்கு வசப்பட்டுச்சேஷ்டிக்கிறார்களேயொழிய சுகத்தை யடைவதற்காகவாவது, துக்கத்தை அடைவதற் காகவாவது இவர்களுக்கு சுவாதந்தரியமில்லை. நான் இரு பத்து மூன்று அக்ஷௌஹிணி சைன்னியங்களுடன் பதி னேழு தடவை கிருஷ்ணனுடன் யுத்தஞ் செய்தும் அப ஜயத்தை அடைந்தேன். ஒரு தடவை நான்மாத்திரம் தனியே கிருஷ்ணனை ஜயித்தேன். ஆனாலும் அபஜயப் பட்டபொழுதும் துக்கிக்கவில்லை; ஜயித்தபொழுதும் சந் தோஷப்படவில்லை. இந்த ஜகத்தானது அதிருஷ்டத் துடன் கூடிய காலத்தால் நடத்தப்படுகிறது என்று தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். இப்பொழுதும் மிக்க சூரர் களான சேனைகளுக்கு அதிபதியான நாம் குறைந்த சைன்னியங்களுள்ள யாதவர்களால் கிருஷ்ணனுடைய ஒத்தாசையைக்கொண்டு ஜயிக்கப்பட்டோம். இது சத்து ருக்களுக்கு அனுகூல காலமாகையால் அவர்கள் ஜயித் தார்கள். நமக்குக் காலம் எப்பொழுது அனுகூலமாக இருக்குமோ அப்பொழுது நாமும் ஜயிப்போம்” என்று சமாதானஞ் செய்தார்கள். அதனைக் கேட்ட சிசுபாலன் தைரியமடைந்து, தன்னுடைய சைன்னியத்துடன் சேதி தேசஞ் சென்றான். சண்டையில் மரணமடைந்தவர்கள் போக பாக்கியான சைன்னியங்கள் அவரவர்கள் நகரத்திற் குச் சென்றார்கள்.

18—26. பின்பு ருக்மி என்பவன் மிகுந்த கோபத் துடன் எல்லா அரசர்களும் கேட்டுக்கொண்டிருக்க, “யுத் தத்தில் கிருஷ்ணனைக் கொல்லாமலும், ருக்மிணியைத் திருப்பி யழைத்துவராமலும் நான் குண்டின பட்டணத் திற்கு வருகிறதில்லை; சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன்” என்று பிரதிக்கை செய்து, கிருஷ்ணன் ருக்மிணியைப் பலாத்காரமாக அபகரித்ததைச் சகியாமல் அக்ஷௌஹிணி சைன்னியத்துடன் கிருஷ்ணனைப் பின்தொடர்ந்தான். பின்னுமவன் வில்லைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு யுத்தத் திற்குத் தகுந்த முயற்சியுடன் ரதத்திலேறிச் சாரதியை நோக்கி, “கிருஷ்ணன் எவ்விடத்திலிருக்கிறானோ, அவ் விடத்திற்கு ரதத்தை நடத்து; அவனுடன் யுத்தஞ்செய்ய வேண்டும்; இடையனும், துஷ்டபுத்தியுள்ளவனும், என் னுடைய தங்கையை அபகரித்தவனுமான கிருஷ்ண னுடன் யுத்தஞ்செய்து இப்பொழுது அவனுடைய வீரன் என்ற கர்வத்தைக் கூர்மையான பாணங்களால் போக் கடிக்கிறேன்” என்று கெட்டபுத்தியுள்ள ருக்மி, தன்னைத் தானே புகழ்ந்துகொண்டு கிருஷ்ணனுடைய உண்மை யான பலத்தை யறியாதவனாகையால் தான் ஒருவனாக ‘நில், நில்’ என்று அதட்டிக்கொண்டு ஒரே ரதத்துடன் வேகமாக ஓடிவந்தான். இன்னுமவன் கெட்டியான வில்லை யெடுத்துப் பாணங்களைப் பூட்டி மூன்று பாணங்களால் கிருஷ்ணனை அடித்து, “ஓ திருடனே! யதுகுலத்திற்கு அபகீர்த்தியை யுண்டுபண்ணுகிறவனே! காக்கை ஹவிஸ்ஸை அபகரித்தாற்போல என்னுடைய தங்கை யைத் திருடிக்கொண்டு எங்கே போகிறாய்? மூடனும், கபட யுத்தஞ் செய்பவனும், மாயாவியுமான உன் னுடைய கர்வத்தை இப்பொழுது போக்கடிக்கிறேன். என்னுடைய பாணத்தால் அடிக்கப்பட்டுப்பூமியில் விழுவ

தற்கு முன்னமேயே ருக்மிணியை விட்டுவிடு” என்று சொன்னான்.

27—32. அதனைக் கேட்ட கிருஷ்ணன் சிரித்துக் கொண்டு ருக்மியினுடைய வில்லை வெட்டி, ஆறு பாணங்களால் ருக்மியையும், எட்டு பாணங்களால் நான்கு குதிரைகளையும், இரண்டு பாணங்களால் சாரதியையும், மூன்று பாணங்களால் துவஜத்தையும் அடித்தார். பின்பு ருக்மியானவன் வேறு வில்லை யெடுத்துக்கொண்டு ஐந்து பாணங்களால் கிருஷ்ணனை அடித்தான். அவைகளால் அடிக் கப்பட்ட கிருஷ்ணன் அந்த வில்லையும் வெட்டினார். ருக்மியானவன் பின்னுமொரு வில்லை எடுத்துக்கொண்டான். கிருஷ்ணன் அதனையும் வெட்டினார். பின்னுமவன் பரிகம், பட்டஸம், சூலம், கேடகம், கத்தி, சக்தி, தோமரம் முதலிய ஆயுதங்களை யெடுக்க, கிருஷ்ணனும் முறையே அவைகளை வெட்டினார். பின்பு ருக்மியானவன் கத்தியைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு ரதத்திலிருந்து குதித்து அக்கினியை நோக்கி விளக்குவெட்டுப் பூச்சி வந்தாற் போலக் கிருஷ்ணனைக் கொல்லவேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் ஓடிவந்தான். அப்பொழுது கிருஷ்ணன் சில பாணங்களைப் பிரயோகித்து அவனுடைய கத்தியையும், கத்தியின் உறையையும் எள்ளளவாக வெட்டினார். மேலுமவர் ருக்மியைக் கொல்ல விரும்பிக் கூர்மையான கத்தியை எடுத்துக்கொண்டார்.

33—38. அதனைக் கண்ட ருக்மிணிதேவி பயத்தால் மனங்கலங்கி, கிருஷ்ணனுடைய பாதங்களில் வணங்கி, மிகவும் தீனமாகப் பர்த்தாவை நோக்கி, “ஓ யோகேச! அளவிளக்கடாத மகிமையுள்ளவரே! ஓ தேவர்களுக்கும் தேவ! ஜகத்திற்கு அதிபதியே! நல்ல சபாவமுள்ளவரே!

நீண்ட கைகளுள்ளவரே! என்னுடைய சகோதரனாகிய ருக்மியைக் கொல்லவேண்டாம்” என்று கேட்டுக்கொண்டாள். அப்பொழுது அவளுடைய சரீரமானது பயத்தால் நடுங்கியது; துக்கத்தால் முகம் வாடியது; கண்ணீரால் தொண்டை யடைத்தது; அதைரியத்தால் சுவர்ணமாலை நழுவினது. இப்படிப்பட்ட ருக்மிணி பகவானுடைய பாதத்தைப் பிடித்துக்கொண்டபடியால் அவளிடம் தயை செய்து, ருக்மியைக் கொல்லாமல் பகவான் அவளை வஸ்திரத்தால் கட்டி, மீசை தலைமயிர் இவைகளைக் கத்தரித்து விட்டார். அதற்குள் யானை தாமரைக் கொடியைப் பிடுங்கினாற்போல யாதவர்கள் சத்துருவின் சைன்னியத்தை நாசஞ் செய்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் பிரபுவாகிய பலராமன் கிருஷ்ணனுடைய சமீபஞ் சென்று கொல்லப்பட்டவன்போலிருக்கும் ருக்மியைப் பார்த்து, கட்டையவிழ்த்துக் கிருஷ்ணனை நோக்கி, “ஓ கிருஷ்ண! இந்த ருக்மியின் மீசை, தலைமயிர் இவைகளைக் கத்தரித்து விகாரஞ் செய்தது சரியல்ல. இது சிநேகிதர்களுக்கு வதத்திற்குச் சமமானதேயாம்” என்று சொன்னார்.

39. பின்னும் பலராமன் ருக்மிணியை நோக்கி, “ஓ பதிவிரதையே! உன்னுடைய சகோதரனுக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைப்பற்றி எங்களிடம் நீ அருகையப்படவேண்டாம். தன்னால் செய்யப்பட்ட புண்ணிய பாபங்களின் பயனை ஒருவன் அனுபவிக்கிறான். ஆனதால் அவனுக்குச் சுகதுக்கங்களைப் புண்ணிய பாபங்கள் கொடுக்கின்றனவேயொழிய வேறு மனிதன் சுகத்தையாவது துக்கத்தையாவது உண்டுபண்ணுகிறானென்பதில்லை” என்று சொன்னார்.

40. பின்னுமவர் கிருஷ்ணனை நோக்கி, “பந்துவாக இருப்பவன் வதஞ் செய்யக்கூடிய குற்றஞ் செய்தாலும்,

அவனைக் கொல்லக்கூடாது. அவன் செய்த குற்றத்தாலேயே அவன் அடிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவனை ஏன் திரும்பவும் அடிக்கவேண்டும்?” என்றார்.

41. இன்னுமவர் திரும்பவும் ருக்மிணியை நோக்கி, “சகோதரனான சகோதரனைக் கொல்லுவது கஷத்திரியர்களுக்குத் தர்மம் என்று பிரம்மதேவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் இது மிகக் கடுங் தர்மமானாலும் இந்த விஷயத்தில் எங்களிடத்தில் யாதொன்றும் குற்றமில்லை” என்று சொன்னார்.

42. பின்னுமவர் கிருஷ்ணனை நோக்கி, “பணத்தின் கர்வத்தால் விவேகமற்ற அரசர்கள் ராஜ்யத்திற்காக வாவது, பூமிக்காகவாவது, பணத்திற்காகவாவது, ஸ்திரீ விஷயமாகவாவது, மானத்திற்காகவாவது, தேஜஸ்க்காகவாவது, இன்னும் மற்ற காரணத்தினாலாவது பிறரை ஜயிப்பது வழக்கம். ஆனாலும் நமக்கு இது சரியல்ல” என்றார்.

43—50. பின்னுமவர் ருக்மிணியை நோக்கி, “ஓ ருக்மிணியே! சகல பிராணிகளிடத்திலும் விரோத புத்தியுள்ளவர்களான ருக்மி முதலியவர்களுக்குப் புத்தியில்லாதவள்போல கேஷமத்தைப் பிரார்த்திப்பது தகுதியல்ல. (சகல பிராணிகளுக்கும் துஷ்டர்களான சிசுபாலன் முதலியவர்களுக்குக் கெடுதலையும், பந்துக்களுக்குக் கேஷமத்தையும் நீ பிரார்த்திப்பதால் சமபுத்தியுள்ளவளல்ல என்றும் அர்த்தஞ் சொல்வதுண்டு; அல்லது சகல பிராணிகளுக்குள் கெட்ட நடையுள்ள உன்னுடைய சகோதரர்களுக்குக் கிருஷ்ணனால் செய்யப்பட்ட சிட்சையானது அதுக்கிரகமே யொழிய வேறில்லை. அதனை நீ சிட்சையாக நினைப்பதால் உன்னுடைய புத்தி சரியானதல்ல

என்றுஞ் சொல்வதுண்டு). மேலும் தேகத்தையே ஆத்மா வென்று நினைத்துச் சிலரை மித்திரர்களென்றும், சிலரைச் சத்துருக்களென்றும் ஜனங்கள் ஈசுவரனுடைய மாயையால் மோகித்து நினைக்கிறார்கள். சூரியன் ஒன்றானாலும் எப்படி ஜலத்தில் அநேக சூரியன் இருப்பதாக மூடர்கள் பார்க்கிறார்களோ, எப்படி வாயு ஒன்றானாலும் குடம் முதலியவைகளில் வெவ்வேறு விதமாக இருப்பதாகத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்களோ, அப்படி ஆத்மா ஒருவனும் சுத்தனுமாக இருந்தாலும் அநேகனென்று மூடர்கள் சொல்லுகிறார்கள். (ஆத்மா உண்மையில் சித்தனாக இருந்தால் ஏன் சுத்தனென்று அறியப்படவில்லை என்றால் அடுத்த சுலோகத்தால் சமாதானஞ் சொல்லப்படுகிறது.) திரவியம், பிராணன், குணம் இவைகளின் சுருபமான சரீரத்திற்கு உற்பத்தியும் நாசமும் உண்டு. அதன் குணங்களைச் சுத்தனாகிய ஆத்மாவிடத்தில் ஏற்படுத்திக் கொள்வதனால் ஆத்மா ஸம்ஸாரியாக ஆகிறான். (தேகமாகிய உபாதியின் சம்பந்தத்தால் ஆத்மா சுத்தனென்று அறியப்படவில்லை என்று கருத்து.) ஓ பதிவிரதையான ருக்மிணியே! ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறாக இந்திரியங்களும், அவைகளுக்கு அதிஷ்டான தேவதைகள் முதலியவைகளும்லை. அதனால் அதிபூதம், அதிதெய்வம், அத்தியாத்மம் முதலியவைகளுடன் பரமாத்மா சேர்ந்திருக்கிறார் என்பதும்லை, அவைகளை விட்டுப் பிரிந்திருக்கிறாரென்பதும்லை. ஏனென்றால் அதிபூதம் முதலியவைகள் உண்மையில் சத்தியங்களல்ல. அசத்தியங்களான அவைகளுடன் சத்திய வஸ்துவான பரமாத்மா சேர்ந்திருக்கிறார் என்று சொல்வது எப்படிப் பொருந்தும்? சேர்க்கையே இல்லையென்றால் பிரிவு எப்படி உண்டாகும்? மேலும், இந்திரியங்களுக்கும், பூதங்களுக்கும் பரமாத்

மாவே காரணம். பின்னும் அவைகள் ஆத்ம சைதன்யத் தாலேயே பிரகாசிக்கின்றன. ஆனதால் ஆத்ம சைதன்யத்தைக்காட்டிலும் இந்திரியம் முதலியவைகள் வேறல்ல. நேத்திரம், அதன் விஷயமாகிய ரூபம் இவைகள் சூரியனுலேயே பிரகாசிக்கின்றன. ஆனதால் சூரியனைக்காட்டிலும் வேறல்ல. (தைஜஸமானதால் பேதமில்லை யென்று தாத்பரியம்.) அதுபோலவே ஆத்மாவின் பிரகாசத்தால் பூதம் முதலியவைகள் பிரகாசிப்பதால் ஆத்மாவிற்கும் அவைகளுக்கும் பேதமில்லை. உற்பத்தி, நாசம் முதலிய விகாரங்கள் சரீரத்தைச் சார்ந்தவைகளேயொழிய ஆத்மாவிற்கு ஒருபொழுதுமில்லை. (சரீரம் உண்டானால் அதன் தர்மத்தை அவித்யையால் ஆத்மாவினுடையதாக நினைத்துக்கொண்டு நான் பிறந்தேன் என்று சொல்லுகிறான். உண்மையில் ஆத்மாவிற்கு ஜனனமில்லை. அப்படியே சரீரம் போனால் நான் மரணமடைகிறேன் என்று சொல்லுகிறான். உண்மையில் ஆத்மாவிற்கு மரணமுமில்லை.) சந்திரன் அமாவாசை தினத்தில் நாசமடைகிறனென்றால் உண்மையில் சந்திரன் மரணமடைகிறதில்லை; கலைகள் குறைந்துபோகின்றன. அதைச் சந்திரனிடத்தில் சொல்லுகிறார்கள். இதுவே முன்சொன்ன ஆத்ம விஷயத்தில் உதாரணமாகிறது. ஆத்மாவிற்குச் சரீர சம்பந்தமில்லையென்றால் எப்படி ஆத்மா பயனை அனுபவிக்கக்கூடுமென்றால், படுத்துத் தூங்குகிறவன் எப்படி சொப்பனத்தில் அசத்தியமான வஸ்துக்களை யனுபவிக்கிறானோ, அப்படி விஷயங்கள் அசத்தியங்களானாலும் அவித்யையால் மூடன் ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறான். (போக்தாவாக நினைத்துக்கொள்ளுகிறான். ஆனதால் துக்கம் அஞ்ஞானத்தாலுண்டாகிறது; மனத்தை உலரச்செய்கிறது; மோகிக்கச் செய்கிறது. ‘ஓ சுத்தமான சிரிப்புள்ள

வளே! அப்படிப்பட்ட துக்கத்தைத் தத்துவ ஞானத் தால் நிவர்த்தித்துக்கொண்டு துக்கப்படாமலிரு' என்று சமாதானம் செய்தார்.

51—53. அதனைக் கேட்ட ருக்மிணியானவள் துக்கத்தைவிட்டு நிச்சயத்தை அடைந்தாள். இம்மாதிரியான பலராமனுடைய வார்த்தையை ருக்மிணி கேட்டுக்கொண்டிருந்தும் அவள் மனத்திற்கு சமாதானம் ஏற்படவில்லை. பின்னுமவன் பிராணனுடன் விடப்பட்டு, கார்தியற்றவ னாகித் தன்னுடைய எண்ணம் நிறைவேறாமல் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தை நினைத்துத் துக்கித்து எந்த இடத் தில் அவமானத்தை அடைந்தானோ, அந்த விடத்தில் போஜகடமென்ற பட்டணத்தை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே வசித்தான். 'கிருஷ்ணனைக் கொல்லா மலும், ருக்மிணியைத் திரும்பி யழைத்து வராமலும் குண்டின பட்டணத்திற்கு வருகிறதில்லை' என்று ஏற் றனவே பிரதிக்கை செய்தவனானதால் குண்டின பட்ட ணத்திற்குப் போகவில்லை.

ருக்மிணீ கல்யாணம்

54—64. இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பீஷ்மகருடைய புத்திரியாகிய ருக்மிணியைத் தமது நகரத்திற்கு அழைத்து வந்து விதிப்படி விவாகஞ் செய்துகொண்டார். அப் பொழுது அந்த நகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் யாதவர்களுக்கு அதிபதியாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் மிக்க பிரியம் வைத்தவர்களானதால் பகவானுடைய கல்யாணத்தைத் தங்கள் தங்கள் வீட்டில் நடக்கும் கல்யாணமென்று நினைத்து உற்சவங் கொண்டாடினார்கள். ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் மிகவும் சந்தோஷமுள்ளவர்களாகவும், சுத்த மான ரத்னகுண்டலங்களைத் தரித்தவர்களாகவும் இருந் தார்கள். மேலுமவர்கள் பலவகையான அலங்காரங்க

ஞள்ள கிருஷ்ணன் ருக்மிணி இவர்களுக்குப் பல வகையான வஸ்துக்களை உபகரணங்களாகக் கொடுத்தார்கள். மேலும் அந்தப் பட்டணம் துவஜங்களாலும், பலவிதமான மாலை, வஸ்திரம், ரத்ன தோரணம் ஆகிய இவைகளாலும், ஒவ்வொரு கோபுர வாசலிலும் நெல்பொரி, அக்ஷதம், புஷ்பம் முதலிய மங்கள திரவியங்களாலும், பூரண கும்பங்களாலும், அகருதூபங்களாலும், தீபங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பின்னும் வீதிகளில் ஜலந் தெளிக்கப்பட்டிருந்தது; வாசலில் கட்டப்பட்டிருக்கும் வாழை மரம், பாக்கு மரம் முதலியவைகளால் பிரகாசித்தது; மேலும், ருக்மிணியின் விவாகத்திற்காக அழைக்கப்பட்ட மித்திரர்களான அரசர்கள் சைன்னியங்களுடன் வந்திருந்ததால் அவர்களுடைய மதங்கொண்ட யானைகள் அந்த வாழை மரம் முதலியவைகளைத் தொடுகின்றன. அப்பொழுது குருக்கள், சிருஞ் ஜயர்கள், கேகயர்கள், விதர்ப்பர்கள், யாதவர்கள், குந்திகள் ஆகியவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் சேர்ந்து பேசிக்கொண்டு மிகவும் சந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். பகவான் ருக்மிணியை அபகரித்து வந்த கதையை எங்கும் ஜனங்கள் சொல்லிக் காணஞ் செய்தார்கள். அதனைக் கேட்டு அரசர்களும் ராசகுமாரிகளும் மிகவும் சந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். லக்ஷ்மீதேவியின் அம்சமான ருக்மிணியுடன் லக்ஷ்மீதேவியின் பர்த்தாவாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சேர்ந்திருப்பதைத் தரிசித்து, துவாரகவாசிகளான ஜனங்கள் மிகவும் சந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள்.

அத்தியாயம் 55

பிரத்யுமன ஜனனம்

வாசுதேவருடைய அம்சமான மன்மதன் முற்காலத்தில் ருத்திரனுடைய கோபத்தால் எரிக்கப்பட்டு, சரீரமில்லாதவனாக இருந்தான். அவன் திரும்பவும் சரீரத்தை அடைய விரும்பி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை அடைந்தான். அந்த மன்மதன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய வீரியத்திற்கு ருக்மிணியிடத்தில் பிரத்யுமனன் என்று பெயருடன் பிறந்தான். அவன் சகல குணங்களிலும் கிருஷ்ணனுக்குச் சமமாக இருந்தான். அவன் பிறந்து பத்து நாளைக்குள் இஷ்டப்படி ரூபமெடுக்கச் சக்தியுள்ளவனை சம்பரனென்ற அசுரன் அந்தக் குழந்தையைத் தனக்குச் சத்ருவென்று நினைத்து, ஒருவருக்குத் தெரியாமல் அதை அபகரித்து, சமுத்திரத்தில் போட்டுத் தன்னுடைய கிருகஞ் சென்றான். பின்பு சமுத்திரத்திலுள்ள ஒரு பருத்த மீன் அந்தக் குழந்தையை விழுங்கிற்று. அதன் பின் வலையர்கள் சமுத்திரத்தில் மீன் பிடிப்பதற்காக வலையை வீசும்பொழுது குழந்தையை விழுங்கிய மீனும், மற்ற மீன்களும் வலையில் அகப்பட்டு வலையர்களால் பிடிக்கப்பட்டன. அந்தப் பருத்த மீனை வலையர்கள் சம்பரனிடம் காணிக்கையாகக் கொடுத்தார்கள். அற்புதமான அந்த மீனைச் சமையல்காரர்கள் பாகசாலைக்குக் (சமையல்கட்டு) கொண்டுபோய்க் கத்தியால் பிளந்தார்கள். அதன் வயிற்றில் அற்புதமான ஒரு குழந்தை இருக்கக் கண்டு மாயாவதியினிடம் அந்தச் சிசுவைக் கொடுத்தார்கள். அதனைக் கண்டு மாயாவதி, “இதென்ன மீனின் வயிற்றில்

குழந்தை இருக்கிறதே” என்று சந்தேகிக்கும்பொழுது, நாரதர் அவ்விடம் வந்து அவளை நோக்கி, மதஸ்யத்தின் வயிற்றில் இந்தக் குழந்தை வந்த விஷயத்தை நன்றாகச் சொன்னார். அந்த மாயாவதி யென்பவள் மன்மதனுடைய பத்தினியாகிய ரதிதேவி. அவள் சம்பரனுடைய பாகசாலையில் அன்னம், பருப்பு முதலியவைகளைச் சமையல் செய்யும்படி சம்பரனால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தாள். மேலுமவள் ருத்திரனுடைய கொபத்தால் மன்மதன் எரிக்கப்பட்டுச் சரீரமற்றவனான பின் அவனுக்கு எப்பொழுது சரீரம் உண்டாகப்போகிறதென்று அதனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, சம்பரனுடைய கிருகத்தில் வசித்திருந்தாள். அப்படிப்பட்ட மாயாவதி மிக்க அழகுள்ள அந்தக் குமாரனைப் பார்த்து முகம் மலர்ந்து, மன்மதனை இந்தக் குழந்தை யென்று தெரிந்துகொண்டு அவனிடத்தில் மிக்க அன்பு வைத்திருந்தாள். சொற்ப காலத்தில் அந்தக் குழந்தை யெளவன வயதை யடைந்தான். அப்பொழுது அவன் தன்னைப் பார்க்கும் ஸ்திரீகளுக்கு விளையாட்டை யுண்டுபண்ணினான். அப்பொழுது அந்த மாயாவதி தாமரைப் புஷ்பத்தின் இதழ்போன்ற கண்களுள்ளவரும், தொங்குகின்ற கைகளுள்ளவரும், மிக்க செளந்தரியமுள்ளவரும், தனக்குப் பர்த்தாவுமான பிரத்யும்னரை வெட்கச் சிரிப்புள்ள பார்வையால் பார்த்துக்கொண்டு, அவரிடம் மன்மத விகாரமுள்ளவளாகி நின்றாள். அதனைக் கண்ட பிரத்யும்னர், “ஓ அம்ம! சாதாரண ஸ்திரீபோல் நீ வேறு எண்ணங்கொண்டிருப்பது சரியல்ல; நீ எனக்குத் தாயல்லவா?” என்றார். அதனைக் கேட்ட ரதியானவள் (மாயாவதி), “நீர் ஸ்ரீமந் நாராயணருடைய புத்திரர்; நான் ரதி; நீர் மன்மதன்; ஆனதால் நான் உமக்குப் பத்தினி; இந்தச் சம்பரன் உம்மைக்

குழந்தையாக இருக்கும்பொழுதே (பிறந்து பத்து நாளைக் குள்) கிருஷ்ணனுடைய கிருகத்திலிருந்து அபகரித்து சமுத்திரத்தில் போட்டான். அப்பொழுது ஒரு மீன் விழுங்கிற்று. அதன் வயிற்றிலிருந்து உம்மை நான் எடுத்துக்கொண்டேன். உம்முடைய தாயான ருக்மிணி புத்திரனை விட்டுப் பிரிந்த குரரிபட்சிபோல் கதறுகிறாள். ஆனதால் இந்தச் சம்பரணை மோகனம் முதலிய மாயை யால் கொல்லும். உமக்கு இவன் சத்ரு; பிறரால் கொல்லமுடியாதவன்; அநேக மாயைகளை அறிந்தவன்” என்று சொல்லி, சகல மாயைகளையும் நாசஞ் செய்யக் கூடிய மகா மாயா வித்தையை உபதேசித்தான்.

17—24. பிரத்யும்னர் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு சம்பரணிட்டுச் சென்று, ‘யுத்தத்திற்கு வா’ என்று அழைத்தார். சகிக்கமுடியாத நிந்தா வார்த்தைகளைச் சொல்லி, அவனுக்குக் கோபத்தை யுண்டுபண்ணினார். அதனைக் கேட்ட சம்பரன் காலால் மிதிக்கப்பட்ட சர்ப்பம்போல மிகவும் கோபங்கொண்டு, சிவந்த கண்களுள்ளவனாகி, கதாயுதத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தான். மேலுமவன் வஜ்ரம்போல் கெட்டியான கதாயுதத்தைச் சுழற்றி, பிரத்யும்னரை நோக்கிப் பிரயோகித்தான். அதனைக் கண்ட பிரத்யும்னர் தமது கதையால் அந்தக் கதாயுதத்தை அடித்து, மிக்க கோபத்துடன் தமது கதாயுதத்தைச் சம்பரன்மீது பிரயோகித்தார். அப்பொழுது அந்த அசுரன் மயனுடைய மாயா பலத்தால் ஆகாயத்தில் மறைந்திருந்து கிருஷ்ணனுடைய புத்திரனாகிய பிரத்யும்னன்மீது அஸ்திரங்களை வர்ஷித்தான். அவைகளால் பீடிக்கப்பட்ட பிரத்யும்னர் சகல மாயைகளையும் நாசஞ்செய்யக்கூடியதும், அதிக ஸத்வ குணம் பொருந்தியதுமான வித்தையைப் பிரயோகித்தார்.

அசுரனும் கார்தர்வம், பைசாசம், குஹ்யகம், உரகம், ராக்ஷஸம் முதலிய பல அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தான். பிரத்யும்னர் கூர்மையான கத்தியை யெடுத்து அவைகளையும், கிரீட குண்டலங்களுள்ளதும், சிவந்த மீசையுள்ளது மான சம்பரனுடைய தலையையும் வெட்டினார். தேவர்கள் புஷ்பங்களை வர்ஷித்துத் துதித்தார்கள்.

25—30. பின்பு ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கும் சாமர்த் தியமுள்ளவளான மாயாவதி பிரத்யும்னரைத் தூக்கிக் கொண்டு கிருஷ்ணனுடைய அந்தப்புரஞ் சென்றாள். மின்னலுடன் மேகம் வந்தாற்போல அந்தப்புரத்தில் ஆகாயத்திலிருந்து ரதியுடன் இறங்கிய பிரத்யும்னரைக் கண்டு அவ்விடத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனென்று நினைத்து வெட்கப்பட்டு ஒளிந்துகொண்டார்கள். பிரத்யும்னர் மேகம்போலக் கருத்த நிறமுள்ளவராகவும், பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவராகவும், தொங்குகின்ற கைகளுள்ளவராகவும், சிவந்த கண்களுள்ளவராகவும், கருத்தும் வக்ரமுமான மயிர்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றதும், புன்சிரிப்புள்ளதும், அழகு பொருந்தியதுமான முகமுள்ளவராகவும் இருந்ததனால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் என்றே நினைக்கக் கூடியதாக இருந்தது. பின்பு அவர்கள் கிருஷ்ணனுக்கும் இவருக்குமுள்ள சொற்ப பேதத்தை மெள்ள மெள்ளக் கண்டுபிடித்து, உத்தம ஸ்திரீயுடனிருக்கும் அவருடைய சமீபஞ் சென்றார்கள்.

31—34. அப்பொழுது பிரத்யும்னரைப் பார்த்து அழகாகப் பேசக்கூடிய ருக்மிணியானவள் சிநேகத்தால் பால்குரந்த ஸ்தனங்களுள்ளவளாகி, முன்பு காணாமற் போன தன்னுடைய குழந்தையை நினைத்துக்கொண்டாள். மேலும் அவள், “இந்தப் புருஷ சிநேகன் யார்?”

தாமரைக் கண்ணனாகிய இவன் யாருடைய புத்திரன்? எவருடைய கர்ப்பத்திலிருந்தவன்? எவ்விதப் புண்ணியஞ்செய்து இவனை எவன் புத்திரனாக அடைந்திருக்கிறான்? என்னுடைய குழந்தை பிரசவ கிருகத்திலிருந்தே காணாமற்போயிற்று. அந்தக் குழந்தை எவ்விடத்திலாவது ஜீவித்திருக்குமானால் இவனுக்குச் சமமான வயது, சரீரம் இவைகளுள்ளதாக இருக்கும். ஆனால் இவன் ஆகிருதி, அவயவங்கள், கண்ட சுவரம் (பேச்சுக் குரல்), நடை, சிரிப்பு, பார்வை இவைகளில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை ஒத்திருக்கிறான். இதைப்படிப் பொருந்தும்? அல்லது, காணாமற்போன என்னுடைய குழந்தை இவன் தானோ? இவனென்றே நினைக்கிறேன். இவனிடத்தில் எனக்கு மிக்க பிரியமுண்டாகியிருக்கிறது; இடது கை துடிக்கிறது” என்று யோசித்தாள்.

35—39. அந்தச் சமயத்தில் உத்தம சுலோகராகிய கிருஷ்ணன் தேவகி, வசுதேவர் இவர்களுடன் அவ்விடம் வந்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு பிரத்யும்னருடைய பிறப்பு முதலியவைகள் நன்றாகத் தெரியுமானாலும் மௌனமாக இருந்தார். அப்போது அவ்விடம் வந்த நாரதர், பிறந்தவுடன் குழந்தையைச் சம்பரன் தூக்கிக்கொண்டு போனது முதலியவைகளை விஸ்தாரமாகச் சொன்னார். இந்த அற்புதமான செய்தியைக் கேட்ட கிருஷ்ணனுடைய அந்தப்புர ஸ்திரீகள் வெகு நாளாகக் காணாமற்போய் இப்பொழுது திரும்பவும் வந்தவரான பிரத்யும்னரைப் பார்த்து மிகவும் சந்தோஷித்தார்கள். மேலும் தேவகி, வசுதேவர், ராமகிருஷ்ணர்கள், அவர்களுடைய ஸ்திரீகள் ஆகியவர்கள் தம்பதிகளான பிரத்யும்ன ரதிகளைத் தழுவி மிகவும் ஆனந்தத்தை யடைந்தார்கள். பின்னும் துவாரகாவாசிகளான ஜனங்கள், காணாமற்

போன பிரத்யுமனன் வந்ததைக் கண்டு, “மரணமடைந்தவன் பிழைத்து வந்தாற்போல இவன் தெய்வாதீனமாகத் திரும்பி வந்தான்” என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

40. பிரத்யுமனன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குச் சமமான ஆகிருதியுள்ளவராக இருந்ததால் அந்த ஸ்திரீகள் தமது பார்த்தாவென்று நினைத்தது ஆச்சரியமல்ல. நினைத்த மாத்திரத்தில் மனத்தைக் கலக்குகிறவனாகிய மன்மதனை நேரில் பார்த்தால் மனம் ஏன் கலங்காது? மேலும், லக்ஷ்மிக்கு வாசஸ்தலமாகிய கிருஷ்ணனுடைய பிரதிபிம்பமும், மன்மதனுமாகிய பிரத்யுமனர் ஸ்திரீகளுடைய மனத்தை அபகரிப்பதில் என்ன ஆச்சரியம்?

அத்தியாயம் 56

சத்தியபாமையின் விவாகம்

ஸத்ராஜித் என்பவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு ஒரு சமயம் அபராதஞ் செய்து, அதனை நிவர்த்தித்துக்கொள்வதற்காகத் தம்முடைய கன்னிகையான சத்தியபாமையையும், சியமந்தகமென்ற ரத்தினத்தையும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தார் என்று சுகர் சொல்ல, அதனைக் கேட்ட பரீக்ஷித்து மகாராஜன் சுகரை நோக்கி, “ஓ பிராம்மண! ஸத்ராஜித் என்பவர் கிருஷ்ணனுக்கு என்ன அபராதஞ் செய்தார்? சியமந்தகமென்ற ரத்தினம் அவருக்கு எப்படிக் கிடைத்தது? அவர் எதற்காகத் தமது பெண்ணாகிய சத்தியபாமையைக் கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தார்?” என்று கேட்டார்.

8—9. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, “ஸத்ராஜித் என்பவர் சூரியனை உபாவித்து சூரியனிடம்

புக்தி செய்தார். அவருடைய பக்தியால் சூரியன் மிகவும் சந்தோஷத்தை அடைந்து, அவருக்குத் தோழனாகவு மிருந்தார். அதனால் சூரியன் ஸத்ராஜித் என்பவருக்கு ஒரு ரத்தினத்தைக் கொடுத்தார். அந்த ரத்தினத்தைக் கழுத்தில் ஹாரமாகத் தரித்துக்கொண்டு ஸத்ராஜித் துவாரகைக்கு வந்தார். அவர் சூரியன்போலப் பிரகாசித்த தனால் அவருடைய தேஜஸால் ஸத்ராஜித் என்று தெரிந்துகொள்ள முடியாமலிருந்தது. அவருடைய தேஜஸால் கண் தெரியாதவர்களாகி ஜனங்கள் சூரியன் என்று சந்தேகித்துச் சொக்கட்டான் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கி, “ஓ நாராயண! சங்கம், சக்கரம், கதாயுதம் இவைகளைத் தரிப்பவரே! தாமோதர! தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவரே! கோவிந்த! யதுநந்தன! உமக்கு நமஸ்காரம்; இந்த சூரியன் உம்மைத் தரிசிப்பதற்காக வருகிறார்; அவருடைய தேஜஸால் மனிதர்களுடைய கண்கள் அடக்கப் படுகின்றன; தேவர்கள் உம்முடைய மார்க்கத்தைத் தேடுகிறார்களல்லவா? நீர் இப்பொழுது யது வம்சத்தில் அவதரித்து மறைந்திருப்பதால் உம்மைத் தரிசிப்பதற்காக சூரியன் வருகிறார்” என்று சொன்னார்கள். அதனைக் கேட்ட கிருஷ்ணன் சிரித்து, “இவர் சூரியனல்ல; ஸத்ராஜித் ரத்தினத்துடன் வருகிறார்” என்றார்.

10—29. பின்பு ஸத்ராஜித் தம்முடைய கிருகஞ் சென்று, மங்கள காரியங்களைச் செய்து பிராம்மணர்களைக் கொண்டு ஸ்வஸ்திவாசனம் முதலியவைகளைச் செய்து, அந்த ரத்தினத்தைப் பூஜாகிருகத்தில் ஸ்தாபித்தார். அந்த ரத்தினம் ஒவ்வொரு தினத்திலும் எட்டு பாரம் சுவர்ணத்தை யுண்டுபண்ணிற்று. எந்தவிடத்தில் இந்த ரத்தினம் பூஜிக்கப்படுகிறதோ, அந்த விடத்தில்

பஞ்சம், அகால மரணம், அமங்களம், மன வருத்தம், சரீர வியாதி, அசுபங்கள் இவைகள் நேரிடுகிறதில்லை. மேலும், அவ்விடத்தில் மாயாவிகள் வசிக்கமாட்டார்கள். பின்னொருகால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உக்கிரசேனருக்காக அந்த ரத்தினத்தைக் கொடுக்கும்படி ஸத்ராஜித்தைக் கேட்டார். அவர் பணத்தாசையால், “கிருஷ்ணன் கேட்கும்பொழுது கொடாமலிருப்பது சரியல்ல” என்று எண்ணாமல் ரத்தினத்தைக் கொடுக்கவில்லை. பின்பு ஒரு நாள் ஸத்ராஜித் என்பவருடைய சகோதரனாகிய பிரசேனன் என்பவன் அந்த ரத்தினத்தைத் தரித்துக் கொண்டு குதிரையின்மீதேறி வேட்டைக்குச் சென்றான். அப்பொழுது ஒரு சிங்கம் பிரசேனனைக் கொன்று, அந்த ரத்தினத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு குகையுள் சென்றது. அந்தச் சிங்கத்தை ஜாம்பவான் கொன்று, அந்த ரத்தினத்தை எடுத்துக்கொண்டு தம்முடைய குகைக்குச் சென்று, ரத்தினத்தைக் குழந்தைக்கு விளையாட்டுச் சாமரானாகச் செய்தார். (தொட்டிலில் கட்டினார். பகவானிடத்தில் சமர்ப்பியாமல் அநுபவிப்பவர்கள் கெடுதியடைவார்களென்று காட்டப்பட்டது.) பின்பு ஸத்ராஜித் சகோதரரைக் காணாமல் மிகவும் வருத்தமடைந்தார். மேலும் அவர், ‘ரத்தினத்துடன் காட்டிற்குச் சென்ற என்னுடைய சகோதரன் கிருஷ்ணனால்தான் கொல்லப்பட்டிருக்கவேண்டும்’ என்று சொன்னார் (கிருஷ்ணன் ரத்தினத்தில் ஆசைப்பட்டிருந்தமையால்). அதனைக் கேட்டு ஜனங்களும் அப்படியே ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். அதனைக் கேட்ட பகவான், தமக்கு நேர்ந்த அபகீர்த்தியை நிவர்த்தித்துக் கொள்வதற்காகப் பட்டணத்து ஜனங்களை அழைத்துக் கொண்டு, பிரசேனன் சென்ற மார்க்கமாகச் சென்றார்.

வனத்தில் பிரசேனனும் அவனுடைய குதிரையும் சிங்கத் தால் கொல்லப்பட்டிருப்பதையும், அந்தச் சிங்கம் மலையின் தாழ்வரையில் கொல்லப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்தார். ஜனங்களுக்கும் காண்பித்தார். மேலும் அவர் ஜனங்களை வெளியில் நிறுத்தி தாமோருவராகக் குகைக்குட் சென்றார். அது மிக்க இருளுள்ளதாக இருந்தது. அந்தக் குகையில் குழந்தைக்கு விளையாட்டுச் சாமானாகச் செய்யப்பட்டிருக்கும் அந்த ரத்தினத்தைக் கிருஷ்ணன் பார்த்து, அதனை யெடுத்துக்கொள்வதற்காகக் குழந்தையின் சமீபத்தில் நின்றார். ஒருபொழுதும் பார்க்கப்படாத அபூர்வ மனிதரான கிருஷ்ணனைக் கண்டு, குழந்தையின் அருகிலிருந்த உபமாதா (வேலைக்காரி) பயந்து உரக்கக் கதறினாள். அதனைக் கேட்டு மிக்க பலசாலியான ஜாம்பவான் மிக்க கோபத்துடன் ஓடிவந்தார். பின்னும் அவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மகிமையை அறியாமல், அவரைச் சாமானிய மனிதனாக நினைத்துத் தமக்கு யஜமானனானாலும் அவருடன் யுத்தஞ் செய்தார். அவ்விருவர்களும் கற்கள், மரங்கள், கைகள் இவைகளாகிய ஆயுதங்களால் யுத்தஞ்செய்தார்கள். அது மாமிசத்திற்காக இரண்டு பருந்துகள் யுத்தஞ்செய்தாற்போலிருந்தது. அவ்விருவர்களும் இடிபோலக் கெட்டியான முஷ்டிகளால் ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொண்டு இருபத்தெட்டு நாள் இரவும் பகலும் இடைவிடால் யுத்தஞ்செய்தார்கள். கிருஷ்ணனுடைய முஷ்டிகளால் அடிக்கப்பட்ட ஜாம்பவானுடைய கை கால் முதலிய அவயவங்கள் சோர்வு அடைந்தன. அவருடைய சரீரம் முழுவதும் வியர்வையை அடைந்தது; பலங் குறைந்தது. அப்பொழுது ஜாம்பவான் மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து கிருஷ்ணனை நோக்கி, “நீர் சகல பிராணிகளுக்கும் பிராணனாகவும்,

இந்திரியங்களின் சக்தியாகவும், இருதயத்தின் சக்தியாகவும், தேக பலமாகவும் இருக்கிறீர் என்பது எனக்குத் தெரியும். மேலும், நீர் மகாவிஷ்ணு; புராண புருஷன்; எல்லாவற்றையும் படைத்தவர்; அதிபதி; நீர் சகல பிரஜாபதிகளையும் சிருஷ்டித்தவர்; சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சகல வஸ்துக்களுக்கும் நீர் உபாதான காரணம் (முக்கிய காரணம்). மேலும் நீர், கால சுருபியாகவும் இருக்கிறீர்; பரமேசுவரர்; சகல ஆத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பவர்; நீர் ஸ்ரீ ராமனாக அவதரித்திருக்கும் பொழுது சமுத்திரனிடம் கோபங்கொண்டு அதனைப் பார்த்தீர். அதனால் முதலை, திமிங்கலம் முதலியவைகளடங்கிய சமுத்திரம் மேலுங் கீழுமாகக் கலங்கி மார்க்கத்தைக் கொடுத்தது. அதன் வழியாக அணை கட்டினீர். அதனால் உம்முடைய கீர்த்தி பிரகாசிக்கிறது. பின்பு அந்த சேதுவின் வழியாக லங்கா நகரஞ் சென்று அந்தப் பட்டணத்தை எரித்தீர். பின்பு உம்முடைய பாணங்களால் வெட்டப்பட்ட ராவணனுடைய தலைகள் பூமியில் விழுந்தன. அப்படிப்பட்ட பகவான் என்று எனக்குத் தெரியும்” என்றார்.

30—34. இப்படித் தம்மைத் தெரிந்துகொண்ட ஜாம்பவானைத் தேவகியின் புத்திரராகிய கிருஷ்ணன், கேஷமத்தைச் செய்யக்கூடிய தமது திவ்ய ஹஸ்தத்தால் தடவிக்கொடுத்து, “ஓ கரடிகளுக்கு அதிபதியே! வீணான அபகீர்த்தி எனக்கு வந்திருப்பதால் அதனை நிவர்த்தித்துக்கொள்வதற்காக இந்த ரத்தினத்தைத் தேடிக்கொண்டு இவ்விடம் வந்தேன்” என்று மிகுந்த கிருபையுடன் பக்தனை நோக்கி, மேகம் கர்ஜிப்பதுபோல உரக்கச் சொன்னார். அதனைக் கேட்ட ஜாம்பவான் அந்த ரத்தினத்தைப் பகவானிடத்தில் சமர்ப்பித்துத்

தமது பெண்ணாகிய ஜாம்பவதி யென்பவளையும் கொடுத்தார். பின்னும் அவர், மற்றும் சிறந்த ரத்தினங்களால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பூஜித்தார். அதனால் பகவான் சந்தோஷித்து, மிக்க பிரீதியுடன் ஜாம்பவானுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தார்.

35—47. குகையின் வாயிற்படியிலிருந்த ஜனங்கள் பன்னிரண்டு நாட்கள் கிருஷ்ணனுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருந்தும், கிருஷ்ணன் குகையிலிருந்து வெளியில் வராததனால் மிகவும் துக்கித்து, துவாரகைக்குச் சென்றார்கள். அதனைக் கேட்டு தேவகியும், ருக்மிணி தேவியும், வசுதேவரும், ஸுஹிருத்துக்களும், பந்துக்களும் கிருஷ்ணனைப் பாராமல் துக்கித்தார்கள். மேலும், துவாரகா வாசிகளான ஜனங்கள் ஸத்ராஜித்தை நிந்தித்துக்கொண்டு, “கிருஷ்ணன் கேஷமமாகத் திரும்பி வரவேண்டும்” என்று சந்திரபாகாவென்ற துர்க்கா தேவியைப் பூஜித்தார்கள். இப்படி அவர்கள் துர்க்கையைப் பூஜிக்க அவள் அவர்களை ஆசீர்வதித்தாள். அதனால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் குகையிலிருந்து வெளிக் கிளம்பி ரத்தினத்துடனும் ஜாம்பவதியுடனும் ஜனங்களைச் சந்தோஷிக்கச் செய்தார். மரண மடைந்தவன் திரும்பி வந்தாற்போல் பகவான் ரத்தினத்துடனும், ஜாம்பவதியுடனும் வந்ததைக் கண்ட எல்லாரும் மிக்க ஆனந்தத்தை அடைந்தார்கள். அதன்பின் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உக்கிரசேனருடைய முன்பாக சபையில் ஸத்ராஜித்தை அழைப்பித்து, ரத்தினங் கிடைத்த மார்க்கத்தைச் சொல்லி, ரத்தினத்தை அவரிடம் கொடுத்தார். அப்பொழுது ஸத்ராஜித் மிகவும் வெட்கமடைந்து, தலை குனிந்து, தாம் செய்த குற்றத்தால் மனவருத்த மடைந்து, ரத்தினத்தை வாங்கிக்கொண்டு தம்முடைய கிருகஞ் சென்றார். பின்னும் அவர், “மிக்க பலிஷ்டராகிய

கிருஷ்ணனுக்கு அபராதஞ்செய்து, அவருடைய விரோதத்தைச் சம்பாதித்துக்கொண்டோமே, இதனால் என்ன கெடுதி நேருமோ, இதற்கு என்ன செய்யலாம்? எதைச் செய்தால் எனக்குக் கேஷமமுண்டாகும்? எதைச் செய்தால் ஜனங்கள் நிந்திக்காமலிருப்பார்கள்? நான் தீர்க்கமான ஆலோசனை யில்லாமல் பணத்தில் ஆசையாய் மூடனாகிக் கிருஷ்ணனுக்கு அபராதஞ் செய்தேனே? ஆனதால் அதனை நிவர்த்தித்துக்கொள்வதற்காக அந்த ரத்தினத்தையும், என்னுடைய பெண்ணாகிய ஸ்திரீ ரத்தினத்தையும் கிருஷ்ணனிடம் சமர்ப்பித்து, கிருஷ்ணனை மணப்பிள்ளையாகச் செய்துகொள்ளுகிறேன். இப்படிச் செய்தால் அவர் நம்மிடத்தில் பிரியப்படுவார். இது நல்ல உபாயம். இல்லாவிட்டால் இதற்கு நிவர்த்தியில்லை” என்று யோசித்து, அந்த ரத்தினத்தை எடுத்துக்கொண்டு தமது பெண்ணாகிய சத்தியபாமையுடன் கிருஷ்ணனிடஞ் சென்று, பெண்ணையும் ரத்தினத்தையும் பகவானிடம் சமர்ப்பித்தார். அந்தப் பெண் மேலான சபாவம், ரூபம், ஔதாரியம் முதலிய நற்குணம் பொருந்தியவள்; அவளை அநேகர் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ள விரும்பித் தங்களுக்குக் கொடுக்கும்படி ஸத்ராஜித்தைக் கேட்டதுண்டு. அப்படிப்பட்ட உத்தம குணங்கள் பொருந்திய சத்தியபாமையை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் விதிப்படி விவாகஞ் செய்து கொண்டார். மேலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஸத்ராஜித்தை நோக்கி, “இந்த ரத்தினம் நமக்கு வேண்டாம். சூரிய பக்தராகிய உம்மிடத்திலேயே இருக்கட்டும். இதன் பயனை நாம் அடைவோம்” என்றார். (உமக்குப் புத்திரனில்லாததனால் உம்முடைய தனங்கள் யாவும் என்னுடையதுதான் என்று கருத்து.)

நோட்டு.

[எட்டுபாரம் நான்கு நெல்கள் கொண்ட கிறை. குஞ்ஜம் ஐந்து குஞ்சம் பணமென்னப்படும். எட்டு பணங்கள் கொண்டது தரண மெனப்படும். எட்டு தரணங்கள் கொண்டது கர்ஷமெனப்படும். நான்கு கர்ஷங் கொண்டது பலமெனப்படும். தூறு பலங்கொண்டது துலாமெனப்படும். இருபது துலங்கொண்டது பாரமெனப்படும்.]

அத்தியாயம் 57

கிருஷ்ணன் சததன்வாவைக் கொன்றது

பாண்டுவின் புத்திரர்களாகிய தர்மபுத்திரர் முதலிய வர்களும், குந்தியும் அரசுக்கு மாளிகையில் எரிக்கப்பட்டு மரணமடைந்தார்கள் என்ற சமாசாரத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கேள்விப்பட்டு அவர்கள் ஜீவித்திருக்கிறார்களென்ற உண்மையை அறிந்தவரானாலும் அறியாதவர்போல் திருதராஷ்டிரர் முதலியவர்களை துக்கப் பிரச்னன் செய்வதற் காகப் பலராமனுடன் அஸ்தினாபுரஞ் சென்றார். அவ் விடத்தில் பீஷ்மர், திருதராஷ்டிரர், விதுரர், காந்தாரி, துரோணர் ஆகிய இவர்களைப் பார்த்து இராம கிருஷ்ணர்கள், 'ஐயோ! கஷ்டம்' என்று சொல்லிச் சமதுக்கர்களாக அழுதார்கள்.

3—24. அந்தச் சமயம் துவாரகையில் அக்ரூரர், கிருத வர்மா இவர்கள் சததன்மா என்பவரை நோக்கி, "இந்த ஸத்ராஜித் பெண்ணை நமக்குக் கொடுப்பதாக உறுதிசொல்லீ, அப்படிச் செய்யாமல் நம்மை விரோதித்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தான். மேலும், சகோதரனாகிய பிரசேனன் மரணமடைந்த பின் இவன் ஏன் உயிரை விழக்கவில்லை? ஆனதால் இவனுடைய ரத்தினத்தை ஏன்

பிடுங்கிக்கொள்ளக்கூடாது” என்று சொன்னார்கள். அதனைக் கேட்ட மிக்க அசத்தாகிய சததன்வா புத்திமயங்கி, அவர்களுடைய வார்த்தையை அங்கீகரித்து, மரணம் சமீபித்துவிட்டதனால் ஸத்ராஜித்தைத் தூங்கும் சமயத்தில் கொன்றான். ஸ்திரீகள் அனாதர்கள்போலக் கதறும்பொழுது அவர்களை லட்சியஞ் செய்யாமல் கசாப் புக்கடைக்காரன் பசுவைக் கொல்வதுபோல ஸத்ராஜித்தைக் கொன்று, அந்த ரத்தினத்தை எடுத்துக்கொண்டு சென்றான். சத்தியபாமையும் தன்னுடைய தகப்பனார் சததன்வாவினால் கொல்லப்பட்டதைப் பார்த்து மிக்க துக்கத்தை அடைந்து, “கஷ்டம்; நான் அடிக்கப்பட்டேன். ஓ அண்ணா! ஓ அண்ணா” என்று கதறினாள். மேலும் அவள் எண்ணெய்க் கொப்பரையில் மரித்த தந்தையை வைத்துவிட்டு அஸ்திபுரஞ் சென்றாள். பின்னுமவள் அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தரிசித்து, மிகுந்த தாபமுள்ளவளாகித் தந்தையின் மரணத்தைத் தெரிவித்தாள். பகவான் சகல விஷயங்களையும் அறிந்தவரானாலும், அதைக் கேட்டு உலக வழக்கப்படி, “நமக்கு மிகுந்த கஷ்டம் நேர்ந்தது” என்று சொல்லிக் கண்ணீரைப்பெருக்கி அழுதார். பலராமனும் துக்கித்தார். பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணன், பலராமன், சத்தியபாமை இவர்களுடன் துவாரகா நகரஞ் சென்று சததன்வாவைக் கொன்று, அந்த ரத்தினத்தைப் பிடுங்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்று முயன்றார். அதனைக் கேள்விப்பட்ட சததன்வா வென்பவன் பயந்து உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள விரும்பிக் கிருதவர்மா வென்பவரிடஞ் சென்று, தனக்கு ஒத்தாசை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டான். அதனைக்கேட்ட கிருதவர்மாவென்பவன் எல்லாவற்றிற்கும் ஈகவர்களான ராம கிருஷ்ணர்களுக்கு நான் அபராதஞ்

செய்யமாட்டேன். அவர்களுக்கு அபராதஞ்செய்பவன் கேஷமத்தை அடைவானா? அவர்களை விரோதித்ததால் கம்ஸனும், அவனைச் சார்ந்தவர்களும் நாசமடைந்தார்கள். ஜராசந்தன் பதினேழுதரம் அவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்தும் அபஜயத்தை யடைந்து, ரதமில்லாமல் நடந்து சென்றான். ஆனதால் அவர்களை ஜயிப்பதற்கு யாரால் முடியும்” என்றான். அதனைக் கேட்ட சததன்வா அக்ருரரிடஞ் சென்று, அவரைத் தனக்கு சகாயஞ்செய்யவேண்டுமாறு கேட்டுக்கொண்டான். அதனைக் கேட்ட அக்ருரர், “ஈசுவரர்களான ராமகிருஷ்ணர்களுடைய பலத்தை யறிந்தவன் அவர்களை விரோதித்துக்கொள்வானா? எவர் இந்த ஜகத்தை விளையாட்டாகப் படைக்கிறாரோ, எவர் காப்பாற்றுகிறாரோ, சம்கரிக்கிறாரோ, எந்தப் பகவானுடைய மாயையால் மோகித்து பிரஜாபதிகளும் எவருடைய உண்மையை அறியவில்லையோ, எவர் ஏழு வயதுச் சிறுவனாக இருக்கும்பொழுது ஒரு கையால் கோவர்த்தன மலையைத் தூக்கி, சிறுவன் நாய்க்குடையைப் பிடித்தாற்போல் குடையாகப் பிடித்தாரோ, அந்தக் கிருஷ்ணனை நமஸ்கரிக்கிறோம். அவர் அற்புதமான கர்மங்களைச் செய்தவர்; நாசமில்லாதவர்; எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியாக இருப்பவர்; கூடஸ்தர்; (கூடம்போலிருப்பவர்; தட்டானுடைய பட்டரைக்குக் கூடமென்று பெயர். அது தன்னிடம் வந்த தங்கம் முதலியவைகளை ஆபரணங்களாக மாற்றித் தான் விகாரத்தை அடையாமலிருப்பதுபோல் விகாரமற்றவரென்று கருத்து.) எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாக இருப்பவர். ஆனதால் அவருக்கு அபராதஞ்செய்ய மாட்டேன்” என்றார். அதனைக் கேட்ட சததன்வா, அந்த ரத்தினத்தை அவரிடங் கொடுத்துவிட்டு, நூறு யோசனை தூரம் செல்லக்கூடிய குதிரையின் மீதேறிச்

சென்றான். ராமகிருஷ்ணர்களும் கருடதுவஜமுள்ள ரதத்தின்மீதேறிக்கொண்டு குருவை (மாமனரை)க் கொன்றவனான சததன்வாவைத் துரத்தினார்கள். பின்பு மிதிலா நகரத்தின் அருகிலுள்ள தோட்டத்தில் சததன்வாவின் குதிரை களைத்துக் கீழே விழுந்தது. சததன்வா அதை விட்டிறங்கிக் காலால் நடந்து ஓடினான். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் மிகுந்த கோபத்துடன் அவன்பின் ஓடினார். இப்படிப் பதாதியாக ஓடும் சததன்வாவின் பின் பகவான் ஓடி, கூர்மையான முனையுள்ள சக்கரத்தினால் அவனுடைய தலையை வெட்டி, அவனுடைய வஸ்திரத்தில் ரத்தின மிருக்கிறதாவென்று தேடினார். பின்னுமவர் பலராம னிடஞ் சென்று, “சததன்வாவை வீணாகக் கொன்றோம். அவனிடத்தில் ரத்தினமில்லை” என்றார். அதனைக் கேட்ட பலராமன், “அந்த ரத்தினத்தைச் சததன்வா எவனிடத்திலாவது கொடுத்திருக்கவேண்டும். ஆனதால் நீ துவாரகா நகரஞ் சென்று அந்தப் புருஷனைத் தேடவேண்டும். எனக்கு ஜனக மகாராஜன் மிகவும் மித்திரரானதால், அவரைப் பார்ப்பதற்காக மிதிலா நகரம் போகிறேன். நீ துவாரகைக்குப் போகலாம்” என்று சொல்லிப் பலராமன் மிதிலைக்குச் சென்றார்.

25—27. அப்பொழுது மிதிலா நகரத்து அரசனாகிய ஜனக மகாராஜன் அந்தப் பலராமனைப் பார்த்து, சீக்கிரமாக எழுந்து மிகுந்த பிரியத்துடன் பூஜிக்கத்தக்க வரான பலராமனைப் பூஜித்தார். அதனைப் பெற்றுக் கொண்ட பலராமன் அந்த நகரத்தில் சில வர்ஷ காலம் வசித்தார். அந்தச் சமயத்தில் திருதராஷ்டிரருடைய குமாரனாகிய துரியோதனன் மகாத்மாவாகிய ஜனகரால் பூஜிக்கப்பட்டு, பலராமனிடம் கதாயுதத்தை அப்பியசிட் தார்.

28—42. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்முடைய பார்யையான சத்தியபாமைக்குப் பிரியத்தைச் செய்ய விரும்பினவரான தால் துவாரகா நகரஞ் சென்று சத்தியபாமையை நோக்கி, “சததன்வாவைக் கொன்றும் ரத்தினம் கிடைக்க வில்லை” என்பதைச் சொன்னார். பின்னுமவர் மரண மடைந்தவரான ஸத்ராஜித்தை உத்தேசித்துச் செய்ய வேண்டிய உத்தரக்கிரியைகள் எல்லாவற்றையும் பந்துக்க ளுடன் செய்வித்தார். அப்பொழுது ஸத்ராஜித்தைக் கொல்லும்படி சததன்வாவைத் தூண்டினவர்களான அக்ரூரரும், கிருதவர்மாவும் மிகவும் பயந்து நடுங்கினவர் களாக அயல் தேசஞ் சென்றார்கள். (அக்ரூர் ஸ்ரீ கிருஷ் ணனுடைய அதுமதியின்மீது தான் துவாரகையை விட்டுச் சென்றார். கிருதவர்மாவைப் பகவான் உபேக்ஷித் தாரென்று கருத்து.) அக்ரூர் துவாரகையை விட்டுச் சென்றபின் துவாரகா நகரத்தில் அரிஷ்டங்கள் உண்டா யின. ஜனங்களுக்கு சரீர வியாதிகளும், மன வருத்தங் களும் நேர்ந்ததுமின்றி இடிவிழுவது, பூமி அசைவது முத லிய கெடுதிகளும் சம்பவித்தன. அப்பொழுது சில பெரி யோர்கள் சகல மகரிஷிகளாலும் தியானஞ் செய்யப்படும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இருக்குமிடத்தில் அரிஷ்டங்கள் சம்ப விக்குமா? இவை அவருடைய சங்கல்பத்தால் உண்டா கின்றன” என்று நினையாமல், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மகி மையை மறந்து, “முன்னொரு கால் காசி தேசத்தில் மழை பெய்யாமல் பஞ்சமும் நேர்ந்தது. அப்பொழுது அந்தத் தேசத்து அரசன் அவ்விடம் வந்த சுபல்கரென்பவருக்குத் தம்முடைய புத்திரியான கார்தினி யென்பவளைக் கல் யாணஞ் செய்வித்தார். பின்பு மழைபெய்து ராஜ்யம் செழித்தது. அவருடைய புத்திரரான அக்ரூரரும் அவ் வளவு மகிமையுள்ளவர்; அவர் எவ்விடத்தில் வசிக்

கிறாரோ அவ்விடத்தில் மழை பெய்யும்; தாபங்கள் உண்டாகா; வைகுரி முதலிய உபத்திரவங்கள் இல்லை” என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். அதனைக் கேட்ட பகவான் ‘அக்ரூரர் துவாரகையில் இல்லாமலிருப்பதுமா த்திரத்தால் அரிஷ்டங்களுண்டாகவில்லை; அந்த ரத்தினம் இல்லாமலிருப்பதுங் காரணம்’ என்று யோசித்து, தூதர்களை யனுப்பி அக்ரூரரை வரவழைத்தார்; அவருக்கு மரியாதை செய்தார்; பிரியமான வார்த்தைகளைச் சொன்னார். பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எல்லோருடைய அபிப்பிராயத்தையும் அறிந்தவராகையால் சிரித்துக்கொண்டு அக்ரூரரை நோக்கி, “ஓ அக்ரூரரே! சததன்வா சியமந்தகமென்ற ரத்தினத்தை உம்மிடங் கொடுத்திருக்கிறு நென்பது முன்னமேயே நமக்குத் தெரியும். சத்ராஜித்துக்கு ஆண்சந்ததியில்லாததால் அவருடைய பெண்ணாகிய சத்தியபாமையின் புத்திரர்கள் அந்த ரத்தினத்தை அடைய வேண்டியவர்க ளாகிறார்கள். மாதாமகருக்குச் செய்ய வேண்டிய தர்ப்பணம், பிண்டதானம் முதலியவைகளைப் பெண்ணின் பிள்ளைகள் செய்துவிட்டு, அவருடைய தனத்தை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனாலும் இந்த ரத்தினமானது மற்றவர்களால் காப்பாற்ற முடியாதது; நீர் நல்ல விரதங்களை அதுஷ்டித்தவரானதால் உம்மிடத்திலேயே இருக்கட்டும். ஆனாலும் இத்த ரத்தினத்தின் விஷயமாக நான் சொல்வதைப் பலராமன் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை (நம்பவில்லை.) ஓ! மிகுந்த அதிருஷ்டமுள்ளவரே! அந்த ரத்தினத்தைக் காண்பித்து, பந்துக்களுக்கு என்னிடமிருக்கும் சந்தேகத்தை நிவர்த்தியும். நீர் அநேக யாகங்களை அதுஷ்டித்து வருவதால் அந்த ரத்தினம் உம்மிடத்தில் தான் இருக்கிறது” என்று நல்

வார்த்தையாகச் சொன்னார். அதனைக் கேட்ட சுபல்கருடைய புத்திரராகிய அக்ருரர், வஸ்திரத்தில் மறைத்து வைத்திருந்த சூரியன்போன்ற அந்த ரத்தினத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் கொடுத்தார். அதனைப் பகவான் பந்துக்களுக்குக் காண்பித்துத் தமக்கு நேர்ந்த அபவாதத்தை (ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே அக்ருரரை தேசாந்திரம் அனுப்பினாரென்பதை) நிவர்த்தித்து, அந்த ரத்தினத்தை அக்ருரரிடமே கொடுத்தார்.

43. எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியும், எங்கும் இருப்பவருமான பகவானுடைய இந்தச் சரித்திரம் பாபத்தைப் போக்கக்கூடியது; மேலான மங்களத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; ஆனதால் இதை எவன் படிக்கிறானோ, பிறர் சொல்லக் கேட்கிறானோ, தியானஞ் செய்கிறானோ அவன் அபகீர்த்தியை அடையமாட்டான். (அதற்குக் காரணமான) பாபம் நிவர்த்தியடையும்; சகலக்ஷமத்தையும் அடைவான்.

அத்தியாயம் 58

கிருஷ்ணன் காளிந்தி முதலியவர்களை விவாகஞ் செய்துகொண்டது

புருஷோத்தமராகிய பகவான் துருபத மகாராஜனுடைய வீட்டில் வெளிப்பட்டவர்களாகிய பாண்டவர்களைப் பார்ப்பதற்காக யுயுதானர் முதலியவர்களுடன் இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குச் சென்றார். எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வருவதைக் கண்ட வீரர்களான பாண்டவர்கள் எழுந்திருந்தார்கள். அது, பிராண

னைக் கண்டு இந்திரியங்கள் சந்தோஷிப்பதுபோல இருந்தது. மேலும், வீரர்களான பாண்டவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டார்கள். அதனால் அவர்கள் பாபங்களற்றவர்களானார்கள். பின்னுமவர்கள் அன்பு பொருந்திய சிரிப்புள்ள பகவானுடைய முகத்தைத் தரிசித்து சந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தருமபுத்திரரையும், பீமசேனரையும் நமஸ்கரித்தார். அர்ச்சனை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டார். நகுல சகாதேவர்கள் கிருஷ்ணனை நமஸ்கரித்தார்கள். பின்பு கிருஷ்ண பகவான் உத்தமமான சிங்காதனத்தில் உட்கார்ந்தார். அப்பொழுது தோஷமற்றவளான திரௌபதி வெட்கத்துடன் மெள்ள மெள்ள நடந்து வந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நமஸ்கரித்தாள். பாண்டவர்கள் ஸாத்யகியைப் பூஜித்தார்கள். மற்றவர்களும் பாண்டவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு உட்கார்ந்தார்கள். பின்பு பகவான் தம்முடைய பிதாவின் சகோதரியான (அத்தை) குந்தியை நமஸ்கரித்தார். அவள் அன்புபொருந்திய பார்வையால் பகவானைக் கடாஷித்து, பந்துக்களுடைய கேஷமத்தை விசாரித்துக் கண்ணீரைப் பெருக்கினாள். பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் குந்தியை நோக்கி, 'நாட்டுப்பெண்ணுடன் கேஷமமா?' என்று கேட்டார்.

8—10. அதனைக் கேட்ட குந்தி அன்பு, அதேரியம் ஆகிய இவைகளுடன் கண்ணீரை பெருக்கி, அதனால் தொண்டையடைத்தவளாகி சகல கஷ்டத்தையும் நிவர்த்திப்பவரான கிருஷ்ணனைத் தரிசித்து, குந்தி தன்னால் அனுபவிக்கப்பட்ட கஷ்டங்களை நினைத்து, "ஓ கிருஷ்ண! நீர் பந்துக்களான எங்களுடைய ஞாபகத்துடன் என்னுடைய சகோதரனாகிய அக்ருரரை எப்பொழுது அனுப்பினீரோ அப்பொழுதே எங்களுக்கு கேஷமமுண்டாயிற்று. அப்

பொழுதே நாதனுள்ளவர்களாக ஆனோம். நீர் சகல பிராணிகளுக்கும் மித்திரராகவும், ஆத்மாவாகவும் இருக்கிறீர். அதனால் உமக்கு தம்மைச் சார்ந்தவன், பிறன் என்ற பேதபுத்தியில்லை. ஆனால் யார் உம்மைத் தியானஞ் செய்கிறார்களோ, அவர்களுடைய இருதயத்திலிருந்து சகல தாபங்களுடும் நிவர்த்திக்கிறீர்” என்றான்.

11—12. பின்பு தருமபுத்திரர் கிருஷ்ணனை நோக்கி, “யோகிகளாலும் பார்க்கமுடியாதவராகிய உம்மை அற்புத்தியுள்ளவனாகிய நான் இன்றைய தினம் தரிசித்தேன். இம்மாதிரி நான் என்ன புண்ணியஞ் செய்தேனோ, அறியேன்” என்று சொல்லி, மழைக்காலமாகிய நான்கு மாதங்களும் இவ்விடத்திலேயே வசிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் அதனை ஒப்புக் கொண்டு இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் வசிக்கும் ஜனங்களுக்கு சந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு அவ்விடத்தில் வசித்தார்.

13—19. ஒரு நாள் அர்ச்சுனன் வானர துவஜ முள்ள ரதத்தின்மீதேறிக் காண்டீவமென்ற வில்லையும், குறைவற்ற பாணங்களுள்ள தூணீரங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடன் வனத்திற்குச் சென்றார். சத்துரு வீரர்களைக் கொல்பவராகிய அந்த அர்ச்சுனன் அநேக துஷ்ட மிருகங்களால் நிறைந்த வனத்தில் புகுந்து, புலி, பன்றி, எருமை, ருரு, சரபம், கவயம், கட்க மிருகம், மான்கள், சல்யக மிருகம், முயல் முதலியவைகளைப் பாணங்களால் அடித்தார். அடிக்கப்பட்ட மிருகங்களில் சுத்தமானவைகளை வேலைக்காரர்கள் எடுத்துப் பருவகாலத்தில் தர்மபுத்திரரிடம் சமர்ப்பித்தார்கள். அர்ச்சுனனோ களைப்படைந்து, தாகமுள்ளவராகிய யமுனா நதிக்குச் சென்

ரார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் அவருடன் அவ்விடஞ் சென்றார். மகாபதர்களான அவ்விருவர்களும் சுத்தமான யமுனையின் ஜலத்தில் ஸ்நானபானஞ் செய்து களைப்பை நிவர்த்தித்துக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் தங்களுக்குச் சமீபத்தில் ஒரு பெண் சஞ்சரிப்பதைக் கண்டார்கள். அவள் அழகான கண்களுள்ளவளாகவும், மனோகரங்களான பற்களால் பிரகாசிக்கும் முகமுள்ளவளாகவும் இருந்தாள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் தூண்டப்பட்டு அர்ச்சுனர் அந்தப் பெண்ணினிடம் வந்து, “ஒ நல்ல சபாவுமுள்ளவளே! நீ யார்? எங்கிருந்து வருகிறாய்? எதைச் செய்ய விரும்புகிறாய்? பர்த்தாவைத் தேடுகிறவள் போலத் தோன்றுகிறாய்? எல்லாவற்றையும் சொல்” என்று கேட்டார்.

20—23. அதனைக் கேட்ட அந்தக் கன்னிகை அர்ச்சுனனை நோக்கி, ‘நான் தேவராகிய சூரியனுடைய பெண். எல்லாராலும் பூஜிக்கத்தக்க ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவைப் பர்த்தாவாக அடைய விரும்பி, மிக்க தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கிறேன். லக்ஷ்மீபதியாகிய அந்தப் பகவானைத் தவிர வேறொருவரையும் நான் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வதில்லை. அனாதர்களை சம்ரட்சிப்பவரான ஸ்ரீ பகவான் என்னிடத்தில் சந்தோஷத்தை அடையட்டும். எனக்குக் காளிந்தி யென்று பெயர். யமுனையின் ஜலத்தில் எனது பிதாவாகிய சூரியனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கிருகத்தில் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் தரிசனங் கிடைக்கும் வரையில் வசிக்கிறேன்’ என்று சொன்னாள். அதனைக் கேட்டு அர்ச்சுனன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் தெரிவித்தான். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் முன்னமேயே இந்த சமாசாரத்தை அறிந்தவரானதால் அதைக் கேட்டுக் காளிந்தியை ரதத்திலேற்றிக்

கொண்டு இந்திரப்பிரஸ்தஞ் சென்று தருமபுத்திரரிடஞ் சென்றார்.

24—27. அப்பொழுது பாண்டவர்கள் கேட்டுக் கொண்டபடி அப்பொழுதே ஸ்ரீ. கிருஷ்ணன் விசுவகர்மாவைக் கொண்டு அவ்விடத்தில் அற்புதமான பட்டணத்தை யுண்டுபண்ணினார். இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பந்துக்களுக்குப் பிரியத்தைச் செய்வதற்காக அவ்விடத்தில் வசித்து ஒப்புயர்வற்ற மகிமையுள்ளவரானாலும் அர்ச்சுனருக்குச் சாரதியாக இருந்தார். அப்பொழுது இந்திரனால் காப்பாற்றப்பட்ட காண்டவமென்ற வனத்தை அக்னிக் குக் கொடுத்து அவரைத் திருப்தி செய்தார். அதனால் அக்னிபகவான் காண்டவமென்ற வில்லையும், வெண்மை நிறமுள்ள குதிரைகளையும், ரதத்தையும், குறைவற்ற பாணங்களுள்ள தூணீரங்களையும், சத்துருக்களால் பிளக்க முடியாத கவசத்தையும் அர்ச்சுனனுக்குக் கொடுத்தார். காண்டவ வனத்தில் வசித்துக்கொண்டிருந்த மயனை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சம்ரட்சித்தார். அதனால் மயன் சந்தோஷித்து, கிருஷ்ணருடைய மித்திரரான தருமபுத்திரருக்கு அற்புதமான ஒரு சபையை யுண்டுபண்ணினான். பின்னொரு சமயம் அந்தச் சபையில் துரியோதனன் ஜலத்தைப் பூமியென்றும், பூமியை ஜலமுள்ள ஸ்தலமென்றும் பிரமித்தான்.

28—30. பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தருமபுத்திரரிடம் விடை பெற்று, பந்துக்களுக்குச் சொல்லிக்கொண்டு, ஸாத்யகி முதலியவர்களுடன் துவாரகைக்குச் சென்றார். அவ்விடத்தில் நல்ல ருதுவில் சுபநட்சத்திரங்கூடிய சுபதினத்தில் காளிந்தியைப் பகவான் விவாகஞ் செய்து கொண்டார். பந்துக்கள் மிக்க ஆனந்தத்தை அடைந்தார்கள்.

31. அவந்தி தேசத்து அரசர்களான விர்தன், அநு விர்தன் என்ற இருவர்களும் துரியோதனனைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்களுடைய சகோதரியான மித்திரவிர்தா யென்பவள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விவாகஞ் செய்து கொள்ள விருப்பமுள்ளவளாக இருந்தாள். அதனை அவ்விருவர்களும் ஒப்புக்கொள்ளாமல் தடை செய்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தமக்கு அத்தையான ராஜாதி தேவியின் புத்திரியாகிய அந்த மித்திரவிர்தா என்பவளை எல்லா அரசர்களும் பார்த்திருக்கும் பொழுது பலாத்காரமாகக் கொண்டுவந்தார்.

32—46. கோசல தேசத்தில் நக்னஜித் என்ற ஒரு அரசன் இருந்தார். அவர் மிக்க தர்மிஷ்டர். அவருக்கு ஸத்யா என்ற பெயருள்ள ஒரு கன்னிகை இருந்தாள். அந்த அரசன் தம்மிடத்திலிருக்கும் ஏழு எருதுகளை எவன் ஜயிக்கிறானோ, அவனுக்குத் தம்முடைய பெண்ணைக் கல்யாணஞ் செய்துகொடுப்பதாகப் பிரதிக்கை செய்திருந்தார். அந்த எருதுகள் கூர்மையான கொம்புகளுள்ளவையும், பிறரால் ஜயிக்க முடியாதவையாயும், துஷ்ட சபாவமுள்ளவையாயுமாக இருந்தன. அதனால் அவைகளை ஒருவராலும் ஜயிக்க முடியவில்லை. அதனைக் கேள்விப்பட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மிகுந்த சைன்னியத் துடன் அந்த நகரத்திற்குச் சென்றார். அந்த அரசன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வருகிறதைத் தெரிந்து, மிகுந்த பிரியத் துடன் ஆசனத்தை விட்டு எழுந்து எதிரில் சென்று அழைத்து, பூஜித்து, விசேஷ மரியாதை செய்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் அவரைச் சிலாகித்தார். நல்ல புருஷனை அடையவேண்டுமென்று விரதங்களை அநுஷ்டித்துக் கொண்டிருந்த அந்த ராஜகுமாரியும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்து, “என்னால் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட விரதம் உண்மை

யானால் இவரே எனக்குப் பர்த்தாவாகவேண்டும்; என்னுடைய எண்ணம் பூர்த்தியாகவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தாள். மேலும் அரசன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பூஜித்து, “ஓ நாராயண! ஜகதீச! ஆத்மான்ந்தத்தால் பூரணராக இருக்கும் உமக்கு மிக்க அற்பனாகிய நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? லக்ஷ்மீதேவியும் பிரம்மதேவரும், லோகபாலர்களும் உம்முடைய பாததூளியைத் தரிக்கிறார்கள். பின்னும் நீர் தம்மால் செய்யப்பட்ட மரியாதையைக் காப்பாற்றுவதற்காக லோகத்தில் விளையாட்டாக அவதரிக்கிறீர். அப்படிப்பட்ட பகவானாகிய உமக்கு என்னால் செய்யக்கூடியதென்ன? நான் எதைச் செய்து உம்மைச் சந்தோஷிக்கச் செய்வேன்” என்றார். அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அரசனை நோக்கி, “ஓ ராஜன்! கூத்திரியன் தன் ஜாதிக்ஞரியவைகளைச் செய்யவேண்டுமேயென்று பிறரை யாசிக்கக்கூடாது என்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் உம்முடைய சம்பந்தம் வேண்டுமென்ற ஆசையால் உம்முடைய பெண்ணை எனக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்யவேண்டுமென்று யாசிக்கிறேன். ஆனால் கன்னிகைக்காகப் பணம் முதலியவை கொடுக்கமாட்டேன்” என்று சிரித்துக்கொண்டு மேகம்போல் உரக்கச் சொன்னார். அதனைக் கேட்ட அரசன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கி, “ஓ நாத! என்னுடைய பெண்ணுக்குத் தகுதியான வரன் உம்மைவிட வேறொருவருமில்லை. சகல குணங்களும் உம்மிடத்திலேயே வசிக்கின்றன. லக்ஷ்மீதேவி உம்முடைய சரீரத்தில் நித்தியமாக வசிக்கிறாள். ஆனால் பெண்ணின் விவாக விஷயத்தில் வரனுடைய பராக்கிரமத்தைப் பரீட்சிப்பதற்காக ஒரு பிரதிக்கை செய்திருக்கிறேன். அதென்னவென்றால், இதோ ஏழு எருதுகளிருக்கின்றனவல்லவா! இவைகள் பழக்கப்

பட்டனவல்ல; பிறரால் ஜயிக்கப்படாதவை. இவைகளை யார் ஜயிக்கிறானோ, அவனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுக்கிறோமென்று பிரதிக்கை செய்திருக்கிறேன். அநேக இராஜ குமாரர்களை இந்த எருதுகள் கிழித்துக் கொன்றன. ஓ யதுக்களைச் சந்தோஷப்படுத்துகிறவரே! லக்ஷ்மீ பதியே! நீர் இந்த எருதுகளை அடக்குவீரானால் என்னுடைய பெண்ணுக்குத் தகுதியான வரனாவீர்” என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்ட பகவான் அப்படியே செய்கிறோமென்று ஒப்புக்கொண்டு, கச்சை கட்டிக்கொண்டு தமமை ஏழு வகையாகச் செய்துகொண்டு விளையாட்டாக அவைகளை நிக்கிரகித்தார் (அடக்கினார்). பின்னுமவர் மதம், பலம் இவைகளற்றவைகளான அந்த எருதுகளைக் கயிற்றால் கட்டி இழுத்தார். அது சிறுவன் மரப்பொம்மைகளை இழுத்தார்போலிருந்தது.

47—52. பின்பு அரசன் ஆச்சரியமடைந்து சந்தோஷித்துத் தம்முடைய புத்திரியை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குத் தானஞ் செய்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் தமக்குத் தகுந்த பத்தினியான அவளைப் பெற்றுக்கொண்டார். அரசனுடைய பத்தினிகளும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை மணப் பிள்ளையாக அடைந்து மிகுந்த ஆனந்தத்தை அடைந்தார்கள். அப்பொழுது மகோற்சவம் நடந்தது. சங்கம், பேரி, ஆனகம் முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கப்பட்டன. பிராம்மணர்கள் ஆசீர்வதித்தார்கள். புருஷர்களும், ஸ்திரீகளும் நல்ல வஸ்திரங்களாலும், மாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப் பெற்று, சந்தோஷமாக வசித்தார்கள். பின்பு அரசன் தம் பதிகளை ரதத்திலேற்றி, மிகுந்த சேனைகளுடன் மிக்க பிரியத்துடன் துவாரகைக்கு அனுப்பினார். மேலும், அவர் லட்சம் பசுக்களைக் கன்னியாதானமாகக் கொடுத்தார். பின்னுமவர் ஆபரணங்களாலும், நல்ல வஸ்திரங்களாலும்

அலங்கரிக்கப்பெற்ற மூன்று ஆயிரம் யௌவனப் பெண்களையும், ஒன்பது ஆயிரம் யானைகளையும், அதற்கு நூறு மடங்கு ரதங்களையும் (9,00,000), அதற்கு நூறு மடங்கு (9,00,00,000) குதிரைகளையும், அதற்கு நூறு மடங்கு (9,00,00,00,000) காலாட்களையும் கொடுத்தனுப்பினார்.

53—55. இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஸத்தியா என்பவனைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டு போகிறார் என்பதைக் கேள்விப்பட்டு அநேக அரசர்கள் வழியில் பாணங்களைப் பிரயோகித்துப் பகவானைத் தடுத்தார்கள். அவர்கள் அந்த எருதுகளால் ஜயிக்கப்பட்டவர்கள். அப்பொழுது அர்ச்சுனன் காண்டவமென்ற வில்லையெடுத்து அவர்களை அடித்துத் துரத்தினார். அது சிங்கம் அற்ப மிருகங்களைத் துரத்தினாற்போலிருந்தது. பின்பு தேவகியின் புத்திரராகிய பகவான் துவாரகைக்குச் சென்று ஸத்தியையுடன் ரமித்தார்.

56. பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பிதாவின் சகோதரியான கிருதகீர்த்தியின் புத்திரியான பத்திரா என்பவளை அவளுடைய சகோதரர்களுடைய அனுமதியினால் விவாகஞ் செய்துகொண்டார்.

57. பின்னுமவர் மத்திரதேசத்து அரசனுடைய புத்திரியும், லட்சணமுள்ளவளுமான லக்ஷ்மணை என்பவளைத் தாமொருவராகச் சுயம்வரத்தில் அபகரித்தார். அது கருடன் அமிருதத்தை அபகரித்தாற்போலிருந்தது.

58. இன்னும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு இம்மாதிரியாகப் பல ஸ்திரீகளுண்டு. நரகாசுரனைக் கொன்று, அவனுடைய அரண்மனையிலிருந்து அநேக ஸ்திரீகளைக் கொண்டுவந்தார்.

அதனைக் கேட்ட அரசன் சுகரை நோக்கி, “பகவான் பூமியின் புத்திரனாகிய நரகனை எப்படிக் கொன்றார்? ராஜ கன்னிகைகள் நரகனால் எப்படி அபகரிக்கப்பட்டிருந்தார்கள்? இந்தக் கிருஷ்ணனுடைய சரிதத்தைச் சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்டார்.

2—13. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, “முன்னொருகால் பூமியின் புத்திரனாகிய நரகனென்ற அசுரன் மகேந்திரனுடைய குடையையும், அவன் மாதாவாகிய அதிதியின் குண்டலங்களையும், மணிபர்வதமென்ற ஸ்தலத்தையும் பிடுங்கிக்கொண்டான். பின்பு மகேந்திரன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் வந்து நரகனுடைய நடையைத் தெரிவித்தார் (ஸத்தியபாமையின் கிரகத்தில்). அதனைக் கேட்ட பகவான் ஸத்தியபாமையுடன் கருடன்மீதேறிக்கொண்டு பிராக்ஜோதிஷமென்ற நரகனுடைய நகரத்திற்குட் சென்றார். அந்த நகரமானது மலைகளால் செய்யப்பட்ட கோட்டைகளாலும், ஆயுதங்களாலும், ஜலத்தாலும், அக்னியினாலும், காற்றினாலும் சுற்றப்பட்டுச் சத்துருக்களால் பிரவேசிக்க முடியாததாக இருந்தது. பின்னும் கோரமும், கெட்டியுமான முரபாசங்களாலும் சுற்றப்பட்டிருந்தது. அதனைக் கண்ட கிருஷ்ணன் மலைகளைக் கதாயுதத்தால் உடைத்தார். அக்னி, ஜலம், வாயு இவைகளைக் சக்கரத்தால் அடக்கினார். முரபாசங்களைக் கத்தியினால் வெட்டினார். சங்க சப்தத்தால் யந்திரங்களை நிறுத்தினார். பருத்த கதாயுதத்தால் பிராகாரத்தை உடைத்தார். பாஞ்சஜன்யமென்ற சங்கத்தின் சப்தமானது பிரளயகாலத்திய இடி

போல் பயங்கரமாக இருந்தபடியால் அதனைக் கேட்டு ஜலத்தில் படுத்துக்கொண்டிருந்த ஐந்து தலையுள்ள முரனென்பவன் எழுந்திருந்து, மூன்று முனைகளுள்ள சூலத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு எதிரில் ஓடிவந்தான். அந்தச் சூலமானது பிரளய கால சூரியன் போலப் பார்க்கப் பயங்கரமாக இருந்தது. மேலுமந்த அசுரன் ஐந்து முகங்களால் மூவுலகங்களையும் விழுங்குகிறவன்போலக் காணப்பட்டான். அந்த அசுரன் கிருஷ்ணனை எதிர்த்தது, கருடனைச் சர்ப்பம் எதிர்த்தாற்போல இருந்தது. மேலுமந்த அசுரன் அந்தச் சூலாயுதத்தைச் சுழற்றிக் கிருஷ்ணன்மீது பிரயோகித்து, அதட்டி ஐந்து முகங்களாலும் அட்டகாசஞ் செய்தான். அந்தச் சப்தமானது ஆகாயம், பூமி, எல்லா திக்குகள், அண்டகடாகம் இவைகளில் பரவியது. அப்பொழுது கிருஷ்ணன் அநேக பாணங்களைப் பிரயோகித்து, அந்தச் சூலத்தை மூன்று துண்டுகளாக வெட்டினார். அந்த அசுரனுடைய முகங்களிலும் பாணங்களைப் பிரயோகித்தார். பின்பு அசுரன் கதாயுதத்தைச் சுழற்றி, மிகுந்த கோபத்துடன் கிருஷ்ணன்மீது பிரயோகித்தான். அதனைக் கண்ட கிருஷ்ணன் பாணங்களைப் பிரயோகித்து அந்தக் கதாயுதத்தை ஆயிரம் துண்டாக வெட்டினார். பின்பு அசுரன் இரு கைகளையும் தூக்கிக்கொண்டு கிருஷ்ணனை நோக்கி ஓடிவந்தான். அதனைக் கண்ணுற்ற பகவான் சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து அசுரனுடைய தலையை வெட்டினார். அசுரன் மரணமடைந்து இந்திரனால் உடைக்கப்பட்ட சிகரமுள்ள மலைபோல் ஜலத்தில் விழுந்தான். அதனைக் கண்ணுற்ற தாமிரன், அந்தரிட்சன், சிரவணன், விபாவசு, வசு, நபஸ்வான், அருணன் என்ற முரனுடைய பிள்ளைகள் தகப்பனாருடைய வதத்தைச் சகியாமல் அதற்குப் பதில் செய்ய

விரும்பி, நரகனால் தூண்டப்பட்ட பீடனென்ற சேன பதியை முன்னிட்டுக்கொண்டு பட்டணத்திலிருந்து வெளியில் வந்தார்கள். இப்படி அவர்கள் ஆயுதங்களுடன் வெளியில் வந்து மிகுந்த கோபங்கொண்டு பாணங்களையும், கத்திகளையும், சக்திகளையும், கதாயுதங்களையும், யஷ்டிகளையும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் பிரயோகித்தார்கள். குறைவற்ற பராக்ரமமுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் தமது பாணங்களால் அந்த ஆயுதங்களை எள்ளளவாகப் பேதித்தார். பின்னும் அவர் அந்த வீரர்களுடைய கை, கால், தொடை, தலை இவைகளை வெட்டி, அவர்களை யம லோகத்திற்கு அனுப்பினார்.

14—22. இப்படி முரனுடைய புத்திரர்கள் கிருஷ்ணனால் கொல்லப்பட்டதைக் கேட்டு நரகாசுரன் சமுத்திரத்திலிருந்து உண்டானவைகளும், மதப் பெருக்குள்ளவைகளுமான யானைப் படைகளுடன் வெளியில் வந்து, ஸத்தியபாமையுடன் கருடன்மீது மின்னலுடன் கூடிய மேகம்போல் பிரகாசிக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை எதிர்த்தான். பின்னும் அவன் சதக்னி யென்ற சக்தியால் கிருஷ்ணனை அடித்தான். அவனுடைய சைன்னியங்கள் பலவகையான ஆயுதங்களால் அடித்தன. அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அந்த நரகனுடைய சைன்னியத்தைக் கூர்மையான பாணங்களால் அடித்தார். அந்த சைன்னியமானது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டுக் கை, கால், தொடை, கண்டம் ஆகிய இவைகள் வெட்டுண்டு நாசமடைந்தன. பின்னர் யானைகளும், குதிரைகளும் கொல்லப்பட்டன. இன்னும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நரகனுடைய யோதர்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட ஆயுதங்களையும், அஸ்திரங்களையும் மூன்று மூன்று பாணங்களால் வெட்டினார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு வாகனமாகவிருக்கும்

கருடன் இரக்கைகளாலும், நகங்களாலும், மூக்கினாலும் நரகனுடைய சைன்னியங்களை அடித்தார். அதனால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டு சைன்னியங்கள் பட்டணத்தை நோக்கிச் சென்றன. நரகன் மாத்திரம் புத்தஞ் செய்தான். அப்பொழுது கருடனால் அடிக்கப்பட்டுப் பயந்து ஓடிய தன்னுடைய சைன்னியத்தைப் பார்த்து மிக்கக் கோபங்கொண்டு நரகன் சக்தியென்ற ஆபுதத்தால் கருடனை அடித்தான். முன்னொரு சமயம் கருடனிடத்தில் வஜ்ராயுதம் முனை மழுங்கிற்று. அப்படிப்பட்ட கருடன் புஷ்பமாலையால் அடிக்கப்பட்ட யானைபோல அசையாமலிருந்தார். பின்பு நரகன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கொல்வதற்காகச் சூலாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டான். அதனைக் கண்ணுற்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அதனைப் பிரயோகிப்பதற்கு முன்னமேயே சக்கரத்தைப் பிரயோகித்து யானையின் மீதிருக்கும் நரகனுடைய தலையை வெட்டினார். இப்படிச் சக்கரத்தால் வெட்டப்பட்ட இவனுடைய தலையானது குண்டலங்கள், அழகான கிரீடம் இவைகளுள்ளதாகப் பூமியில் விழுந்தது. நரகனைச் சார்ந்தவர்கள் 'ஹா ஹா' என்று கதறினார்கள். மகரிஷிகள் 'நல்லது' என்று சிலாகித்தார்கள். தேவர்கள் புஷ்பங்களை வர்ஷித்துப் பகவானைத் தோத்திரஞ் செய்தார்கள்.

23—31. அதன்பின் பூமிதேவி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் வந்து சுவர்ணலங்காரமுள்ள உத்தம ரத்தின குண்டலங்களையும், வைஜயந்தி யென்ற வனமாலையையும், வருணனுடைய குடையையும், மேருவிலுண்டான உத்தமமான ரத்தினத்தையும் கொடுத்து, பகவானை நமஸ்கரித்து, மிக்க பக்தியுடன் வணங்கிய புத்தியுள்ளவளாகி அஞ்சலிசெய்து பின்வருமாறு தோத்திரஞ் செய்தாள். எப்படியெனில், "தேவர்களுக்கும் அதிபதியாகிய தேவா!

சங்கம், சக்கரம். கதாயுதம் இவைகளைத் தரிப்பவரே !
 (பக்தர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக வென்று கருத்து)-
 பக்தர்களை அநுக்கிரகிப்பதற்காகத் தமது இஷ்டப்படி
 சரீரத்தை யெடுத்துக்கொள்பவரும் பரமாத்மாவுமான
 உமக்கு நமஸ்காரம். (எந்த மந்திரத்தால் குந்தியைப்
 பகவான் அநுக்கிரகித்தாரோ அதைச் சொல்லி நமஸ்கரிச்
 கிறான்.) தாமரைமலரைத் தொப்புளில் வைத்துக்கொண்
 டிருப்பவரான உமக்கு நமஸ்காரம். (ஐகத்திற்குக் கார
 ணம் என்று காட்டப்பட்டது.) தாமரை மலர்மாலையைத்
 தரித்தவராகிய உமக்கு நமஸ்காரம். (நல்ல கீர்த்தியாகிய
 மாலையைத் தரித்தவரென்று கருத்து.) தாமரைமலர்
 போல் தாபத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடிய நேத்திரங்களை
 யுடையவரான உமக்கு நமஸ்காரம். தாமரைமலர் ரேகை
 யுள்ளதான பாதங்களுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம். ஒப்புயர்
 வில்லாத ஐசுவரியங்களுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம். சகல
 பிராணிகளுக்கும் இருப்பிடமும், எங்கும் வியாபித்தவ
 ரும், எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியவரும், ஐகத் காரணங்
 ளாகிய மகத் தத்துவம் முதலியவைகளுக்கும் காரண
 ராக இருப்பவரும், சைதன்ய சொரூபியுமான உம்மை
 நமஸ்கரிக்கிறேன். மேலும், உற்பத்தியற்றவரும், இந்த
 ஐகத்தைப் படைப்பவரும், பிரம்மமும், அளவற்ற சக்தி
 யுள்ளவரும், சகல பிராணிகளின் சொரூபியாக இருப்பவ
 ரும், பரமாத்மாவுமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ பிரபுவே !
 நீர் லோகத்தைப் படைப்பதற்காக அதிக ரஜோ குணத்
 தையும், சம்ஹரிப்பதற்காகத் தமோ குணத்தையும்
 தரிக்கிறீர். ஆனாலும் குணங்களால் நீர் மறைக்கப்படுகிற
 தில்லை. மேலும் நீர் காலம், பிரதானம், புருஷன் ஆகிய
 இவைகளின் சொரூபமாக இருக்கிறீர். நீர் எல்லாவற்
 றிற்கும் மேலானவர். நான் (பூமி), ஜலம், தேஜஸ், வாயு,

ஆகாயம், தன்மாத்திரைகள், அதிஷ்டான தேவர்கள், மனம், இந்திரியங்கள், அகங்காரம், மகத் தத்துவம் ஆகிய சராசரங்க ளடங்கிய சகல ஜகத்தும் உம்முடைய சொரூபமேயாம். உம்மைவிட வேறாக இருக்கிற தென்று நினைப்பது பிரமையேயாம். ஓ சரணமடைந்தவர் களைக் காப்பாற்றுகிறவரே! நரகனுடைய புத்திரனாகிய பகதத்தனென்ற இவன் உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தைச் சரணமடைந்திருக்கிறான். ஆனதால் இவனைக் காப்பாற்றும். பாபங்களை நிவர்த்திக்கக் கூடியதான உம்முடைய தாமரை மலர்போன்ற கையை இவனுடைய தலையில் வைபும்” என்று பிரார்த்தித்தாள்.

32—37. இப்படிப் பூமிதேவி பக்தியுடன் வணக்கமாகத் தோத்திரஞ்செய்ய, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பகதத்தனுக்கு அபயத்தைக் கொடுத்து, சகல ஐசுவரியங்கள் நிறைந்த தான நரகனுடைய அரண்மனையில் பிரவேசித்தார். அந்த அந்தப்புரத்தில் பதினாறு ஆயிரம் ராஜகுமாரிகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் நரகனால் பலாத்காரமாக அபகரிக்கப்பட்டவர்கள். அந்தப் பெண்கள் புருஷோத்தம ராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்து, ‘தெய்வம் தங்களுக்குப் பர்த்தாவைச் சமீபத்தில் தருவிக்கிறது’ என்று கினைத்து அவர்களெல்லாரும் ‘இவர் எனக்குப் பர்த்தாவாக ஆகட்டும். அதனைப் பிரம்மதேவர் ஒப்புக்கொள்ளட்டும்’ என்று ஒவ்வொருவரும் பிரார்த்தித்துக்கொண்டார்கள். பின்பு கிருஷ்ணன் அழகான சுத்த வஸ்திரம் தரித்த அந்தப் பெண்களைப் பல்லக்கில் வைத்து, துவாரகைக்கு அனுப்பினார். மேலும் ரதங்கள், குதிரைகள், பொக்கிஷம் முதலியவைகளையும் துவாரகா நகரத்திற்கு அனுப்பினார். பின்னுமவர் ஐராவதத்தின் குலத்தில் பிறந்தவைகளும், நான்கு தந்தமுள்ளவைகளும், வெண்மை நிறமுள்ளவையு

மான அறுபத்துநான்கு யானைகளையும் தமது பட்டணத்திற்கு அனுப்பினார்.

38—41. பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சத்தியபாமையுடன் சுவர்க்கலோகஞ் சென்று அதிதியினிடத்தில் குண்டலங்களைக் கொடுத்தார். மகேந்திரனும், இந்திரரணியும் பகவானைப் பூஜித்தார்கள். அப்பொழுது சத்தியபாமை பாரிஜாதத்தைப் பூமிக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதால் பாரிஜாதவிருட்சத்தை வேருடன் பிடுங்கிக் கருடன்மீது வைத்துக் கொண்டு துவாரகை நகரஞ் செல்ல முயன்றார். அப்பொழுது தேவர்கள் தடை செய்தார்கள். அவர்களை ஜயித்து, பட்டணத்திற்கு வந்து, சத்தியபாமையின் வீட்டுத் தோட்டத்தில் பாரிஜாதத்தை நட்டுவைத்தார். அதன் புஷ்ப வாசனை, தேன் இவைகளில் ஆசைப்பட்டு வண்டுகள் சுவர்க்கத்திலிருந்து அதனுடன் பூமிக்கு வந்தன. தேவர்கள் தங்களுடைய கிரீடம் படும்படி பகவானுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்துத் தங்கள் காரியங்களை ஒவ்வொரு சமயத்திலும் முடித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட தேவர்களும் பாரிஜாதத்திற்காகக் கிருஷ்ணனுடன் யுத்தஞ் செய்தார்கள். அவர்களுடைய தமோ குணம் வியக்கத் தக்கது.

42—43. பின்பு ஒரு நல்ல முகூர்த்தத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அநேக சொரூபத்தைத் தரித்து (தேவகி முதலியவர்கள் வீடுகளிலும் ஒரே காலத்தில் இருந்தாரென்று தாற்பரியம்), மனத்தாலும் நினைக்கமுடியாத அற்புத கர்மங்களைச் செய்வவரான பகவான் பிராகிருத ஜனங்கள்போல ஒப்புயர்வில்லாத அந்த ஸ்திரீகளுடைய அரண்மனைகளில் எப்பொழுதும் வசித்து லக்ஷ்மியின்

அத்-60] கிருஷ்ணன் ருக்மிணியுடன் பரிகாசமாய்ப் பேசியது 183

அம்சமுள்ளவர்களான ஸ்திரீகளுடன் தம்முடைய ஆனந்தத்தால் பூர்ணராகி, கிருகஸ்த தர்மத்தை அனுஷ்டித்து வந்தார்.

44—46. எவருடைய மார்க்கத்தைப் பிரம்ம தேவர் முதலியவர்கள் அறியவில்லையோ, அப்படிப்பட்ட லக்ஷ்மீ பதியைப் பர்த்தாவாக அடைந்த அந்த ஸ்திரீகள் அன்பு பொருந்திய சிரிப்புள்ள பார்வை, புதிதாகிய சங்கம காலத்திய வார்த்தை, வெட்கம் ஆகிய இவைகளை அடைந்தார்கள். மேலும் அந்தப் பெண்கள் அநேக வேலைக்காரிகளால் தாங்கள் உபசரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் எதிர்கொண்டழைப்பது, பிரியப்படுவது, பயப்படுவது, ஆசனங் கொடுப்பது, பாதங்களை அலம்புவது, தாம்பூலங் கொடுப்பது, விசிறுவது, சந்தனம் பூசுவது, புஷ்ப மாலையால் அலங்கரிப்பது, தலை வாருவது, படுக்கை போடுவது, ஸ்நானஞ் செய்து வைப்பது, பழம் முதலியவைகளைக் கொடுப்பது முதலியவைகளைச் செய்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குச் சிசுருஷை செய்தார்கள்.

அத்தியாயம் 60

கிருஷ்ணன் ருக்மிணியுடன் பரிகாசமாய்ப் பேசியது

1-9. ஒரு சமயம் ஜகத்திற்குக் குருவாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கட்டிலில் சுகமாக உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது ருக்மிணி தேவி விசிறியால் விசிறிப் பகவானை உபசரித்துக்கொண்டிருந்தாள். எந்தப் பகவான் இந்த ஜகத்தை விளையாட்டாகப் படைக்கிறாரோ, காப்பாற்றுகிறாரோ, சம்ஹரிக்கிறாரோ அந்தப் பகவான் தம்மால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தர்ம சேதுக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக யதுகுலத்தில் அவதரித்திருக்கிறார். இப்படிப்

பகவான் ருக்மிணி இவர்களிருக்கும் அரண்மனையில் முத்துமாலையும், கொடுங்கைகளும், ரத்தின தீபங்களும், பிரகாசித்தன. மேலும் அந்தக் கிருகம் வாசனையுள்ள தூபங்களாலும், மல்லிகைப் புஷ்பத்தின் மாலையாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. வண்டுகள் புஷ்பத்தின் தேனைக் குடித்து, சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன. சந்திரனுடைய கிரணங்கள் ஜன்னலின் வழியாகப் பிரவேசித்திருந்தன. பாரிஜாத வனத்தின் வாசனையுடன் காற்று வீசியது. அப்படிப்பட்ட கிருகத்தில் பாலின் நுரைபோன்றதும் மிருதுவும் சுத்தமுமான ஹம்ஸ தூளிகா மஞ்சத்தில் சுகமாக உட்கார்ந்திருக்கும் ஜகதீசனாகிய கிருஷ்ணனுடைய சமீபத்தில் ருக்மிணிதேவி ரத்தின மயமான பிடியுள்ள சாமரத்தைத் தன் தோழியின் கையிலிருந்து வாங்கி, அதனால் பகவானை விசிறி உபசரித்தாள். அவளுடைய ரத்தின மயமான பாதசரங்கள் மிருதுவாகச் சப்தித்தன. மேலும், அவள் கையில் அணிந்திருந்த மோதிரம், வளை இவைகளாலும் சாமரத்தாலும் பிரகாசித்தாள். பின்னும் அவளுடைய வஸ்திரத்தின் நுனியால் மறைக்கப்பட்டிருக்கும் ஸ்தனங்களில் இருக்கும் குங்குமங்களுடைய கார்தியால் சிவந்த ஹாரங்களுள்ளவளாகவும், இடுப்பில் அணிந்திருக்கும் மேலான ஒட்டியானமுள்ளவளாகவும் கிருஷ்ணனுடைய சமீபத்தில் நின்றாள். இப்படி மானிட உருவங் கொண்ட லக்ஷ்மீதேவி போன்றவளும், கிருஷ்ணனையே கதியாகக் கொண்டவளும், பகவானுடைய அவதாரத்திற்குத் தகுதியான சொருபமுள்ளவளும், தலைமயிர், குண்டலம், ஹாரம், கழுத்து, முகம் இவைகளால் பிரகாசிப்பவளும், சிரிப்பாகிய அமிருதத்தை பரவச் செய்பவளுமான ருக்மிணியைப் பார்த்துக் கிருஷ்ணன் சிரித்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானார்:

10—21. “ஓ ராஜகுமாரியே! லோகபாலர்களுக்குச் சமமான ஐசவரியமுள்ளவர்களும், மிக்க மகிமையுள்ளவர்களும், அழகுள்ளவர்களும், ரூபம், உதார குணம், தேக பலம் இவைகள் உள்ளவர்களுமான சிசுபாலன் முதலிய அநேக அரசர்கள் உன்னைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ள விரும்பி, குண்டின நகரம் வந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்கு உன்னை விவாகஞ் செய்து கொடாமல் உன்னுடைய சகோதரரும் பிதாவாகிய பீஷ்மகரும் எனக்குக் கொடுத்தார்கள். ஆனாலும் உனக்குச் சமமான சிசுபாலன் முதலியவர்களை விட்டு உனக்குத் தகுதியில்லாத என்னை நீ ஏன் விவாகஞ் செய்துகொண்டாய்? நான் ஜராசந்தன் முதலிய அரசர்களிடம் பயந்து சமுத்திரத்தைச் சரண மடைந்திருக்கிறேன். பலசாலிகளான அரசர்களை விரோதித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பெரும்பாலும் எனக்கு இராஜ்ய மில்லை. எவர்களுடைய நடை இப்படிப்பட்ட தென்று அறிய முடியாததோ, எவர்கள் ஜனங்களுடைய மார்க்கத்தை அடையாதவர்களோ அவர்களை விவாகஞ் செய்துகொண்ட ஸ்திரீகள் பெரும்பாலும் துக்கப்படுவார்கள். ஓ அழகான இடுப்புள்ளவளே! நான் தரித்திரன்; ஏழைகளான ஜனங்கள் என்னிடத்தில் பிரியப்படுவார்கள். ஆனதால் பணக்காரர்கள் பெரும்பாலும் என்னைச் சேவிக்க மாட்டார்கள். மேலும், எந்த ஸ்திரீ புருஷர்கள் இருவர்களுக்கும் குலம், ஐசவரியம், சொரூபம் ஆகிய இவைகள் சமமாக இருக்குமோ, அவ்விருவர்களுக்கும் விவாகமும், சினேகமும் உசிதமென்று சொல்லப்படுகிறது. இவர்களில் ஒருவர் மேலானவரும், மற்றொருவர் தாழ்ந்தவருமானால் அவ்விருவர்களுக்கும் நேரும் விவாகமானது மேலானதல்ல. ஓ விதர்ப்ப தேசத்து அரசனுடைய புத்திரியே! நான் பிச்சைக்காரர்களால் சந்தோஷ

மாகச் சிலாகிக்கப்பெற்றவன்; குணமற்றவன். இதனை நீ அறியாமல் நீடித்த ஆலோசனையில்லாமல் என்னை விவாகஞ் செய்துகொண்டாய். ஆனதால் எந்தப் புருஷனை விவாகஞ் செய்துகொண்டால் இவ்வுலகத்திலும், பரலோகத்திலும் சகல காமங்களும் கிடைக்குமோ, அப் புருஷனை இப் பொழுது கல்யாணஞ் செய்துகொள். அப்படியானால் முன்னமேயே சொல்லக்கூடாதா வென்றால், கிசுபாலன், சாலுவன், ஜராசந்தன், தந்தவகத்தரன், உன்னுடைய தமையனாகிய ருக்குமி ஆகிய இவர்கள் வீர்யமதங் கொண்டு என்னை விரோதித்துக்கொண்டிருந்தமையால், அவர்களுடைய கர்வத்தை அடக்குவதற்காக அவர்களை ஜயித்து உன்னைக் கொண்டுவந்தேன். நான் அசத்துக்களுடைய தேஜஸை அபகரிப்பவன்; ஸ்திரீ, புத்திரன், பணம், தேகம், வீடு ஆகிய இவைகளில் எனக்கு ஆசையில்லை. அவைகளில் உதாசினனாக இருக்கிறேன். ஆத்ம லாபத்தால் பூர்ணனாக இருக்கிறேன். தீபம் எப்படி சாட்சியாக இருக்கிறதோ, அப்படி சாட்சியாக இருக்கிறேனே யொழிய, நான் கர்மங்களைச் செய்கிறதில்லை (கர்த்தாவல்ல)” என்று சொன்னார். ‘ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு ‘அநேகம் ஸ்திரீகளிருந்தாலும் என்னிடத்திலேயே மிக்க பிரியம்’ என்று ருக்மிணி கர்வ மடைந்திருந்ததனால், அவளுடைய கர்வத்தை அடக்குவதற்காகப் பகவான் இப்படிச் சொன்னார்.

22—24. இதற்குமுன் பகவான் இப்படி ஒரு பொழுதும் சொன்னதில்லை. அப்படிப்பட்ட பகவானுடைய அப்பிரியமான வார்த்தையைக் கேட்டு ருக்மிணி தேவி பயந்து, மனத்தில் நடுக்கமடைந்து கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டு மிக்கக் கவலையை அடைந்தாள். நககாந்தியால் சிறந்ததும் மிருதுவமான பாதத்தால் பூமி

யைக் கீறிக்கொண்டிருந்தாள். கண்ணீர் மையைக் கரைத்துக்கொண்டு ஸ்தனங்களில் விழுந்து, அவ்விடத்தி லிருக்கும் குங்குமத்தை நனைத்தது. மேலும், தலை குனிந்தவளாகிக் கண்ணீரால் கண்டமடைத்துப் பேச முடியாதவளாக இருந்தாள். இப்படி ருக்மிணி அப்ரியமான வார்த்தையைக் கேட்டுப் பயந்தாள். தன்னைப் பகவான் விட்டு விடுவாரோ என்று துக்கத்தை (தாபத்தை) அடைந்தாள். அதனால் பிரக்ஞை தவறிற்று. கையிலணிந்த கங்கணம் நழுவினது; சாமரமும் கீழே விழுந்தது. பின்னும் அவள் நான்கு பக்கங்களிலும் பரவிய தலைமயிர் உள்ளவளாகிக் காற்றினால் தள்ளப்பட்ட ரஸ்தாளி வாழைபோல் பூமியில் விழுந்தாள்.

25—31. பகவான் பரிகாசமாகச் சொல்லுகிறார் என்பதை அறியாமல் மிக்க விசுவாசத்தால் மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்த ருக்மிணி தேவியைப் பார்த்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவளிடத்தில் தயைகொண்டு சீக்கிரம் கட்டிலை விட்டிற்றங்கி, நான்கு கைகளாலும் அவளைத் தூக்கி, அவளுடைய தலைமயிர்களை முடிந்து, தாமரை மலர் போன்ற கையால் அவளுடைய முகத்தைத் துடைத்தார். (ருக்மிணிக்குத் தடவிக்கொடுப்பது முதலியவைகளை ஒரே காலத்தில் செய்வதற்காக நான்கு கைகளுள்ளவரான ரென்று கருத்து.) கண்ணீர் நிறைந்த கண்களையும், ஸ்தனங்களையும் துடைத்தார். பின்னும் சாதுக்களைக் காப்பாற்றுவவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்மையே கதியென்று நினைத்தவளும், பதிவிரதையும், பரிகாச வார்த்தையை அறியாமல் மோகித்தவளும், அதனால் தீன சுபாவமுள்ளவளும், துக்கிக்கத்தகாதவளுமான ருக்மிணியை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு பின்வருமாறு சமாதானஞ் செய்தார். “ஓ விதர்ப்ப தேசத்து ராஜகுமாரியே! நீ என்

னிடத்தில் மிகுந்த பிரியமுள்ளவனென்பது எனக்குத் தெரியும். உன்னுடைய வார்த்தையைக் கேட்க விரும்பிப் பரிகாசஞ் செய்தேன். மிக்க பிரியத்தால் துடிக்கும் உதடுகளுள்ளதும், சிவந்த கடைக்கண்களுள்ளதும், அழகான புருவங்களுள்ளதுமான உன்னுடைய முகத்தைப் பார்ப்பதற்காகவே இப்படிச் சொன்னேன். ஸ்திரீயுடன் பரிகாசமாகப் பேசிக்கொண்டு யாமத்தைக் கழிப்பதே கிருகஸ்தர்களுக்கு மேலான லாபம். ஆனதால் என்னிடத்தில் கோபிக்கவேண்டாம்” என்றார்.

32—34. இப்படிச் கிருஷ்ணனால் சமாதானஞ் செய்யப்பட்ட ருக்மிணிக்கு, “பகவான் நம்மைத் தள்ளி விடுவாரோ” என்ற பயம் நீங்கிய பின்பு அழகான சகல அவயங்களுள்ளவளும், ஒருபோதும் பகவானை விட்டுப் பிரியாத லக்ஷ்மீதேவியுமான ருக்மிணி வெட்கம், சிரிப்பு இவைகளால் அழகான கடாசுத்தால் புருஷோத்தம ராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினாள்: எப்படியென்றால்,

34. (ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை அங்கீகரித்து, அதற்கு வேறு அர்த்தமென்று பதில் சொல்லுகிறாள்.) “ஓ தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவரே! நீர் சொன்னது உண்மையே. உமக்கு நான் சமமானவளல்ல. நீர் தம்முடைய மகிமையிலிருப்பவர்; பிரம்மா முதலியவர்களுக்கும் அதிபதி; நான் சத்வம் முதலிய பிராகிருத குண சபாவமுள்ளவள்; இந்த உண்மையை அறியாதவர்கள் என்னை நமஸ்கரிப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட எனக்கும் உமக்கும் எவ்வளவு தாரதம்யம். (11-வது சுலோகத்தில் உனக்குச் சமானனில்லாத என்னை ஏன் விவாகஞ் செய்துகொண்டாய் என்று பகவான்

சொன்ன வார்த்தையிலுள்ள அசமானன் என்ற பதத்திற்கு நான் உமக்கு சமமானவளல்ல வென்று அர்த்தம்.) இது உண்மையே என்று சொன்னாள். மேலும், தாமரைக்கண்ணன் என்பதால் மற்ற வகையில் உமக்கும் எனக்கும் ஸாம்யத்தைப்பற்றி யோசிக்க வேண்டாம். (கண்ணைப் பார்த்தாலேயே உமக்கு நான் தகுதியில்லாதவளென்று தெரியவருகிறது என்று தாத்தாயம்.)

35. “மேலும், அரசர்களிடம் பயந்து சமுத்திரத்தில் வசிப்பதாகச் சொன்னீரல்லவா? அது உண்மையே! ஓ சகல லோகங்களைக் காலால் அளந்தவரே! சைதன்ய கனராகிய நீர் சப்தம் முதலிய குணங்களிடம் பயந்தவர் போல் விஷயங்களுக்கு எட்டாத இருதய குகையில் ஸ்திரமாக வசிக்கிறீர். ‘பலசாலிகளை விரோதித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்’ என்று சொன்னதும் உண்மைதான்! எப்பொழுதும் விஷயங்களிலேயே பிரவர்த்தித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்திரியங்களுடன் நீர் விரோதமுள்ளவர். ‘எனக்குச் சிங்காதனம் இல்லை’ என்று சொன்னதும் சரியானதே! அரசர்களுடைய சிங்காதனம் அவிவேகிகளால் அடையக்கூடியது. ஆனதால் உம்முடைய பக்தர்களே அதை விரும்புகிறதில்லை. நீர் விரும்பமாட்டீர் என்பதில் என்ன சந்தேகம்!”

36. “எவனுடைய நடை பிறீரால் அறிய முடியாததோ, எவர்கள் லோக மார்க்கத்தை அடையாதவர்களோ, அவர்களைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்ட ஸ்திரீகள் பெரும்பாலும் துக்கப்படுவார்கள்’ என்று சொன்னதும் உண்மையே! உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தின் மதுவைப் பானஞ்செய்த முனிகளுடைய மார்க்கமே அஞ்ஞான ஜனங்களால் அறிய முடியாதது. (உம்முடைய மார்க்க

கம் எப்படி அறியமுடியு மென்று கருத்து) மேலும், அவர்கள் லௌகிக விஷயங்களை இச்சிக்கிறதில்லை. அலௌகிக விஷயங்களையே இச்சிக்கிறார்கள். அப்படியிருக்க, உமக்கு லௌகிக விஷயங்களில் ஆசை யிருக்குமா? ”

37. ‘நான் தரித்திரன். என்னிடத்தில் தரித்திரர்களே பிரியப்படுவார்கள். ஆனதால், பணக்காரர்கள் என்னைச் சேவிக்கமாட்டார்கள்’ என்று சொன்னீரல்லவா? அதுவும் உண்மையானதேயாம்! உம்மைப் பிரம்மா முதலிய தேவர்களும் பூஜிப்பதால் உம்மைவிட மேலான தொன்றுமில்லை (நிஷ்கிஞ்சன என்ற பதத்திற்கு தரித்திரன் என்று அர்த்தங்கொள்ளக் கூடாது. எவரைக் காட்டிலும் மேலான வஸ்து இல்லையோ, அவர் என்று அர்த்தங்கொள்ள வேண்டுமென்றுகருத்து). தன கர்வங்கொண்டு, அதனால் விவேகம் அற்றிருப்பவர்கள் உம்மைச் சிஷ்யர் என்று அறியார்கள். ஆனதால் அவர்கள் தங்கள் பிராணனையே திருப்தி செய்பவர்கள் (உம்மைச் சேவிக்கமாட்டார்களென்று தாத்பரியம்). பிரம்மா முதலிய லோகபாலர்களிடத்தில் உமக்கு மிக்க பிரியம். அவர்களும் உம்மிடத்தில் பிரியப்படுவார்கள்.’

38. ‘உனக்கும் எனக்கும் ஸாம்யம் இல்லாததால் நம் இருவர்களுக்கும் நேர்ந்த விவாகம் சரியல்ல’ என்று சொன்னீரல்லவா? அதுவும் உண்மையே! உம்முடைய மகிமைக்கும் எனக்கும் எவ்வளவு பேதமிருக்கிறது? நீர் சகல புருஷார்த்த சொரூபியாக இருப்பவர்; பரமானந்த சொரூபி; உம்முடைய சொரூபத்தை அடைவதற்காக, புத்திசாலிகள் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிடுகிறார்கள். ஓ பிரபுவே! அப்படிப்பட்ட புத்திசாலிகள் உம்மைச் சேவித்து, சேவிய சேவக பாவத்தை அடைந்

திருப்பார்கள். விஷய சுகங்களை ஆசிரயித்துக்கொண்டு, துக்கப்படுகிற ஸ்திரீபுருஷர்களுடைய சமாதானம் அவர்களுக்கு உசிதமாக இராது.'

39. 'பிசுஷுக்கள் என்னைச் சிலாகிப்பார்கள்' என்று சொன்னதும் உண்மையே! சகல ஆசைகளையும் ஒழித்தவர்களான முனிவர்கள் உம்முடைய மாகாத்மியத்தைச் சொல்லுகிறார்கள் (பிசுஷுக்களென்றால் மகரிஷிகளென்று அர்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது). எல்லா ஜகத்திற்கும் ஆத்மாவாக இருக்கிறீர் (உம்மைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டது வீணல்ல. எதற்காக எல்லாவற்றையும் சம்பாதிக்கிறோமோ, அந்த ஆத்மாவாக இருப்பதால் உம்மை அடைந்தேன் என்று கருத்து). மேலும், ஆத்மஞானத்தைக் கொடுப்பவர் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டுதான் உம்மைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டேன். (எவர் ஆத்மாவைக் கொடுப்பவரோ, பலத்தைக் கொடுப்பவரோ என்று சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.) பிரம்மதேவர், மகேந்திரன் முதலியவர்களுடைய ஐசுவரியம் (அதிகாரம்) உம்முடைய புருவத்தால் தூண்டப்பட்ட காலவேகத்தால் நாசஞ் செய்யப்படுகிறது. மற்றவர்கள் விஷயத்தில் கேட்கவேண்டுமா! அதனால்தான் அவர்களை விட்டு உம்மை விவாகஞ் செய்துகொண்டேன்.'

40. 'சிங்கமானது அற்ப மிருகங்களைக் கொன்று தன்னுடைய பாகத்தை அபகரித்தாற் போல, நீர் சார்ங்கமென்ற வில்லின் சப்தத்தால் சிசுபாலன் முதலிய அரசர்களைத் துரத்திவிட்டு என்னை அபகரித்திரல்லவா? அப்படிப்பட்ட உமக்குப் பயமேது? அரசர்களிடம் பயந்து சமுத்திரத்தில் வசிக்கிறீர் என்பது பொருந்துமா?'

41. உம்முடைய பாதாவிர்த்தத்தைச் சேவிப்பதற்காக அங்கன், பிரது சக்கரவர்த்தி, பரதன், யயாதி, கயன் முதலிய சிறந்த அரசர்கள் உம்மையே தியானஞ் செய்து ராஜ்யத்தை விட்டுக் காட்டிற்குச் சென்றார்கள். ஓ தாமரைக் கண்ணனே! உம்மை அடைந்தவர்கள் துக்கத்தை அடைவார்களா? (துக்கப்படமாட்டார்களென்று கருத்து.)

42. 'சமானனாகிய அரசனைத் தேடிக் கல்யாணஞ் செய்துகொள்' என்று சொன்னீரல்லவா? நீர் சகல குணங்கள் பொருந்தியவர்; உம்முடைய பாதபத்மம் சகல ஜனங்களுக்கும் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; லக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடமானது. அப்படிப்பட்ட பாதத்தின் மகிமையை சாதுக்களுடைய முகமாகச் சிரவணஞ் செய்யும் விவேகியான எவள் உம்மைவிட்டு, எப்பொழுதும் பயமுள்ளவனும், மரண தர்ம முள்ளவனுமான மனிதனை அடைவாள்?

43. 'நீர் சகல ஜகத்திற்கும் அதிபதி; எல்லாருக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பவர்; இவ்வுலகத்திலும், பரலோகத்திலும் சகல இஷ்டத்தையும் கொடுப்பவர். உம்முடைய பாதத்தை சேவிப்பவர்களுக்கு ஸம்ஸாரம் நாசமாகிவிடும். ஆனதால் உம்முடைய பாதம் எனக்குச் சரணமாகட்டும்.'

44. 'மேலும், சத்துருக்களைச் சம்ஹரிப்பவரே! பரமசிவன், பிரம்மதேவர் ஆகிய இவர்களுடைய சபையில் கானஞ் செய்யப்படுகின்ற உம்முடைய கதையை எவள் கேட்கவில்லையோ, அதிருஷ்டமில்லாத அந்தப் பெண்ணுக்குக் கழுதைபோலச் சுமை சுமப்பவர்களும், எருதுகள்போல் எப்பொழுதும் வேலை செய்து கஷ்டம்

அத்-60] கிருஷ்ணன் ருக்மணியுடன் பரிகாசமாய்ப் பேசியது 193:

படுகிறவர்களும், நாய்கள் போலப் பிறரால் அவமதிக்கப் பெற்றவர்களும், பூனைகள் போலக் கடோரர்களும், வேலைக்காரர்கள் போலச் சுவாதந்திரிய மில்லாதவர்களுமான அரசர்கள் புருஷர்களாக ஆகட்டும்.

45. எவள் உம்முடைய பாதமாகிய தாமரைமலரின் மதுவைப் பானஞ் செய்யவில்லையோ, அவள் தோல், மீசை மயிர், நகம், தலையிர் ஆகிய இவைகளால் மூடப்பட்டும், உள்ளே மாமிசம், எலும்பு, ரத்தம், பூச்சி, அமேத்யம், கபம், பித்தம், வாதம் இவைகளுள்ளதும், பிழைத்திருந்தும் பிணத்துக்கு ஒப்பானதுமான சரீரத்தைத் தன்னுடைய பர்த்தாவென்று நினைப்பாள். அவளே மூட புத்தியுள்ளவள்.

46. ஓ தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவரே! தம்முடைய ஆத்மாவினிடத்திலேயே ரமிப்பவரே! உம்முடைய பாதங்களில் எனக்கு பக்தியானது இருக்கட்டும். என்னிடத்திலும் (பிரகிருதியினிடத்திலும்) மிகுந்த ஆசை உமக்கு இல்லை. அப்படி ஒன்றையும் விரும்பாதவரானாலும் உம்முடைய பாதசேவையே எனக்குப் பெரிய லாபம். மேலும், நீர் இந்த ஜகத்தை விருத்திசெய்வதற்காக ரஜோ குணத்தை ஆசிரயித்து என்னைக் கடாஷ்டிக்கிறீர். அதுவே எனக்கு மிகுந்த அனுக்கிரகம்.

47—48. ஓ மதுவைக் கொன்றவரே! ‘உனக்குச் சமமான புருஷனைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்’ என்று உம்மால் சொல்லப்பட்டது பொய்யல்ல. காசி தேசத் தரசனுடைய கன்னிகைகளான அம்பா, அம்பாலிகா, அம்பிகா என்ற மூவர்களுக்குள் அம்பா என்பவள் கன்னிகையாக இருக்கும்பொழுதே சாலுவனிடத்தில் எப்படி ஆசைப்பட்டாளோ, அதுபோலக் கலியாணமான பிறரும்.

வியபசாரிகளான சில ஸ்திரீகளுடைய மனமானது வெவ்வேறு புருஷனை இச்சிக்கிற வழக்கமுண்டு. அப்படி வியபசாரியான ஸ்திரீயை வித்துவானாக இருப்பவன் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது. அப்படிப் போஷிப்பானால் இவ்வுலகம், பரலோகம் இவ்விரண்டிலும் சுகத்தையடையமாட்டான்” என்று சொன்னான் (ஆனதால் என்னுடைய மனத்தைப் பரீட்சிப்பதற்காகவே இம்மாதிரி சொன்னீரென்று கருத்து).

49—57. அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ருக்மணியை நோக்கி, “ஓ பதிவிரதையே! இம்மாதிரியான உன்னுடைய வார்த்தையைக் கேட்கவேண்டுமென்ற ஆசையால் இம்மாதிரி சொன்னேன். உன்னால் சொல்லப்பட்டது எல்லாம் உண்மையே. என்னிடத்தில் மிகவும் பக்திகொண்டவளான நீ எந்தெந்தக் காமங்களை விரும்புகிறாயோ, மோகூதம் வரையிலுள்ள அவைகளெல்லாம் உனக்கு இருக்கின்றன. ஓ தோஷமற்றவனே! பரிகாச வார்த்தைகளால் உன்னுடைய புத்தியை நான் கலக்கியும், உன்னுடைய மனமானது என்னிடத்திலேயே ஸ்திரமாக இருந்தபடியால் பதிவிரதா தர்மத்தையும் அதிகமான விசுவாசத்தையும் அடைந்தவளாகிறாய். எவர்கள் தவம், விரதம் இவைகளை அனுஷ்டித்தும் விஷயத்தில் ஆசை கொண்டவர்களாகி, மோகூதத்திற்கு அதிபதியாகிய என்னை என்னுடைய மாயையால் மோகித்து, தம்பதிகளுடைய விஷய சுகத்திற்காக ஆரதிக்கிறார்களோ, பின்னும் அவர்கள் மோகூதம் வரையிலுள்ள சுகல சம்பத்துக்களையும் கொடுக்கக்கூடியவரான என்னை ஆரதித்தும், மோகூதத்தை விரும்பாமல் சம்பத்துக்களையே விரும்புகிறார்களோ அவர்கள் அதிருஷ்டபில்லாதவர்கள். விஷய சுகம் தாழ்ந்த ஜன்மத்திலும் கிடைக்கும். ஆனதால்

அவர்கள் தாழ்ந்த ஜன்மத்தை அடைவார்கள். ஓ! கிருகத்திற்கு அதிபதியாக இருப்பவளே! ஒருவித பலனையும் விரும்பாமல் என்னிடத்தில் நீ பக்திசெய்தாய். இம்மாதிரியான பக்தியானது ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திக்கக் கூடியது; இது உனக்கேற்பட்டது தெய்வச்செயலேயாம். துஷ்டர்களுக்கு இம்மாதிரியான பக்தி ஏற்படுகிறதில்லை. விஷயங்களிலே ஆசையுள்ளவரும், தன்னுடைய பிராணனைத் திருப்தி செய்துகொள்வதிலேயே நோக்கமுள்ளவரும், வஞ்சிக்கும் சுபாவமுள்ளவருமான பெண்ணுக்கு இம்மாதிரியான பக்தி ஏற்படுகிறதற்கு நியாயமே இல்லை. மேலும், உன்னைப்போல் பர்த்தாவினிடத்தில் பிரீதியுள்ளவளான பத்தினியை ஒரு வீட்டிலும் நான் பார்த்ததில்லை. உன்னுடைய விவாக காலத்தில் உன்னைக் கல்யாணஞ் செய்துகொள்வதற்காக வந்திருந்த எல்லா அசுரர்களையும் விட்டு (அவர்களிடம் ஆசைப்படாமல்) என்னுடைய சரித்திரங்களைக் கேள்விப்பட்டு, ரகசியமாக ஒரு பிராம்மணனை அனுப்பினாயல்லவா? மேலும், விவாக காலத்தில் யுத்தத்தில் உன்னுடைய சகோதரனை நான் ஜயித்து, மீசைமுதலியவைகளைக் கூடிவரஞ்செய்து அவமானப்படுத்தினேன். பின்னர், சொக்கட்பான் விளையாடும்பொழுது அவனைப் பலராமன் கொன்றார். இவைகளைப் பார்த்தும் நீ ஒன்றையும் சொல்லாமலிருந்ததுமின்றி அதனை அடிக் கடி ஸ்மரிப்பதால் நேரும் துக்கத்தையும் சகித்திருந்தாய் (பகவான் நம்மை விட்டுவிடுவாரோ என்ற பயத்தால்). அதனால் நீ என்னை ஜயித்தவளாகியாய். இன்னும் உன்னுடைய விவாக சமயத்தில், 'நாளைய தினமெனக்கு விவாக சமயமென்று நிச்சயிக்கப் பெற்றிருப்பதால் அந்த சமயம் நீர் வராமல் தாமதித்தால் நான் உயிரிடுவேன்' என்று பிராம்மண முகமாகத் தெரிவித்தாயல்லவா? அப்

பொழுது பிராம்மணன் திரும்பி உன்னிடம் வருவதற்கு முன், 'கிருஷ்ணனிடஞ் சென்ற பிராம்மணன் இன்னும் ஊரவில்லையே' என்று பிராணனை விட்டுவிடுகிறதென்று நிச்சயஞ் செய்துகொண்டாயல்லவா? அதற்கு நம்மால் பதில் செய்யமுடியாது. அதைப்பற்றிச் சந்தோஷிக் கிறோம்" என்று சொன்னார்.

58—59. இப்படிப் பகவான் விளையாட்பான வார்த்தைகளைச் சொல்லி லக்ஷ்மீதேவியின் அம்சமான ருக்மணி தேவியுடன் மதுஷ்ய பாவனையை அநுசரித்து ரமித்தார். இப்படியே லோககுருவாகிய அந்தப் பிரபு மற்ற ஸ்திரீகளுடைய வீடுகளிலும் கிருகஸ்தராக இருந்து, கிருகஸ்த தர்மத்தை யநுஷ்டித்தார்.

அத்தியாயம் 61

கிருஷ்ணனுடைய புத்திர பௌத்திர சந்ததி

அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு ஒவ்வொரு ஸ்திரீகளிடத்திலும் பத்து புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களெல்லோரும் சகல விதத்திலும் கிருஷ்ணனை அநுசரித்தவர்கள். ஒவ்வொரு ஸ்திரீகளும் தங்கள் வீட்டிலேயே ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வசிப்பதைப் பார்த்து, அவருடைய உண்மையை அறியாதவர்களானதால் தங்களிடத்திலேயே பகவானுக்குப் பிரியமென்று நினைத்திருந்தார்கள். மேலும், அந்த ஸ்திரீகள் அந்தக் கிருஷ்ணனுடைய தாமரைமலர் போன்ற முகம், நீண்ட கைகள், கண்கள், அன்புபொருந்திய சிரிப்பு, பார்வை, மனோகரமான வார்த்தை இவைகளால் சுகித்தார்களே யொழியத் தங்களுடைய விளையாட்டுகளால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மனத்தை

அபகரிக்க முடியாதவர்களாக இருந்தார்கள். அவர் மிக்க மகிமை பொருந்தியவர். பகவானுடைய பத்தினிகளான பதினாறாயிரம் ஸ்திரீகளும் புன்சிரிப்புள்ள சொற்ப பார்வையால் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்கிறார்கள். அதனால் மனோகரமான புருவத்தில் அசைவுண்டாகிறது. அதனால் விலாசங்கள் உண்டாகின்றன. இப்படி மன்மதனை விருத்திசெய்யக்கூடிய செய்கைகளை அந்த ஸ்திரீகள் செய்து, பகவானுடைய மனத்தைக் கலக்குவதற்கு (ஆசைப்படும்படி செய்வதற்கு) முடியவில்லை. பிரம்மா முதலிய தேவர்களும் எவருடைய மார்க்கத்தை அறியாமல் தேடுகிறார்களோ, அந்த லக்ஷ்மீபதியான பகவானைப் பர்த்தாவாக அடைந்து, அன்புபொருந்திய சிரிப்புள்ள பார்வை, புதிதாகிய சங்கமத்தில் ஆசை ஆகிய இவைகளால் மிக்க சந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். மேலும், அந்த ஸ்திரீகள் தங்களுக்கு அநேக வேலைக்காரிகளிருந்தாலும் எதிர்கொண்டழைப்பது, ஆசனங்கொடுப்பது, பூஜிப்பது, காலை அலம்புவது, தாம்பூலம் கொப்பது, விசிறுவது, கிரமத்தை நிவர்த்திப்பது, சந்தனம் பூசுவது, புஷ்பத்தால் அலங்கரிப்பது, தலை வாருவது, படுக்கை போடுவது, ஸ்நானஞ்செய்விப்பது, பழம் முதலியவைகளைச் சமர்ப்பிப்பது முதலியவைகளால் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை உபசரித்தார்கள். அந்த ஸ்திரீகளில் ஒவ்வொருவருக்கும் பத்துப் புத்திரர்கள் ஜனித்தார்கள் என்று முன்பு சொன்னோமல்லவா? கிருஷ்ணனுடைய எட்டுப் பட்டமகிஷிகளுடைய புத்திரர்களான பிரத்யும்னன் முதலியவர்களைச் சொல்லுகிறேன். பிரத்யும்னன், சாருதேஷ்ணன், சுதேஷ்ணன், சாருதேவன், சுசாரூ, சாருகுப்தன், பத்ரசாரூ, சாருபத்திரன், விசாரூ, சாரூ என்று ருக்மணியிடத்தில் பத்துப் புத்திரர்கள் ஜனித்தார்கள். அவர்க

னெல்லாரும் கிருஷ்ணனுக்குச் சமமானவர்கள். பானு, சுபானு, சுவர்ப்பானு, பிரபானு, பானுமான், சந்திரபானு, பிரகத்பானு, ரவிபானு, ஸ்ரீபானு, பிரதிபானு என்றவர்கள் சத்யபாமையின் புத்திரர்கள். சாம்பன், சுமித்திரன், சிருஜித், சதஜித், ஸஹஸ்ரஜித், விஜயன், சித்திரகேது, கீர்த்திமான், திரவிணன், கிரது இவர்கள் ஜாம்பவதியின் புத்திரர்கள். சாம்பன் முதலிய புத்திரர்கள் பிதா விற்குச் சமமானவர்கள். பானு, சந்திரன், அசுவானேன், சித்திரகு, வேகவான், விருஷன், ஆமன், சங்கு, வசு, ஸ்ரீமானாகிய கிருதி ஆகிய இவர்கள் நாக்னஜித்தின் புத்திரர்கள். சிருதன், கவி, விருஷன், வீரனாகிய சுபாகு பத்திரன், ஏகலன், சாந்திதர்சம், பூர்ணமாஸம், ஸோமகன் ஆகிய இவர்கள் காளிந்தியின் புத்திரர்கள். பிரகோஷன், காத்திரவான், சிம்மன், பலன், பிரபலன், ஊர்த்வகன், மகாசக்தி, ஸஹன், தேஜஸ், அபராஜிதன் என்பவர்கள் மாத்திரியின் (லக்ஷ்மணயென்பவன்) புத்திரர்கள். விருகன், அர்கன், அனிலன், கிருத்திரன், பஹ்வன்னன், நாதன், மஹாசன், பாவனன், வஹ்ரி யென்பவர்கள் மித்ர விந்தையின் புத்திரர்கள். சங்கிராமஜித், பிரஹத்சேனன், சூரன், பிரகரணன், அரிஜித், யக்ஞன், சுபத்திரன், வாமன், ஆபு, ஸத்யகன் ஆகிய இவர்கள் பத்ரையின் புத்திரர்கள். தீப்திமான், தாம்ரபத்திரன் முதலியவர்கள் விஷ்ணுவின் அம்சமாகிய பலராமனுக்கு ரோகினியிடம் ஜனித்த புத்திரர்கள். ருக்மியின் புத்ரியாகிய ருக்மவதி என்பவளிடத்தில் பிரத்யும்னருக்கு போஜகடமென்ற பட்டணத்தில் அநிருத்தனென்ற புத்திரன் பிறந்தான். இவர்களுடைய புத்திரர்களும், பெளத்திரர்களும் கோடிக் கணக்காக இருந்தார்கள். கிருஷ்ணனுடைய புத்திரர்களுக்குத் தாய்கள் பதினாறுபிறத்திற்கு அதிகமானவர்கள் என்று சுகர் சொன்னார்.

23—25. அதனைக் கேட்ட அரசன் சுகரை நோக்கி, “ருக்குமி யென்பவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் அவமதிக்கப்பெற்றவனாதால் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கொல்வதற்கு சமயம் பார்த்துக்கொண் டிருப்பவனல்லவா? அப்படிப்பட்ட ருக்குமி என்பவன் சத்துருவின் புத்திரனாகிய பிரத்யும்னனுக்குத் தன்னுடைய பெண்ணை எப்படி விவாகஞ் செய்வித்தான்? நடந்தவை, நடப்பவை, வருங்காரியம், இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதவை, வெகு தூரத்திலிருப்பவை, சுவர் முதலியவைகளால் மறைக்கப்பட்டவை ஆகிய இவைகள் எல்லாவற்றையும் யோகிகள் நேரில் பார்ப்பது போலத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்களன்றோ! ஆனதால் விரோதிகளான ருக்குமி, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இருவர்களுக்கும் சம்பந்தம் எப்படி ஏற்பட்டது? அதனைச் சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்டார்.

26—27. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, ருக்குமி என்பவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் அவமதிக்கப்பெற்றதால் கிருஷ்ணனிடத்தில் விரோத புத்தி யுள்ளவனானாலும் சகோதரியான ருக்மணியின் பிரியத்திற்காக அவளுடைய புத்திரனாகிய பிரத்யும்னனுக்குத் தன்னுடைய பெண்ணை மணஞ்செய்வித்தான். மேலும், பிரத்யும்னன் மன்மதனுடைய அவதாரமானதால் அவனைச் சுயம்வரத்தில் ருக்மவதி பார்த்து ஆசைப்பட்டதனால் அவ்விடம் சுயம்வரத்திற்காக வந்திருந்த அரசர்களை ஜயித்து, பிரத்யும்னன் ருக்குமவதியை அபகரித்தான் (ருக்குமியும் சம்மதித்தானென்று தாத்பரியம்).

28. ருக்மணியின் புத்திரியான சாரமதீ யென்பவளைக் கிருதவர்மாவின் புத்திரன் மணஞ் செய்து கொண்டான். எல்லா ஸ்திரீகளுக்கும் ஒவ்வொரு பெண்

ணுண்டு. (அந்தப் பெண்களின் கல்யாணத்தைச் சொல்வதற்காகவே மூத்த குமாரியின் விவாகம் மட்டுமே சொல்லப்பட்டது.)

29—44. பின்பு ருக்குமி யென்பவன் பெண்ணின் புத்திரனாகிய அநிருத்தனுக்குப் புத்திரனுடைய புத்திரியான ரோசனை யென்பவளை மணஞ்செய்வித்தான். அந்த சம்பந்தம் தர்மத்திற்கு ஒத்ததல்லவென்று ருக்குமிக்குத் தெரியும். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்திலும் அவனுக்கு விரோத முண்டு. ஆனாலும் சகோதரியான ருக்மணியின் பிரீதிக் காக அந்த விவாகத்தை நடத்தினான். அந்தக் கல்யாணத் திற்காக ருக்மணி, பலராமன், கிருஷ்ணன், சாம்பன், பிரத்யும்னன் முதலியவர்கள் போஜகடமென்ற பட்ட ணத்திற்குச் சென்றார்கள். பின்பு கல்யாணம் நடந்தது. அதன்பின் காளிங்கன் முதலிய கர்வமுள்ள அரசர்கள் ருக்குமியை நோக்கி, “பலராமன் சொக்கட்டான் விளையாடத் தெரியாதவர். ஆனாலும் அந்த விளையாட்டில் மிக்க பிரியமுள்ளவர். ஆனதால் அவருடன் சொக்கட்டான் விளையாடி அவரை ஜயித்துவிடலாம்” என்றார்கள். அதனைக் கேட்ட ருக்மியானவன் பலராமனை அழைத்து, அவருடன் சொக்கட்டான் விளையாடினான். அப்பொழுது பலராமன் நூறு, ஆயிரம், பதினாயிரமென்று பந்தயங் கட்டினார். அதனை ருக்குமி ஜயித்தான். அதனைக் கண்ணுற்ற காளிங்கன் பற்கள் வெளியில் தெரியும்படி சிரித்தான். அது பலராமனுக்குக் கோபத்தை உண்டுபண்ணியது. பின்பு, ருக்குமியென்பவன் லக்ஷத்தைப் பந்தயமாக வைத்தான். அதனைப் பலராமன் ஜயித்தார். அப்பொழுது ருக்குமி கபடமாக ‘நான் ஜயித்தேன்’ என்று பொய் சொன்னான். பின்பு, பலராமன் இயற்கையில் சிவந்த கண்களுள்ளவ ராகையால், பருவகாலத்திய சமுத்திரம்

போலப் பொங்கிய கோபமுள்ளவராகிப் பத்துகோடியைப் பந்தயமாக வைத்தார். அதனையும் பலராமனே ஜயித்தார். அப்பொழுதும் ருக்குமி “நான்தான் ஜெயித்தேன்; இதை மத்தியஸ்தர்கள் சொல்லட்டும்” என்றான். அப்பொழுது ஆகாசவாணி, “பலராமன்தான் நியாயமாக ஜயித்தார்; ருக்குமி சொல்வது பொய்” என்றது. அதனையும் லட்சியஞ் செய்பாமல் ருக்குமியானவன் காலம் குறுகிவிட்டதனால் துஷ்டர்களான அரசர்களால் தூண்டப்பட்டு, பலராமனை நோக்கி, “நீங்கள் வனத்தில் சஞ்சரிக்கும் இடையர்கள்; உங்களுக்குச் சொக்கட்டான் விளையாட்டுத் தெரியாது. அரசர்கள் சொக்கட்டான் ஆடுவார்கள்; பாணங்களால் யுத்தஞ் செய்வார்கள். உங்களைப் போன்றவர்களுக்கு அவை எப்படி தெரியும்” என்று பரிகாசஞ் செய்தான். ஆவலுடன் மற்ற அரசர்களும் பரிகாசஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது பலராமன் மிக்க கோபங்கொண்டு பரிகமென்ற ஆயுதத்தால் அந்த ருக்குமியைக் கொன்றார். பின்னுமவர் களிங்க தேசத்து அரசனாகிய காளிங்கனைப் பத்தாவது அடியில் பிடித்து அவனுடைய பற்களை யுடைத்தார். அவன் பற்கள் வெளியில் தெரியும்படியுடைத்தார். அவன் பற்கள் வெளியில் தெரியும்படியாக சிரித்தான்ல்லவா? மற்ற அரசர்களும் பரிகத்தால் பலராமனால் அடிக்கப்பட்டுக் கைகள், தொடைகள், தலைகள் ஆகிய இவைகள் வெட்டுண்டு, ரத்தப் பிரவாகமுள்ளவர்களாகிப் பயந்து ஓடினார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தம்முடைய மைத்துனரைப் பலராமன் கொன்றதைப் பார்த்தும், ருக்மணி, பலராமன் இவர்களுக்கு சினேகம் குறையுமோவென்று பயந்து, ஒன்றையும் சொல்லாமல் மௌனமாக இருந்தார். பின்பு பலராமன் முதலிய தாசார் ஹர்கள் கல்யாணம், சத்துரு வதம் முதலியவைகளைக் கிருஷ்ணனுடைய மகிமையால் முடித்துக்கொண்டு,

தம்பதிகளை ரதத்தில் வைத்துக்கொண்டு போஜகடமென்ற பட்டணத்திலிருந்து துவாரகை நகரஞ் சென்றார்கள்.

இந்த அத்தியாயத்தில் கிரந்தாட்சரத்தில் அச்சிட் டிருக்கும் புத்தகத்தில் 7, 8-வது சுலோகங்கள் வியாக்கி யானக்காரர்களால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. ஆதலால் அவைகளுக்கு அர்த்தம் எழுதப்படவில்லை.

அத்தியாயம் 62

அநிருத்தனுடைய சரிதம்

1. அரசன் சுகரை நோக்கி, “யதுக்களில் உத்தம னாகிய அநிருத்தன் பாணனுடைய பெண்ணாகிய உஷையை எப்படி கல்யாணஞ் செய்துகொண்டார்? அதன் நிமித்தம் விஷ்ணுவுக்கும் பரமசிவனுக்கும் பெருத்த யுத்தம் எப்படி நேர்ந்தது? அதெல்லாவற்றையும் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டார்.

2—9. மகாவிஷ்ணுவுக்குப் பூமியைத் தானஞ் செய்த பலிச்சக்கரவர்த்தியின் நூறு புத்திரர்களுக்குள் பாணனென்பவன் ஜ்யேஷ்டன் (மூத்தவன்). அவனுக்கு ஆயிரங் கைகளுண்டு. அவன் பரமசிவன் நர்த்தனஞ் செய்யும்பொழுது பக்க வாத்தியத்தை முழக்கினான். அவன் சோணித மென்ற பட்டணத்தில் வசித்தான். அவன் சத்தியப் பிரதிஞன்; திருடமான விருதமுள்ள வன். அவனுக்குப் பரமசிவனுடைய அதுக்கிரகத்தால் எல்லாத் தேவர்களும் வேலைக்காரர்களாக இருந்தார்கள். அதனால் சுகல பிராணிகளுக்கும் அதிபதியும், எல்லா வற்றையும் காப்பாற்றுவவரும், பக்தர்களிடத்தில் பிரீதி யுள்ளவருமான பகவான் சந்தோஷித்து, பாணனை நோக்கி,

“உனக்கு இஷ்டமான வரத்தைக் கொடுக்கிறேன்” என்றார். அதனைக் கேட்ட பாணன், “தன்னுடைய பட்டணத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டான். பின்னுமொருக்கால் மதமுள்ளவனாகிய அந்தப் பாணன் தன்பக்கத்திலிருக்கும் பரமசிவனுடைய பாதங்களில் சூரியன்போலப் பிரகாசிக்கும் கிரீடம் படும்படி நமஸ்கரித்து, “ஓ மகாதேவா! சகல லோகங்களுக்கும் குருவும், ஈசுவரனும், ஆசையுள்ள புருஷர்களுடைய இஷ்டத்தைக் கற்பக விருட்சம்போலப் பூர்த்தி செய்பவருமான உமக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். எனக்கு ஆயிரம் கைகளைக் கொடுத்திருக்கிறீர். அவைகள் சுமையாக இருக்கின்றனவே யொழிய வேறில்லை. இந்த மூவுலகங்களிலும் உம்மைவிட என்னுடன் யுத்தஞ் செய்யத் தகுதியான புருஷன் வேறொருவரு மில்லை. கைகளில் மிகவும் தினவு உண்டாகிறது. ஓ எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியவரே! அந்தக் கைகளால் மலைகளைப் பொடியாக்கிக்கொண்டு திக்கு கஜங்களிடம் யுத்தத்திற்குச் சென்றேன். அவைகளும் பயந்து ஓடின” என்றான்.

10-11. அதனைக் கேட்ட பரமசிவன் மிக்க கோபத்துடன், “ஓ மூடா! எனக்குச் சமமான எந்தப் புருஷனும் உன்னுடைய கொடியானது எப்பொழுது வெட்டப்படுமோ, அவன்தான் உன்னுடைய கர்வத்தை அடக்குவான்” என்றார். அதனைக் கேட்ட மூடனாகிய பாணன் சந்தோஷமடைந்து, தனது அரண்மனை சென்று பரமசிவனுடைய ஆக்ஞையின்படி தன்னுடைய மதத்தை அடக்கும் புருஷன் எப்பொழுது வருவான் என்று எதிர் பார்த்திருந்தான்.

12-15. பாணனுக்கு உஷா என்று ஒரு பெண் உண்டு. அவள் சொப்பனத்தில் அநிருத்தனைப்

பார்த்து அவனிடம் ஆசைகொண்டு பின்னும் அவனைக் காணாமல், ‘ஓ நாயகா! எவ்விடத்திலிருக்கிறீர்’ என்று சொல்லிக்கொண்டு விழித்துக்கொண்டாள். ஆனால் அவள் அநிருத்தனை முன் பார்த்தவளுமல்ல; அவனைப் பற்றிக் கேட்டவளுமல்ல. இப்படித் தூங்கி விழித்துக் கொள்ளும் சமயத்தில், தான் இவ்வாறு தோழிகளுடைய மத்தியில் கூவியதைக் கண்டு மிகவும் வெட்கத்தை அடைந்தாள். பாணனுடைய மந்திரி கும் பாண்டன் என்பவன். அவனுடைய பெண்ணாகிய சித்திரலேகை என்பவள் உஷைக்குத் தோழியானதால், அவள் உஷையை நோக்கி, “ராஜகுமாரியே! பர்த்தாவைக் காணாமல் தேடுகிறாயே! உனக்கு இன்னும் விவாகம் ஆகவில்லையே! இதென்ன?” என்று கேட்டாள்.

16-17. அதனைக் கேட்ட உஷை சித்திரலேகையை நோக்கி, “சொப்பனத்தில் ஒரு மனிதனைக் கண்டேன். அவர் கருத்த திருமேனியுள்ளவராயும், தாமரைமலர் போன்ற கண்களுள்ளவராகவும், பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவராகவும், பருத்த கைகளுள்ளவராகவும், ஸ்திரீகளுடைய மனத்தை அபகரிப்பவராகவு மிருந்தார். அப்படிப்பட்டவர் எனக்கு அதரமிருதத்தைக் கொடுத்து என்னைத் துக்கிக்கச் செய்துவிட்டு எங்கேயோ போய் விட்டார். அவரைத் தேடுகிறேன்” என்றாள்.

18-35. அதனைக் கேட்ட சித்திரலேகை உஷையை நோக்கி, “உன்னுடைய துக்கத்தை நிவர்த்திக்கிறேன். எந்தப் புருஷன் உன்னுடைய மனத்தை அபகரித்தவனோ அவனை வரவழைக்கிறேன். எனக்கு உத்தரவு கொடு” என்று சொல்லித் தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், சித்தர்கள், சாரணர்கள், பன்னகர்கள், தைத்தியர்கள், வித்தியாதரர்கள், யக்ஷர்கள், மனிதர்கள் ஆகிய இவர்

களைச் சித்திர படத்தில் எழுதினதுமன்றி, மனிதர்களில் விருஷணிகளையும், சூரனையும், வசுதேவரையும், பலராமனையும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும், பிரத்யும்னனையும், அநிருத்தனையும் எழுதி உஷைக்குக் காண்பித்தாள். பிரத்யும்னனைப் பார்த்து உஷை வெட்கப்பட்டாள் (மாமனுவரென்று). பின்னுமவள் அநிருத்தனைப் பார்த்துத் தலை குனிந்து 'இவர்தான் அவர்' என்று சிரித்துக்கொண்டு சொன்னாள். அதனைக் கேட்ட சித்திரலேகை, அவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனென்று தெரிந்து கொண்டு, யோக மகிமையால் ஆகாய மார்க்கமாகத் துவாரகைக்குச் சென்றாள். அவ்விடத்தில் அந்தப்புரத்தில் கட்டிலில் படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த அநிருத்தனைத் தன்னுடைய யோக மகிமையால் சோணித புரத்திற்குக் கொண்டுவந்து தனது தோழிக்கு அவனைக் காண்பித்தாள். அந்த உஷை மிக்க அழகுள்ள அந்தப் புருஷனைப் பார்த்து முகம் மலர்ந்து, புருஷர்களுடைய சஞ்சாரமில்லாத தன்னுடைய வீட்டில் வைத்து, அவனுடன் ரமித்து வந்தாள். மேலும் அவள் விலையுயர்ந்த வஸ்திரம், மாலை, சந்தனம், தூபம், தீபம், ஆசனம், பானம், பக்ஷ்யம், நல்வார்த்தை, சிசுருஷை இவைகளால் அநிருத்தனைப் பூஜித்தாள். இப்படி அநிருத்தன் அந்தப்புரத்தில் நாளுக்குநாள் விசேஷ சினேகமுள்ள இந்த உஷையுடன் விஷயசுகத்தை யனுபவித்து சென்ற நாட்கள் இவ்வளவென்றறியாமல் வெகுநாட்களைக் கழித்தான். இப்படிச் சிலநாள் சென்ற பிறகு அந்தப்புரத்தின் காவலாட்கள் மறைக்க முடியாததான சில காரணங்களால் உஷை புருஷனுடைய சம்பந்தத்தை அடைந்திருக்கிறாள் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, பாணசுரனிடஞ் சென்று, "ஓ அரசனே! தவறுதலில்லா

மல் நாங்கள் காத்துக்கொண்டு வரும்பொழுதும், உம் முடைய புத்திரியான உஷைக்குப் புருஷனுடைய சம்பந்தம் ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. புருஷ சஞ்சாரமில்லாத அந்தப்புரத்தில் வசிப்பவர்களுக்கு இம்மாதிரியான தோஷம் ஏற்படுவதற்கு நியாயமில்லை. அதன் காரணத்தை நாங்கள் அறியோம்” என்று சொன்னார்கள். அதனைக் கேட்ட பாணசுரன் மிக்க வருத்தமடைந்து சீக்கிரமாக அந்தப்புரஞ் சென்றான். அவ்விடத்தில் பிரத்யும்னனுடைய புத்திரனாகிய அநிருத்தனையுங் கண்டான். அவன் மூவுலகங்களிலும் அழகிய புருஷனும், சூருத்த திருமேனி யுள்ளவனும், பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவனும், தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவனும், பருத்த கைகளுள்ளவனும், குண்டலம், தலையிர், சிரிப்புள்ள பார்வை இவைகளோடு அழகிய பத்தினியுடன் சொக்கட்டான் விளையாடுபவனுமாக இருந்தான். மேலும் அவனுடைய கழுத்தில் ஒரு மல்லிகை புஷ்பமாலை போடப்பட்டிருந்தது. அது உஷையால் தரிக்கப்பட்ட மாலையாகையால் அவளுடைய ஸ்தனத்தில் ஒட்டிய குங்குமங்கள் அதிலிருந்தன. அவனைப் பார்த்து பாணசுரன் மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தான். அப்பொழுது அநிருத்தன், ஆயிரம் கைகளுடனும், ஆயுதங்களைத் தரித்த வீரர்களுடனும் அவ்விடம் வந்த பாணசுரனைக் கண்டு அவனைக் கொல்ல விரும்பி, இரும்பினால் செய்யப்பட்ட பரிசுமென்ற ஆயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு யமன்போல் நின்றான். பின்னுமவன் சிறந்த பன்றியானது நாய்களைக் கொன்றற்றபோலத் தன்னைப் பிடிப்பதற்காக நெருங்கி வரும் யுத்தவீரர்களை அடித்தான். அவர்கள் தலை, கைகள், தொடைகள் இவைகள் உடைபட்டவர்களாகி,

அவ்விடமிருந்து பயந்து ஓடினார்கள். அதனைக் கண்ணுற்ற பலியின் புத்திரனாகிய பாணசுரன் நாகபாசங்களால் அநிருத்தனைக் கட்டினான். அதனைக் கண்ட உஷை மிகுந்த துக்கத்தால் பரவசையாகிக் கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டு அழுதான்.

அத்தியாயம் 63

பாணசுர யுத்தம்

1-21. துவாரகை நகரத்தில் அநிருத்தனைக் காணாமல் அவனுடைய பந்துக்கள் துக்கித்து, வருஷாகாலமாகிய நான்கு மாதங்களைக் கழித்தார்கள். (ஒரு பக்ஷத்தை ஒரு மாதமென்று வேதத்தில் சொல்லியிருப்பதால் இரண்டு மாதமென்றுஞ் சிலர் கொள்கை.) இந்தச் சமயத்தில் நாரதர் விருஷ்ணிகளிடஞ் சென்று, அநிருத்தனுடைய சமாசாரத்தைத் தெரிவித்தார். அதனைக் கேட்டுப் பிரத்யும்னன், யுயுதானன், கதன், சாம்பன், சாரணன், நந்தன், உபநந்தன், பத்திரன் முதலிய ராமகிருஷ்ணர்களைச் சார்ந்தவர்கள் பன்னிரண்டு அக்ஷௌஹிணி சைன்னியங்களிடன் சோணிதபுரஞ் சென்று, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சகாயத்தால் முற்றுகை போட்டார்கள். பட்டணத்துக்கு சமீபத்திலிருக்கும் தோட்டங்களும், கோபுரங்களும், பிராகாரம் முதலியவைகளும் நாசஞ் செய்யப்பட்டன. அதனைக் கண்ணுற்ற பாணன் பன்னிரண்டு அக்ஷௌஹிணி சைன்னியங்களுடன், மிக்க கோபங்கொண்டு பட்டணத்தை விட்டு வெளியில் வந்தான். பகவானாகிய பரமசிவன் தம்முடைய புத்திரர்களுடனும், பிரதம கணங்களுடனும் விருஷபத்தின் மீதேறி ராமகிருஷ்ணர்களுடன் யுத்தஞ் செய்தார். ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கும் பரமசிவனுக்கும்

யுத்தம் நேர்ந்தது. பிரத்யும்னன் சுப்பிரமண்யரை எதிர்த்தான். பலராமன் கும்பாண்டன், கூபகர்ணன் ஆகிய இவர்களை எதிர்த்தார். சாம்பன், பாணனுடைய புத்திரனிடம் யுத்தஞ் செய்தான். பாணன் சாத்தாகியுடன் யுத்தம் செய்தான். அந்த யுத்த வேடிக்கையைப் பார்ப்பதற்காகப் பிரம்மா முதலிய தேவர்களும், மகரிஷிகளும், சித்தர்களும், சாரணர்களும் விமானங்களில் ஏறிக் கொண்டு ஆகாயத்தில் வந்தார்கள். அப்பொழுது பூதங்கள், பிரேதங்கள், குஹ்யகர்கள், டாகினிகள், யாதுதானர்கள், பேதாளங்கள், விநாயகர்கள், பூத மாதாக்கள், பிசாசங்கள், கூச்மாண்டங்கள், பிரம்ம ராக்ஷஸர்கள் ஆகிய பரமசிவனுடைய கணங்களை ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கூர்மையான பாணங்களால் அடித்தார். அப்பொழுது பரமசிவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணன்மீது பல வகையான அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தார். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அநாயாசமாகப் பதில் அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து, அந்த அஸ்திரங்களைத் தடுத்தார். எப்படியெனில், பிரம்மாஸ்திரத்தை பிரம்மாஸ்திரத்தாலும், வாயுவின் அஸ்திரத்தைப் பர்வதாஸ்திரத்தாலும், அக்கினி அஸ்திரத்தை வாருணஸ்திரத்தாலும், பாசுபதாஸ்திரத்தை வைஷ்ணவாஸ்திரத்தாலும் அடக்கினார். பின்னும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஜிரம்பண மென்ற அஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துப் பரமசிவனை மோகிக்கச் செய்துவிட்டுப் பாணனுடைய சைனனியத்தைக் கத்தி, கதாயுதம், பாணம் முதலியவைகளால் அடித்தார். சுப்பிரமண்யர் பிரத்யும்னனுடைய பாணங்களால் அடிபட்டு, சரீரத்தில் ரத்தம் பெருக, மயில் வாகனத்துடன் பயந்து ஓடினார். பலராமனுடைய முசலத்தால் அடிக்கப்பட்டு கும்பாண்டனும், கூபகர்ணனும் பூமியில் விழுந்தார்கள். இப்படி சேனாதிபதிகள் அடிபட்டதனால்

சைன்னியங்கள் பயந்து ஓடின. அதனைக் கண்ணுற்ற பாணன் சாத்தகியை விட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனை எதிர்த்தான். மேலும், ஒரேகாலத்தில் ஐந்து வில்களை நானேற்றி வளைத்து, ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு இரண்டு பாணங்களைப் பூட்டினான். அதனைக் கண்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்த வில்களெல்லாவற்றையும் வெட்டினார். பின்னுமவர் பாணசுரனுடைய சாரதியையும் ரதத்தில் கட்டிய குதிரைகளை யுங் கொன்று, ரதத்தையும் உடைத்துச் சங்க வாத்தியத்தை முழக்கினார். அப்பொழுது பாணசுரனுடைய மாதாவான கோடரா வென்பவள் தலைமயிரை அவிழ்த்துக்கொண்டு வஸ்திரமில்லாமல் புத்திரனைக் காப்பாற்ற வேண்டி, ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய முன்பாக வந்து நின்றாள். அதனைக் கண்ட பகவான் அவளைப் பாராமல் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டார். அந்தச் சமயம் பார்த்து பாணசுரன் தன்னுடைய பட்டணத்திற்குள் பிரவேசித்தான்.

22-25. பின்பு பரமசிவனுடைய பரமதகணங்கள் பயந்து ஓடியதால் மூன்று தலைகளுள்ளதும், மூன்று கால்களுள்ளதுமான மாகேசுவர ஜூரமானது பரமசிவனால் தூண்டப்பட்டுக் கிருஷ்ணனுடைய முன்னிலையில் வந்து நின்றது. பின்பு அதனைக் கண்ணுற்ற பகவான் அதன்மீது வைஷ்ணவ ஜூரத்தைத் தூண்டினார். இரண்டு ஜூரங்களும் யுத்தஞ்செய்தன. வைஷ்ணவ ஜூரத்தால் மாஹேசுவர ஜூரம் அடிக்கப்பட்டுப் பயந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் வந்து அவரைச் சரணமடைந்து, பின் வருமாறு தோத்திரஞ் செய்யலாயிற்று. எப்படியெனில்,

26. “ அளவற்ற சக்தியுள்ளவராகிய உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். நீர் பிரம்மா முதலிய மேலானவர்களுக்கும் அதிபதியாக இருப்பவர் ; எல்லாவற்றையும் சேஷ்டிக்

கச் செய்பவர் ; சுத்தராயிருப்பவர் ; சைதன்யசூருபி ; இந்த ஜகத்தைப் படைப்பவர் ; அதனைக் காப்பாற்றுவவர் ; பின்னுமதனைச் சம்ஹரிப்பவர். மேலும், எது விகாரங்களில்லாததால் சாக்ஷாத் தாகச் சொல்ல முடியாததோ, வேதத்தால் அறிந்துகொள்ளக்கூடியதோ அப்படிப்பட்ட பரப்பிரம்மம் நீரே.

27. மேலும் காலம், தெய்வம், கர்மம், ஜீவன், சூபாவம், திரவியம், கேஷத்திரம், பிராணன், அகங்காரம், இந்திரியங்கள் ஆகிய இவைகளுடைய சேர்க்கையே தேகம். அதற்குப் பீஜமாக இருப்பது கர்மம். அதிலிருந்து முளைப்பது தேகம். இப்படிச் கர்மவினால் தேகமும், தேகத்தால் கர்மமென்றும் பரம்பரையாய் வந்து கொண்டிருக்கிறது. இதுவே உம்முடைய மாயை. அப்படிப்பட்ட மாயைக்கு வசப்படாதவரான உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

28. உமக்கு சாமான்னிய ஜனங்களைப்போலக் கர்மாதீனமான சரீரமாவது ஜனனமாவது இல்லை. நீர் லீலையாகப் பூமியில் பலவிதமாக அவதரித்து, தேவர்களைக் காப்பாற்றுகிறீர். அதற்காக வர்ணாச்சிரம தர்மங்களையும், அவைகளை அனுஷ்டிப்பதற்காக சாதுக்களையும் சம்ரக்ஷிக்கிறீர். அதற்காகவே துஷ்டர்களைச் சிசுஷிக்கிறீர். இப்பொழுதும் பூமியின் சுமையை நிவர்த்திப்பதற்காகவே அவதரித்திருக்கிறீர்.

29. மிகவும் சகிக்க முடியாததான உம்முடைய தேஜஸ்ஸான ஜூரத்தால் நான் மிகவும் கஷ்டமடைந்தேன். ஜனங்கள், விஷயங்களின் ஆசையால் எதுவரையில் உம்முடைய பாதத்தைச் சேவிக்கவில்லையோ, அதுவரையில் அவர்கள் கஷ்டப்படுவது உசிதம் என்று சொன்

னது (ஆனதால் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று கருத்து).

30. அதனைக் கேட்ட பகவான் மாகேசுவர ஜுரத்தை நோக்கி, “ஓ திரிசிரசே! உன்னிடத்தில் நான் சந்தோஷத்தை யடைகிறேன். வைஷ்ணவ ஜுரத்தினின்று நீ பயப்படவேண்டாம். நம்மிருவர்களுக்கும் நேர்ந்த ஸம்வாதத்தை எவன் நினைக்கிறானோ, அவனை நீ உபத்திரவிக்கவேண்டாம். இதுவே உனக்கு என்னால் செய்யப்படும் ஆக்ஷை. நீ அதனைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு பயமில்லாமல் சஞ்சரி” என்று அதுக்கிரகித்தார். அதனைக் கேட்ட அந்த ஜ்வரம் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை நமஸ்கரித்துத் தனது இஷ்டப்படி சென்றது.

31-34. பின்பு பாணசுரன் ரதத்திலேறிக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் யுத்தத்திற்காக வந்தான். மேலுமவன் ஆயிரங் கைகளிலும் பலவிதமான ஆயுதங்களை வைத்துக்கொண்டு பாணங்களையும், ஆயுதங்களையும், அஸ்திரங்களையும் அடிக்கடி பிரயோகித்தான். அதனைக் கண்ட பகவான் கூர்மையான முனையுள்ள சக்கரத்தால் பாணசுரனுடைய கைகளை வெட்டினார். அது மரத்தின் கிளைகளை வெட்டினாற்போ லிருந்தது. இப்படிப் பகவானால் பாணசுரனுடைய கைகள் வெட்டப்பட்டபொழுது, பக்தர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவராகிய பரமசிவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் வந்து அவரைப் பின்வருமாறு துதிக்கலானார். எப்படியெனில்,

35-37. நீர் பரப்பிரமம்; மேலான தேஜஸ்; வேதத்தில் மறைந்துகொண்டிருப்பவர்; சுத்த சித்தர்களான யோகிகள் ஆகாசம்போன்ற உம்மை அறிவார்கள். (நீர் எல்லாவற்றிற்கும் அவிஷயராகையால் மூடனாகிய இந்த

பாணசுரன் உம்முடைய சொரூபத்தை யறியாமல் யுத்தஞ் செய்தது ஆச்சரியமல்ல என்பது கருத்து.) மேலும், உமக்கு ஆகாயம் தொப்புளாகவும், அக்கினி முகமாகவும், ஜலம் வீரியமாகவும், த்யுலோகம் தலையாகவும், திக்குகள் காதுகளாகவும், பூமி பாதமாகவும், சந்திரன் மனமாகவும், சூரியன் கண்ணாகவும், நான் (பரமசிவன்) அகங்காரமாகவும், சமுத்திரம் வயிறாகவும், இந்திரன் முதலிய லோகபாலர்கள் கைகளாகவும், ஓஷதிகள் ரோமங்களாகவும், மேகங்கள் தலைமயிர்களாகவும், பிரம்மதேவர் புத்தியாகவும், பிரஜாபதியானவர் ஆண்குறியாகவும், தர்மம் இருதயமாகவும் இருக்கின்றன. ஆனதால் நீர் லோகங்களால் கற்பிக்கப்பட்ட புருஷன் (அத்திப்பழத்திற்குள் வசிக்கும் புழுக்கள் எப்படி அந்தப் பழத்தை யறியமுடியாதவைகளோ, அப்படியே உம்முடைய சரீரத்திற்குள் இருப்பவர்களால் உம்மை யறியமுடியாதென்று தா த்பரியம்).

38-41. ஓ தடையற்ற மகிமையுள்ளவரே! நீர் ஜகத்தின் சேஷமத்திற்காகவும், தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும் பூமியில் அவதரிக்கிறீர். லோகபாலர்களான நாங்களும் உம்மால் காப்பாற்றப்பட்டு (உம்முடைய அருக்கிரகத்தால்), ஏழுலோகங்களையும் சம்ரக்ஷிக்கிறோம். மேலும், நீர் ஒருவர் (ஸஜாதீய பேதமற்றவர்); புராண புருஷன்; (மூன்று அவஸ்தையுள்ள புருஷர்களுக்குப் பிரகிருதியாக இருப்பவரென்று கருத்து.) தமக்கு இரண்டாவதில்லாதவர் (விஜாதீய பேதமற்றவர்); சுத்தர்; தாமாகப் பிரகாசிக்கும் ஞானசொரூபி; எல்லாவற்றிற்கும் காரணராக இருப்பவர்: உமக்குக் காரணமொன்றுமில்லை; எல்லாவற்றிற்கும் ஈசன்; (சுத்தப்பிரம்மத்திற்கு உபாதிகளுடைய சம்பந்தம் ஏற்பட்டால் அதிலிருந்து ஜீவர்கள் உண்டாகிறார்கள். “அக்னியிலிருந்து அற்பமான நெரும்

புப் பொறிகள் உண்டாவதுபோல் இந்த ஆத்மாவினிடமிருந்து சகல ஜீவாத்மாக்களும் உண்டாகிறார்கள்” சுருதி) அப்படி ஒருவரானாலும் சகல விஷயங்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்வதற்காக ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் வெவ்வேறுகத் தோன்றுகிறீர். ஆனாலும் நீர் ஸம்ஸாரியல்ல. ஏனென்றால், ஓ மகிமை பொருந்தியவரே! சூரியன் மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டாலும், அந்த மேகங்களையும், மற்ற யதார்த்தங்களையும் எப்படிப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறாரோ, அப்படித் தாமாகப் பிரகாசிப்பவரான நீர் அகங்காரத்தால் மறைக்கப்பட்டிருந்தாலும், ஸத்வம் முதலிய குணங்களையும், ஜீவர்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறீர். மேலும், ஜனங்கள் உம்முடைய மாயையால் மோகித்துப் புத்திரன், களத்திரம், வீடு முதலியவைகளில் ஆசைகொண்டு, துக்க சமுத்திரத்தை அடைந்து அமுந்திவிடுகிறார்கள். (தாவர ஜன்மத்தை அடைகிறார்கள்.) சில சமயம் மேலே கிளம்புகிறார்கள். (தேவாதி ஜன்மத்தை அடைகிறார்கள். சகல ஜனங்களையும் மோகிக்கச் செய்யும் மாயை உம்மை ஆச்சிரயித்திருப்பதால் உமக்கு ஸம்ஸார சம்பந்தம் எப்படி ஏற்படுமென்று கருத்து.)

42-43. உம்மால் கொடுக்கப்பட்ட மனித சரீரத்தை யடைந்தும், எவன் இந்திரியங்களை ஜயிக்காமலும் உம்முடைய பாதங்களையும் சேவிக்கவில்லையோ, அவன் ஆத்மவஞ்சகன். அவனைப்பற்றித் துக்கிக்கவேண்டும். பின்னும் ஆத்மாவாகவும், பிரியரும், ஈசுவரனுமாகிய உம்மை எந்த மனிதன் சேவியாமல் புத்திரன் முதலியவர்களையே போஷித்துக்கொண்டு விஷயத்தில் மூழ்கியிருக்கிறானோ, அவன் துக்கிக்கத்தக்கவன். மேலுமவன் அமிருதத்தை விஷமென்று நினைத்து, அதைப் புசியாமலிருப்பவனுக்குச்

சமமாவான். (பகவானைச் சேவியாதவன் துக்கப்படுவான் என்று சொல்லப்பட்டது.)

44-46. நான் (பரமசிவன்), பிரம்மதேவர், தேவர்கள், சுத்தசித்தர்களான மகரிஷிகள் ஆகிய நாங்களுள்ளாரும் ஆத்மாவும், ஈசுவரனும், இஷ்டருமாகிய உம்மை மூன்று கரணங்களாலும் சரணமடைகிறோம். ஓ தேவ! நீர்! சகல ஜகத்தையும் படைப்பவர்; சம்ரக்ஷிப்பவர்; நாசஞ்செய்ப்பவர்; சமபுத்தியுள்ளவர்; மிகவும் சாந்தர்; புத்தியைப் பிரவர்த்திக்கச்செய்ப்பவர்; ஆத்மா எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதி; (உம்மைக்காட்டிலும் உபாசிக்கத்தக்க பிரபு வேறில்லையென்று கருத்து.) சகல ஜகத்திற்கும், ஆத்மாக்களுக்கும் இருப்பிடம்; ஸர்வாதிகாரிய விஜாதிய பேதமற்றவர்; அப்படிப்பட்ட உம்மை மோக்ஷத்திற்காகச் சேவிக்கிறோம். இந்தப் பாணன் என்னுடைய அந்தரங்க பக்தன்; நான் இவனுக்கு அபயங் கொடுத்திருக்கிறேன். (காப்பாற்றுவதாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றேன்.) ஆனதால் பலிச் சக்ரவர்த்தியை அனுக்கிரகித்ததுபோல் இவனை அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

47-50. அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பரமசிவனை நோக்கி, “ஓ பகவன்! நீர் எதனைச் சொன்னீரோ, அதன்படி உம்முடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்கிறேன். உம்முடைய வார்த்தையை நன்றாக அநுமோதித்தேன். இவன் பலியின் புத்திரனானதால் இவனைக் கொல்வது சரியல்ல. “உன்னுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவனை நான் கொல்லுகிறதில்லை” என்று பிரஹ்மாதருக்கு வரங் கொடுத்திருக்கிறேன். இவனுடைய கர்வத்தை அடக்குவதற்காகவே இவனுடைய கைகளை வெட்டினேன். பூமிக் குச் சமையாக இருந்த சைன்னியத்தையும் கொன்றேன்.

இவனுக்கு நான்கு கைகள் வெட்டுப்படாமல் மிகுந்திருக்கின்றன. இவன் கிழத்தனம், சாவு இவைகளில்லாமல் உம்முடைய பார்வதர்களில் முக்கியனாகி, பயமற்று சஞ்சரிக்கட்டும்” என்று அதுக்கிரகித்தார்.

51-54. இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் அதுக்கிரகிக்கப் பெற்ற பாணசுரன் அநிருத்தனையும், உஷையையும் ரதத்திலேற்றி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் சமர்ப்பித்தான். பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அக்ஷௌஹிணிக்கணக்கான சைன்னியங்களுடன் கூடியவனும், நல்ல வஸ்திரமுள்ளவனும், அலங்கரிக்கப்பெற்றவனும், உஷையுடன் கூடியவனுமான அநிருத்தனை முன்னிட்டு ருத்ரனிடம் விடைபெற்றுத் தம்முடைய நகரஞ் சென்றார். அந்தப்பட்டணமானது துவஜங்களாலும், தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பட்டணத்து ஜனங்களும், மித்திரர்களும் சங்கம், ஆனகம், தூந்துபி ஆகிய வாத்தியங்களுடன் எதிர்சென்று அழைத்தார்கள். கிருஷ்ணன் பரமசிவனுடன் யுத்தஞ் செய்த கதையையும், பாணனை ஜயித்த கதையையும் எவன் காலையில் எழுந்திருந்து நினைத்துக்கொள்ளுகிறானோ அவனுக்கு அபஜயமில்லை. (எங்கும் ஜயமுள்ளவனாவானென்று கருத்து.)

நோட்டு.

சூரியன் மேகங்களால்...சூரியனுடைய சாயையே மேகம். பார்ப்பவர்களுக்குச் சூரியன் மேகத்தால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தோற்றுகிறதே பொழிய உண்மையில் மறைக்கப்படவில்லை. தன்னுடைய சாயையால் தனக்கு மறைவு ஏற்படுமா? எப்படி மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டிருக்கும்பொழுது அந்த மேகங்களும் மற்ற உலகிலுள்ள வஸ்துக்களும் எதனால் மூடாக்கின்றனவென்று யோசித்தால் அந்தச் சூரியனுலேயே மூடாக்கின்றன. இதுபோலவே அகங்காரமென்பது பரமாத்மாவின் காரியம். மூடர்

கள் அதனால் ஆத்மா மறைக்கப்பட்டிருப்பதாக நினைக்கிறார்கள். உண்மையில் அதனால் ஆத்மா மறைக்கப்படவில்லை. அந்த ஆத்ம பிரகாசத்தாலேயே உபாதிகளாகிய குணங்களும், உபாதி சம்பந்தமுள்ள ஜீவர்களும் பிரகாசிக்கிறார்கள். எல்லாம் ஆத்மபிரகாசத்தால் பிரகாசிக்கின்றன. ஆத்மா ஸம்ஸாரியாக ஆவதற்கு நியாயமில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் சாக்ஷியாயும், ஸம்ஸார சம்பந்தமில்லாத சுத்த சொருபியுமான ஆத்மாவிற்கு ஸம்சாரமில்லையென்று தாற்பரியம்.

அத்தியாயம் 64

நிருகருடைய கதை

ஒ பரீக்ஷித்து மகாராஜனே ! ஸாம்பன், பிரத்யும்னன் சாருபாது, கதன் முதலிய யதுகுமாரர்கள் வினையாடுவதற்காகத் தோட்டத்திற்குச் சென்றார்கள். அவ்விடத்தில் வெகுநேரம் வினையாடிக் களைப்படைந்து, தாகமுள்ளவர்களாகி, ஜலம் எங்கே இருக்கிறது என்று தேடினார்கள். அப்பொழுது ஒரு கிணற்றைப் பார்க்க, அது ஜலமில்லாததாக இருந்ததமன்றி அதில் அற்புதமான ஒணன் ஒன்று இருக்கக் கண்டார்கள். அது மலைபோலப் பருத்த சரீரமுள்ளதாக இருந்ததனால் அதனைப் பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். மேலும், அவர்கள் மிக்க தையுடன் கயிறுகளாலும், தோல் வார்களாலும் அதனைத் தூக்க முயன்றும் அவர்களால் முடியவில்லை. அதனால் அவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் தெரிவித்தார்கள். தாமரைக் கண்ணனும், சகல ஜகத்திற்கு அந்தர்யாமியும், பகவானுமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அதனைக் கேட்டு அவ்விடம்சென்று அந்த ஒணைப் பார்த்து, இடக்கையால் வினையாட்டாக உயரத் தூக்கினார். உத்தம சுலோகராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திவ்யமான கைபட்ட மாத்திரத்தில், அது ஒணன் சொருபத்தைவிட்டு தேவசொருபத்தை யடைந்தது. மேலும்

அந்தத் தேவன் சுவர்ணத்தின் நிறம்போன்ற நிறமுள்ளவனும், அற்புதமான வஸ்திரம், மாலை இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாகவு மிருந்தான். அவனைக் கண்ணுற்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவனுடைய உண்மையை யறிந்தவரானாலும், அவனால் செய்யப்பட்ட தானத்தின் மகிமையை ஜனங்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காக அவனை நோக்கி, ‘ஓ மிருந்த அதிருஷ்டமுள்ளவனே! நீ யார்? உத்தமமான சொருபமுள்ளவனாயிருக்கிறாய். உன்னைச் சிறந்த தேவனென்று நினைக்கிறேன். உனக்கு இம்மாதிரியான தாழ்ந்த ஜன்மம் உண்டாவதற்கு நியாயமில்லையே. எந்தப் பாபத்தால் இந்த ஜன்மத்தை யடைந்தாய்? அதனைத் தெரிந்து கொள்ள நான் விரும்புவதால் எனக்குச் சொல்லக்கூடுமானால் சொல்லும்’ என்று கேட்டார்.

9-30. ஆனந்த சொருபியான ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் கேட்கப்பட்ட அந்தத் தேவன் சூரியன்போலப் பிரகாசிக்கும் கிரீடம் படும்படி பகவானுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்துக் கிருஷ்ணனை நோக்கி, “ஓ பிரபுவே! நான் இக்ஷ்வாகுவின் புத்திரனாகிய நிருகனென்ற அரசன். கொடையாளிகளுடைய பிரஸ்தாபத்தில் என்னை ஒருவனாகச் சொல்லுவார்கள். என்னுடைய பெயரை நீரும் கேட்டிருக்கலாம். ஓ நாத! சகல பிராணிகளுடைய புத்திக்குச் சாட்சியாக விருக்கும் உமக்கு எதுதான் தெரியாது? ஆனாலும் உம்முடைய ஆக்ஞையால் சொல்லுகிறேன். பூமியில் எவ்வளவு மணல்கள் இருக்கின்றனவோ, ஆகாயத்தில் எவ்வளவு நட்சத்திரங்களிருக்கின்றனவோ, மழைத்தாரைகள் எவ்வளவோ அவ்வளவு பசுக்களை நான் தானம் செய்திருக்கிறேன். அவ்வளவு பசுக்களும்நல்ல சுவாவமுள்ளவை; அதிகுப்பாலைக் கொடுக்கக்கூடியவைகள்; அழகுள்ளவைகள்; கபிலைகள் (காராம் பசுக்கள்); நியாயமாகச் சம்பாதிக்கப்பட்டவைகள்; கன்றுள்ளவைகள்; தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கொம்புகளுள்ளவைகள்; வெள்ளியால் அலங்

கரிக்கப்பட்ட குளம்புகள் உள்ளவைகள்; வெண்பட்டு, புஷ்பமாலை, ஆபரணம் இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகள்; இப்படி அலங்கிருதமான பால் பசுக்களை நற்குணங்கள், சபாவம் இவைகள் பொருந்தியவர்களும், தரித்திரர்களும், விரதங்களை அனுஷ்டித்தவர்களும், தபஸ்விகளும், வேதத்தைப் பிறருக்குச் சொல்லிவைப்பவர்களும், யௌவன வயதுள்ளவர்களுமான பிராம்மணர்களை வஸ்திரம் முதலியவைகளால் பூஜித்து, அவர்களுக்குத் தானஞ் செய்தேன். மேலும், இப்படிப் பசு, பூமி, ஹிரண்யினியம், வீடு, குதிரை, யானை, வேலைக்காரிகளுடன் கூடிய கன்னிகைகள், எள், வெள்ளி, படுக்கை, வஸ்திரம், ரத்தினம், ரதங்கள் ஆகிய இவைகளைத் தானஞ்செய்தேன். பின்னும் யாகங்கள் செய்யப்பட்டன; கிணறு, குளம் வெட்டுவிப்பது முதலிய பூர்த்த தர்மங்களையும் செய்தேன். இப்படியிருக்கையில் ஒரு பிராமணனுடைய பசுவானது காணாமற்போய் என்னுடைய பசுக்கூட்டத்தில் கலந்தது. அதனை நான் அறியாமல் பிராம்மணனுக்கு அதனையும் கூட்டத்தோடு தானஞ் செய்துவிட்டேன். தானம் பெற்றுக்கொண்ட பிராம்மணன் அவைகளை ஓட்டிக்கொண்டுபோகும்பொழுது, அந்தப் பசுவின் யஜமானனாகிய பிராம்மணன், 'இது என்னுடைய பசு' என்று அதனைக் கூட்டத்திலிருந்து பிரித்து ஓட்ட யத்தனித்தார். அப்பொழுது தானம் பெற்றவர், 'இந்தப் பசுவை எனக்கு நிருக மகாராஜன் கொடுத்தார், என்றார். இப்படி அவ்விருவர்களும் விவாதப்பட்டு என்னிடம் வந்து, தானம் வாங்கியவர் உம்மால் கொடுக்கப்பட்ட இந்தப் பசுவை இந்தப் பிராம்மணன் கொண்டுபோகிறாரென்றும், மற்றொருவர் என்னுடைய பசுவை இவர் திருடிக்கொண்டார் என்றும் பேசிக்கொண்டார்கள். அதனைக் கேட்டு நான்

உண்மை தெரியாமல் மோகித்தேன். அப்பொழுது அந்த இரண்டு பிராம்மணர்களையும் மிகவும் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டேன். 'நான் இப்பொழுது உண்மையை யறியாதவனாயிருப்பதால் எப்படிச் செய்வது தர்மமென்பது தெரியவில்லை. ஆனதால் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறேன். இந்த ஒரு பசுவிற்குப் பதிலாக லட்சம் பசுவைக் கொடுக்கிறேன். நீங்கள் சமாதானத்தை யடைந்து என்னை யதுக்கிரகிக்கவேண்டும்' என்று கேட்டுக்கொண்டேன். அதனைக் கேட்ட அந்தப் பசுவின் யஜமானனாகிய பிராம்மணன், 'இந்தப் பசுவைத் தவிர வேறு எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம்' என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றார். மற்றொருவர் பத்து லட்சம் பசுக் கொடுத்தாலும் எனக்கு வேண்டாம்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார். இந்தச் சமயத்தில் எனக்கு மரணகாலம் சமீபித்ததால் யமதூதர்கள் என்னை யமலோகம் அழைத்துப் போனார்கள். அவ்விடத்தில் யமன் என்னை நோக்கி, "ஓ அரசனே! நீர் புண்ணியத்தின் பயனை முதலில் அனுபவிக்கிறீரா? அல்லது பாபத்தின் பயனை யனுபவிக்கிறீரா? நீர் செய்த தானத்தின் பயன் முடிவற்றது' என்று கேட்டார். அதற்கு நான் அவரை நோக்கி, "ஓ தேவ! நான் பாபத்தின் பயனை முதலில் அனுபவிக்கிறேன்' என்று சொன்னேன். அதனைக் கேட்டு யமன் 'விழு' என்று சொன்னார். பின்பு ஓணன் சரீரத்துடன் பூமியில் விழுந்தேன். பிராம்மண பக்தியுள்ளவனும், தாதாவும், உம்முடைய பக்தனும், உம்முடைய தரிசனத்தை எதிர்பார்த்தவனுமாகிய எனக்கு முந்திய ஞாபகம் இப்பொழுதுமிருக்கிறது. ஆனதால் ஓ பிரபுவே! யோகிகள் உபநிஷத்தாகிய கண்ணால் இருதயத்தில் உம்மைத்தியானஞ்செய்கிறார்கள். நீர் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதவர். அப்படிப்பட்ட நீர் ஓணன் ஜன்

மத்தை யடைந்து கஷ்டப்படும் எனக்குத் தரிசனம் கொடுத்தது ஆச்சரியமேயாம். உம்முடைய தரிசனம் ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடியது. ஓ தேவர்களுக்குத் தேவனே! ஜகத்திற்கு அதிபதியே! கோவிந்தா! புருஷோத்தமா! நாராயண! இந்திரியங்களுக்கு அதிபதியே! புண்யசுலோகா (நல்வினையைக் கொடுப்பவர்) அழிவில்லாதவரே! அண்டினவர்களைக் காப்பாற்றுகிறவரே! தேவலோகஞ் செல்லுகிற எனக்கு விடை கொடும். நான் எவ்விடத்திலிருந்தாலும் என்னுடைய மனமானது உம்முடைய பாதத்தைத் தியானஞ் செய்யட்டும். எல்லாவற்றையும் படைத்தவரும், விகாரமற்றவரும், மாயையென்ற சக்தியுள்ளவரும், எல்லாவற்றிற்கும் ஆச்சிரயரும், ஆனந்தரூபியும், யக்கும் முதலிய கர்மங்களுக்குப் பயனைக் கொடுப்பவருமான உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன்” என்று சொல்லி அவருக்குப் பிரதட்சிண நமஸ்காரஞ் செய்து, அவரிடம் விடைபெற்று உயர்ந்த விமானத்தின்மேலேறி, எல்லா ஜனங்களும் பார்த்திருக்கும்பொழுது தேவலோகஞ் சென்றார்.

31—44. அப்பொழுது பிராம்மணர்களைத் தெய்வமாகக் கொண்டவரும், தர்ம சபாவமுள்ளவரும், தேவகியின் புத்திரருமான கிருஷ்ணன் தர்மத்தின் ரகசியத்தை அரசர்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காகச் சிரித்துக்கொண்டு, தம்முடைய பரிஜனத்தை நோக்கி, “அக்கினிக்குச் சமமான தேஜஸ்வியானாலும் பிராம்மணனுடைய சொத்தில் அற்ப பாகத்தை அபகரித்தாலும் அது செரிக்காது; அப்படியிருக்க, தன்னை ஈசுவரனென்று நினைத்து அகங்கார மடைந்திருக்கும் அரசர்கள் பிராம்மண சொத்தை அபகரித்தால் அதனைச் சரித்துக்கொள்ள முடியுமா? நான் ஆலகாலத்தை விஷமென்று நினைக்கவில்லை. அதனை மணி,

மந்திரம், ஒள்ஷதம் இவைகளால் அடக்கலாம். பிராமணனுடைய சொத்தே விஷமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதனை யொருவராலும் நிவர்த்திக்கமுடியாது. விஷம் புசித்தவனை மாத்திரம் கொல்லும். அக்கினியை ஜலத்தால் அணைத்துவிடலாம். பிராம்மணனுடைய சொத்தாகிய அரணியிலிருந்து உண்டான அக்கினியானது குலம் முழுவதையும் நாசஞ்செய்கிறது. பிராம்மணனுடைய சொத்தை அவருடைய அநாமதீயில்லாமல் அபகரித்தால் அது மூன்று தலைமுறையை நாசஞ்செய்யும். பலிஷ்டர்களுடைய ஆச்சிரயத்தால் பலாத்காரமாக அபகரித்து அநுபவித்தால், அவனுக்கு முந்திப் பத்துத் தலைமுறைகளையும், பிந்திப் பத்துத் தலைமுறைகளையும் நாசமாக்கிவிடும். எந்த அரசர்கள் பிராம்மணனுடைய சொத்தை விரும்புகிறார்களோ, அவர்கள் கெடுதியை இச்சிப்பவர்களாகிறார்கள். அதனால் அவர்கள் மூடர்கள்; தனக்கு வரும் கெடுதியை அறியாதவர்கள்; அரசர்களானாலும், அரசர்களுக்குச் சமானர்களானாலும் எவர்கள் பிராம்மணனுடைய சொத்தை அபகரிக்கிறார்களோ, அவர்கள் சொத்தைப் பறிகொடுத்த குடும்பிகளான பிராம்மணர்கள் அமும்போது கண்ணீர் ஜலத்துளிகள் எவ்வளவு பூமியில் விழுமோ அவ்வளவு காலம் கும்பீபாகமென்ற நரகத்தை அடைவார்கள். பின்னுமந்தப் பிராம்மணர்கள் கோபத்தால் மண்ணை வாரியிறைத்தால் அதில் எவ்வளவு தூளிகளிருக்குமோ, அவ்வளவு காலம் கும்பீபாகத்தில் வசிப்பார்கள். பிராம்மணனுக்கு ஒரு ஜீவனத்தைத் தானே கொடுத்து, அதனைப் பிந்தி அபகரித்தாலும், பிறரால் கொடுக்கப்பட்ட ஜீவனத்தை அபகரித்தாலும் அவன் அநுபதினயிரம் வருஷங்கள் அமேத்யத்தில் புழுவாக ஜனிப்பான். ஆனதால் பிரம்ம சொத்தானது எனக்கு

வேண்டாம். (இதில் இச்சையுண்டாகவேண்டாமென்று கருத்து.) பிராம்மண சொத்தில் ஆசை வைத்தால் அந்த அரசர்களுக்கு ஆயுள் குறையும்; சத்துருக்களால் ஜயிக்குப்பட்டு ராஜ்யத்தை இழந்து பயத்தை அடைவார்கள். ஓ என்னைச் சார்ந்தவர்களே! பிராம்மணன் குற்றஞ் செய்தாலும், அவர்களுக்கு நீங்கள் துரோகஞ் செய்யக்கூடாது. பிராம்மணன் உங்களை அடித்தாலும், பலதரம் வைதாலும், அவனை எப்பொழுதும் நமஸ்கரியுங்கள். நான் ஒவ்வொரு காலத்திலும் மிக்க ஜாக்கிரதையாக பிராம்மணர்களை நமஸ்கரிப்பதுபோல் நீங்களும் பிராம்மணர்களை நமஸ்கரியுங்கள். அப்படியில்லாவிடில் சிட்சிக்கப்படுவீர்கள். இந்த நிருக மகாராஜன் தமது பசுக்களில் சேர்ந்திருந்த பிராம்மணனுடைய பசுவைத் தெரியாமல் தானஞ் செய்ததால் ஒணன் ஜன்மத்தை அடைந்து கஷ்டப்பட்டதுபோலப் பிராம்மணனுடைய சொத்தை அபகரிப்பவன் துக்கப்படுவான்” என்று சகல லோகத்தையும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் துவாரகாவாசிகளான ஜனங்களுக்கு உத்தரவு செய்து, தம்முடைய அரண்மனைக்குட் பிரவேசித்தார்.

அத்தியாயம் 65

பலராமன் யமுனா நதியை இழுத்தது

1.8. ஓ பரீக்ஷித்து மகாராஜனே! பலராமன் ஒரு கால் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு பந்துக்களைப் பார்ப்பதற்காக நந்தகோகுலஞ் சென்றார். அவ்விடத்தில் சில கோபர்களும், கோபிகைகளும் பலராமனை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டார்கள். பலராமன் தாய் தந்தைகளை

நமஸ்கரித்தார். அவர்கள், “ஓ ஜகதீசனாகிய பல! தம்பி யான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடன் வெகு காலம் எங்களைக் காப்பாற்று” என்று சொல்லி ஆனந்தக்கண்ணீரைப் பெருக்கி, அதனால் பலராமனை நனைத்தார்கள். மேலும் பலராமன், பெரியோர்களான கோபர்களை நமஸ்கரித்தார். இப்படி வயதிற்கும், பார்தவ்யதிற்கும் தக்கபடி பலராமன் கோபர்களை நமஸ்கரித்தும், கோபர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டும் இருந்தார். சிலர் பலராமனைக் கையைப் பிடித்தும், சிரித்தும், உபசரித்தும் கேஷமம் விசாரித்தார்கள். பலராமனும் அவர்களை கேஷமம் விசாரித்தார். மேலும் அந்தக் கோபர்கள் தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையே மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு, சகல ஆசைகளையும் ஒழித்தவர்களாகிப் பலராமனை நோக்கி, “ஓ ராம! நீங்கள், உங்களுடைய புத்திரர்கள், களத்திரம் ஆகிய இவர்களுடன் கேஷமமாக இருக்கிறீர்களா? எங்களுடைய ஞாபகமிருக்கிறதா? நம்முடைய பந்துக்களெல்லோரும் கேஷமமாக இருக்கிறார்களா? பாபியாகிய கம்ஸன் தெய்வச்செயலாக அடிக்கப்பட்டான். பந்துக்கள் தெய்வச்செயலால் கேஷமத்தை அடைந்தார்கள். சத்துருக்களை ஜயித்தும், கொன்றும் தெய்வாதீனமாக துவாரகா நகரத்தை அடைந்தீர்கள்” என்று பிரியத்தால் தழுதழுத்த (கத கத) கண்டசுவரத்துடன் கேட்டார்கள்.

9—15. கோபிகைகள் ராமனைத் தரிசித்து, மிக்க பிரியத்துடன் அவருடைய சமீபஞ் சென்று, “பட்டணத்து ஸ்திரீகளின் மனத்தை அபகரிப்பவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சுகமாக வசிக்கிறாரா? நீண்ட கைகளுள்ளவரான பகவான் முந்தி நாங்கள் அவரைச் சேவித்துக்கொண்டிருந்ததை நினைத்துக்கொள்வதுண்டா? மேலும் தாய், தந்தை, சகோதரர்கள், பர்த்தாக்கள்,

புத்திரர்கள், சகோதரிகள் ஆகிய விடமுடியாத எல்லா பந்துக்களையும்விட்டு எந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை ஆச்சரியித் திருந்தோமோ, அப்படிப்பட்ட எங்களுடைய ஞாபக மிருக்கிறதா? அவ்வளவு பிரீதியுள்ளவர்களான எங்களை விட்டு விசுவாசத்தை மறந்து மதுரா நகரஞ் சென்றார். அப்படிப்பட்ட கிருஷ்ணனுடைய வார்த்தையைப் பட்ட ணத்து ஸ்திரீகள் எப்படி நம்புகிறார்கள்? கிருஷ்ணன் சஞ்சல சித்தமுள்ளவர்; செய்த உபகாரத்தை மறப்ப வர்; ஆனாலும் சமயத்துக்குத் தக்கபடி அழகாகப் பேசக் கூடிய கிருஷ்ணனுடைய வார்த்தையை எவர்கள் தான் நம்பமாட்டார்கள்? அதனால்தான் அழகான கிருஷ்ண னுடைய புன்சிரிப்புள்ள பார்வையால் மன்மத தாபத்தை அடைந்து மோகித்து அவருடைய வார்த்தையைப் பட்ட ணத்து ஸ்திரீகள் நம்புகிறார்கள். (சில ஸ்திரீகள் சொல்லு கிறார்கள்.) ஓ கோபிகைகளே! கிருஷ்ணனுடைய கதையைவிட்டு மற்றக் கதையைச் சொல்லுங்கள். நம்மை விட்டுப் பிரிந்த அவருக்கும் காலம் போகிறது (சுகமாக); அவரைவிட்டுப் பிரிந்த நமக்கும் காலஞ் செல்லுகிறது (துக்கமாக); ஆகையால் அவருடைய கதையைச் சொல் வதால் நமக்கென்ன பயன்?" என்றுச் சொல்லிப் பகவா னுடைய சிரிப்பு, வார்த்தை, அழகான பார்வை, நடை, அன்புடன் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்வது ஆகிய இவைகளை நினைத்து அழுகிறார்கள்.

16—26. அதனைக் கேட்ட பலராமன், பலவகை யாகச் சமாதானஞ் சொல்லச் சமர்த்தரானதால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சொல்லியனுப்பிய வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவர்களைச் சமாதானஞ் செய்தார். இப்படிப் பலராமன் சைத்ரம், வைசாகம் ஆகிய இரண்டு மாதங் கள் கோகுலத்தில் வசித்தார். பலராமன் ராத்திரிகளில்

யமுனா நதியின் கரையிலுள்ள வனங்களில் ஸ்திரீகளுடன் கோபிகைகளுக்குச் சந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணிக் கொண்டு விளையாடினார். அப்பொழுது பூர்ண சந்திரன் பிரகாசித்தான். குமுதம் முதலிய புஷ்பங்களின் வாசனையுடன் காற்று வீசியது. அப்பொழுது வாருணீ யானவன் (அமிருதத்துடன் சமுத்திரத்திலுண்டான மத்யம்) வருணனால் தூண்டப்பட்டு, மரத்தின் பொந்திலிருந்து பெருகி அந்த வனத்தை வாசிக்கச் செய்தது. அந்த மதுவின் வாசனையை முகர்ந்து, பலராமன் ஸ்திரீகளுடன் அவ்விடம் வந்து அதனைப் பானம் செய்தார். மேலுமவர் தாம் கானஞ்செய்துகொண்டும், ஸ்திரீகளால் கானஞ்செய்யப்பட்டும் ஸ்திரீகளுடைய நடுவில் பிரகாசித்தார். அது பெண் யானைகளின் நடுவில் ஐராவதம் விளங்கினுற்போலிருந்தது. அப்பொழுது ஆகாயத்தில் தூந்துபி வாத்தியங்கள் முழங்கப்பட்டன. புஷ்பமாரி பெய்தது. கந்தர்வர்களும், மகரிஷிகளும் பலராமனுடைய சரிதத்தைத் துதித்தார்கள். இப்படிப் பலராமன் ஸ்திரீகளால் துதிக்கப்பெற்றும், மதித்தவராகவும், மதத்தால் கலங்கிய கண்களுள்ளவராகவும், புஷ்பமாலையைத் தரித்தவராகவும், வைஜயந்தியென்ற மாலையைத் தரித்தவராகவு மிருந்தார். அவருடைய சிரிப்புள்ள முகமானது வியர்வைத் துளிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அப்படிப்பட்ட பலராமன் ஜலக்கிரீடை செய்வதற்காக யமுனா நதியை அழைத்தார். அதனைக் கேட்ட யமுனா நதி, “இவர் மதங்கொண்டவர்” என்று இவருடைய வார்த்தையை லட்சியம் செய்யாமல் வரவில்லை. அதனைக் கண்ட பலராமன் யமுனையை நோக்கி, “அடிபாபியே ! என்னால் அழைக்கப்பட்டும் நீ வராததனால், இஷ்டப்படி சஞ்சரிப்பவளான உன்னைக் கலப்பையால்

பலவகையாகச் செய்கிறேன்” (பேதிக்கிறேன்) என்று சொல்லிக் கலப்பையின் துனியால் கோபத்துடன் இழுத்தார்.

27—29. அதனைக் கேட்ட யமுனா நதி பயந்து, பலராமனுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்து, “ஓ ராம! ராம! மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ளவரே! உம்முடைய பராக்கிரமத்தை நானறியேன். நீர் ஆதிசேஷனாக இருந்து பூமியைத் தாங்குகிறீர். ஓ சகல ஜகத்சொருபியாக இருப்பவரே! உம்முடைய உண்மையான சொருபத்தை யறியாதவளான என்னை விட்டுவிடவேண்டும். நீர் பக்தர்களிடம் பிரீதியுள்ளவர்; உம்மை நான் சரணமடைகிறேன்” என்று கேட்டுக்கொண்டாள்.

30—34. அதனைக் கேட்ட பலராமன், யமுனையை விட்டுவிட்டு ஸ்திரீகளுடன் ஜலத்தில் பிரவேசித்தார். அது பெண் யானைகளுடன் யூதபதியான ஆண் யானை ஜலத்தில் இறங்கினுற்போலிருந்தது. பின்பு ஜலக்கிரீடை செய்து கரையில் வந்தார். அப்பொழுது லக்ஷ்மீதேவி கருமை நிறமுள்ள வஸ்திரங்களையும், வீலையுயர்ந்த ஆபரணங்களையும், எப்பொழுதும் வாடாத மாலையையும் கொடுத்தாள். பலராமன் அவைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு, கருத்த நிறமுள்ள வஸ்திரங்களை யுடுத்திக் கொண்டும், சந்தனம் முதலியவைகளைப் பூசிக்கொண்டும் அலங்கிருதராக ஐராவதம்போலப் பிரகாசித்தார். இப்பொழுதுகூட யமுனையில் கலப்பையால் இழுக்கப்பட்டதன் அடையாள மிருக்கிறது. அதனால் பலராமனுடைய பராக்கிரமத்தின் ரூபகமுண்டாகிறது. இப்படி கோபிகைகளுடைய அன்பு பொருந்திய விளையாட்டுக்களில் நோக்கத்துடன் பலராமன் கிரீடித்து, அந்த எல்லா ராத்திரிகளையும் ஒரு ராத்திரிபோலக் கழித்துவந்தார்.

அத்தியாயம் 66

பகவான் பெளண்ட்ரகனைக் கோன்றது

பலராமன் கோகுலத்தில் வசிக்கும்பொழுது கருசு தேசத்து அரசனாகிய பெளண்ட்ரக னென்பவன் தன்னையே வாசுதேவனென்று நினைத்துக்கொண்டான். மேலும், மூடர்கள் அவனை “நீர்தான் வாசுதேவனாக அவதரித்திருக்கிறீர்; நீர் பகவதம்சம்” என்று தோத்திரஞ் செய்தார்கள். அதனால் அவன் தன்னை வாசுதேவன் என்று நினைத்து, அகங்காரத்தை யடைந்தான். இப்படி மூடர்களால் அரசனாகச் செய்யப்பட்ட அந்தப் பெளண்ட்ரகன் அறியமுடியாத மார்க்கமுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு ஒரு தூதனை அனுப்பினான். அந்தத் தூதன் துவாரகைக்கு வந்து சபையிலிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கி, “பிரானிகளைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பூமியில் அவதரிக்கும் வாசுதேவன் நானொருவன்தான்; வேறொருவருமில்லை. நீ பொய்யான பெயரை விட்டுவிடு. என்னுடைய அடையாளங்களை நீ பயமில்லாமல் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். அவைகளை நீ விட்டு என்னைச் சரணமடையவேண்டும். இல்லாவிடில் என்னுடன் யுத்தஞ் செய்யவேண்டும்” என்று பெளண்ட்ரகன் சொன்னதாகச் சொன்னான்.

7—9. அற்ப புத்தியுள்ளவனாகிய பெளண்ட்ரகனுடைய பிதற்றலைக் கேட்டு உக்கிரசேனர் முதலிய சபையிலிருந்தவர்கள் மிகவும் சிரித்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தூதனை நோக்கி, “ஓ மூட! எந்த அடையாளங்களை வைத்துக்கொண்டு பிதற்றுகிறாயோ, அவைகளை விட்டுவிடும்படி செய்கிறேன். மேலும் நீ, எப்பொ

மூது வாயை மூடிக்கொண்டு கழுகு முதலிய பறவைகளால் சூழப்பட்டுப் பூமியில்படுத்துத்தாங்குவாயோ (மரணத்தை அடைவாய்), அப்பொழுது நாய்களுக்குச் சரணமாவாய் என்று சொல்” என்றார்.

10—24. அதனைக் கேட்ட தூதன், பெளண்ட்ரக னிடம் வந்து கிருஷ்ணனுடைய வார்த்தையைத் தெரிவித் தான். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் ரதத்தின்மீதேறிக் காசி தேசஞ் சென்றார். (காசிராஜன் பெளண்ட்ரகனுக்கு மித்திரனான தால் அவ்விடத்தில் அவனுமிருந்தானென்று கருத்து.) ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய முயற்சியைக் கண்ட பெளண்ட்ரகன் இரண்டு அக்ஷௌஹிணி சைன்னியங்களுடன் வெளியில் வந்தான். அவனுடைய மித்திரனாகிய காசி ராஜனும் அவனுடைய பின்புறத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு, மூன்று அக்ஷௌஹிணி சைன்னியங்களுடன் அவன்பின் சென்றான். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பெளண்ட்ரகனைக் கண்டார். அவன் சங்கம், சக்கரம், கத்தி, கதாயுதம், சார்ங்கம், ஸ்ரீவத்ஸம், கௌஸ்துபம், வனமலை, பீதாம்பரம், கருடதுவஜம், விலையற்ற ரத்தின பரணங்கள், மகரகுண்டலங்கள் ஆகிய இவைகளைத் தரித்திருந்தான். இப்படி நடன் கிருத்திரவமான வேடந்தரித்தாற்போலக் கிருத்திரவ வேடம் பூண்டவனாகிய பெளண்ட்ரகனைப் பார்த்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மிகவும் சிரித்தார். அப்பொழுது சூலம், கதாயுதம், பரிகம், பிராஸம், சக்தி, யஷ்டி, தோமரம், கத்தி, பட்டஸம், பாணம் ஆகிய இவைகளால் சத்துருக்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை அடித்தார்கள். அப்பொழுது பிரளய காலத்தில் அக்கினி பிரஜைகளை எரித்தாற்போல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கதாயுதம், கத்தி, சக்கரம், பாணம் இவைகளால் ரதம், யானை, குதிரை, காலாட்டை இவைகளுள்ள சத்துரு சைன்னியத்தை அடித்தார்.

குதிரைகளும் யானைகளும், ரதங்களும், கோவேறு கழுதைகளும், ஒட்டகங்களும் சக்கரத்தால் வெட்டப்பட்டு விழுந்தன. தைரியசாலிகள் அந்த யுத்தகளத்தைப் பார்த்துச் சந்தோஷிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. மேலும் அந்த யுத்தகளமானது பிரளயகாலத்திய ருத்திரன் விளையாடும் ஸ்தலம்போலிருந்தது. அப்பொழுது பகவான் பெளண்ட்ரகணை நோக்கி, “ஓ பெளண்ட்ரக! தூதமுக்கமாக எதனைச் சொல்லியனுப்பினாயோ, அந்த அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்கிறேன். என்னுடைய அடையாளங்களை நீ தரித்திருக்கிறதனால் அவைகளை விட்டுவிடும்படி செய்கிறேன். யுத்தஞ் செய்ய எனக்கு விருப்பமில்லாவிட்டால் உன்னைச் சரணமடைகிறேன்!” என்று சொல்லிக் கூர்மையான பாணங்களைப் பிரயோகித்துப் பெளண்ட்ரகனுடைய ரதத்தை உடைத்து, மகேந்திரன் வஜ்ரத்தால் மலையின் சிகரத்தை யுடைத்தாற்போலச் சக்கராயுதத்தால் பெளண்ட்ரகனுடைய தலையை வெட்டினார். பின்பு காசிராஜனுடைய தலையைப் பாணங்களால் வெட்டிப் பூமியில் தள்ளினார். அது தாமரை மொட்டுப்போலப் பூமியில் விழுந்தது. இப்படிப் பகவான் பெளண்ட்ரகனையும், காசி ராஜனையும் கொன்று, துவாரகைக்குச் சென்றார். சித்தர்கள் அவருடைய கதைகளைக் கானஞ் செய்தார்கள். மேலும், பெளண்ட்ரகன் எப்பொழுதும் கிருஷ்ணனைப்போல் வேடந்தரித்துப் பகவானையே தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்ததனால் சகல பந்தங்களும் ஒழிந்து, பகவத் சொருபியாக ஆனான்.

25—30. காசிராஜனுடைய தலையானது வெட்டப்பட்டு அரசனுடைய அரண்மனை வாசலில் விழுந்தது. அதனைக் கண்ட ஜனங்கள், ‘இது யாருடைய முகம்’ என்று சந்தேகித்தார்கள். பின்பு அரசனுடைய தலையென்று

அறிந்து, அந்தப்புர ஸ்திரீகளும், புத்திரர்களும், பந்துக்
களும், பட்டணத்து ஜனங்களும், “ஓ ராஜன்! நாத!
உம்மை விட்டுப் பிரிந்த நாங்கள் அடிக்கப்பட்டோம்”
என்று அழுதார்கள். அந்தக் காசிராஜனுடைய புத்திர
னாகிய சுதக்ஷிணனென்பவன் பிதாவுக்கு உத்தரக்கிரியை
களைச் செய்து முடித்து, “என் பிதாவைக் கொன்றவனைக்
கொன்று பிதாவை ஆராதிக்கிறேன்” என்று நிச்சயித்துக்
கொண்டு, தன்னுடைய உபாத்தியாயருடைய அனுமதி
யின்மீது பரமசிவனை மிக்க சாவதானனாகப் பூஜித்தான்.
அதனால் பகவான் சந்தோஷித்து, சுதக்ஷிணனை நோக்கி,
“இஷ்டமான வரத்தைக் கேள்; கொடுக்கிறேன்” என்று
சொன்னார். அதனைக் கேட்ட சுதக்ஷிணன், “என்னு
டைய பிதாவைக் கொன்றவரைக் கொல்லும் உபாயத்
தைச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டான்.
அதனைக் கேட்ட பரமசிவன், “ஓ சுதக்ஷிண! ரித்விக்குகள்
போன்ற அக்கினியை அபிசார விதியால் பூஜி. அந்த
அக்கினியைப் பிராம்மண பக்தியில்லாதவனிடத்தில் பிர
யோகித்தால் அக்கினி பிரமதகணங்களுடன் காரியத்தை
முடிப்பார்” என்று சொன்னார்.

31—36. அதனைக் கேட்டு சுதக்ஷிணன் ஸ்ரீ கிருஷ்
ணனைக் கொல்ல விரும்பி, அந்த விருதத்தை யனுஷ்டித்
தான். பின்பு குண்டத்திலிருந்து மிகப் பயங்கர சுரு
பத்துடன் அக்கினி பகவான் கிளம்பினார். காய்ச்சப்பட்ட
தாமிரம்போலச் சிவந்த தலைமயிர், மீசை இவைக
ளுள்ளவராக இருந்தார். மேலும், அவருடைய கண்கள்
நெருப்புத்தணல்போலிருந்தன. சிங்கப்பற்களும், புருவ
மும், முகமும் பயங்கரமாக இருந்தன. மேலும்
அந்தப் புருஷன் வஸ்திரமில்லாமலும், மூன்று முனை
யுள்ள சூலத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டும், கடைவாய்களை

நாக்கினால் நக்கிக்கொண்டும் இருந்தார். அவருடைய கால்கள் பனைமரம்போலிருந்தன. இப்படிப் பயங்கர சொரூபத்துடன் பூமியை அசைப்பது போல் துவாரகையை நோக்கி அந்தப் புருஷன் சென்றான். அதனைக் கண்ட துவாரகாவாசிகளான ஜனங்கள் காட்டுத்தீயைக் கண்ட மிருகங்கள்போல் பயந்து, சபையில் சொக்கட்டான் விளையாடுகின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடஞ் சென்று, “ஓ மூவுலகங்களுக்கும் அதிபதியாக இருப்பவரே! இந்த அக்கினி பட்டணத்தை எரிக்கிறது; காப்பாற்றும்” என்றார்கள்.

37—42. அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், தம் முடைய பந்துக்கள் பயப்படுவதைப் பார்த்து, “பயப்படவேண்டாம்; உங்களை நான் சம்ரட்சிக்கிறேன்” என்று சொன்னார். மேலும் சகல ஜனங்களுடைய இருதயத்திற்கும் சாக்ஷியாக இருப்பதால், “இது பரம சிவனுடைய சம்பந்தமான கணம்” என்று தெரிந்து கொண்டு, அதனை ஜயிப்பதற்காகத் தம்முடைய பக்கத்திலிருக்கும் சக்கரத்தை அனுப்பினார். அந்தச் சக்கரமானது கோடி சூரியன் உதித்தாற்போலப் பிரகாசித்தது; மேலும் பிரளயகால அக்கினிபோல ஜ்வலித்தது; தன்னுடைய தேஜஸ்ஸால் திக்குகளையும், ஆகாயத்தையும், பூமியையும் பிரகாசிக்கச் செய்தது; அப்படிப்பட்ட முகுந்தருடைய அஸ்திரமாகிய சக்கரமானது அந்த அக்கினியை அணைத்தது. இப்படிச் சக்கராயுதத்தால் ஜயிக்கப்பட்ட அந்த அக்கினியானது திரும்பிக் காசி தேசஞ் சென்று சுதக்ஷிணனையும், அவனுடைய ரித்விக்குகளையும் தகித்தது. பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சக்கரம் காசிக்குச் சென்று, கோபுரம், பிராகாரம், சபை, வீடுகள், பசுக்கள் கட்டும் சாலை,

குதிரை லாயம், யானை கட்டும் ஸ்தலம், பொக்கிஷம், அன்னசாலை முதலியவைகளைத் தகித்து நாசஞ்செய்து ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பக்கஞ் சென்றது.

43. எந்த மனிதன் உத்தம சுலோகராகிய பகவானுடைய இந்தச் சரிதத்தைப் பிறருக்குச் சொல்லுகிறானோ, எவன் பக்தியுடன் பிறர் சொல்லக் கேட்கிறானோ, அவனுக்குச் சகல பாபங்களும் நிவர்த்தியடைகின்றன.

அத்தியாயம்—67

பலராமன் துவிவிதனைக் கொன்றது

பரீக்ஷித்து மகாராஜன் சுகரை நோக்கி, “அற்புதமான சரிதங்களைச் செய்பவரான பலராமன் இன்னும் எதனைச் செய்தார்? அதனைச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

2—11. அதனைக் கேட்டு சுகர் அரசனை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார். எப்படியெனில், “நரகாசுரனுக்கு துவிவிதனென்ற ஒரு வானரன் தோழனாக இருந்தான். அவன் சுகரீவனுடைய மந்திரி; மைந்தனென்பவனுடைய சகோதரன். அவன் தன்னுடைய தோழனாகிய நரகனைக் கிருஷ்ணன் கொன்றதால் கிருஷ்ணனுடைய தேசமாகிய ஆனர்த்த தேசத்திலுள்ள பட்டணங்களிலும் கிராமங்களிலும் இடைச்சேரிகளிலும் அக்னியை வைத்துத் தகித்தான். பின்னுமவன் மலைகளைப் பிடுங்கி தேசத்தில் போட்டு, அதனால் ஜனங்கள் முதலியவர்களைப் பொடிசெய்தான். இப்படி ஆனர்த்த தேசத்தை மிகவும்

உபத்திரவித்தான். இன்னும் பத்தாயிரம் யானைப் பல முள்ளவனான அந்தத் துவிவிதன் சிலச் சமயம் சமுத்திரத்தின் நடுவில் நின்று, கைகளால் ஜலத்தை வாரியிறைத்துக் கரைக்குச் சமீபத்திலிருக்கும் தேசங்களை முழுகச் செய்தான். மேலும், மகரிஷிகளுடைய ஆச்சிரமங்களில் இருக்கும் மரங்களை முறித்தான். விஷ்டை, மூத்திரம் இவைகளால் யாகத்தின் அக்கனிகளை அணைத்தான். பின்னும் அவன் குளவியானது புழுவைக் கூட்டிற் குள்வைத்து மூடுவதுபோலப் புருஷர்களையும் ஸ்திரீகளையும் மலையின் குகையில் வைத்துக் கற்பாறைகளால் மூடினான். குலஸ்திரீகளின் கற்பை அழித்தான். இப்படி ஆனர்த்த தேசத்திற்குக் கெடுதி செய்துவந்தான். ஒருகால் அவன் ரைவதக மென்ற மலையில் காதிற் கு இனிமையான சப்தத்தைக் கேட்டு, அவ்விடஞ் சென்றான். அவ்விடத்தில் தாமரை மாலையுள்ளவரும், அழகிய சரீரமுள்ளவரும், மதயத்தைக் குடித்து மதித்தவரும், சிவந்த கண்களுள்ளவரும், ஸ்திரீகளின் கூட்டத்தின் நடுவிலிருந்து கானஞ் செய்பவரும், மதித்த சிறந்த யானை போன்றவருமான பலராமனைக் கண்டான். பின்னும் துஷ்டனாகிய அந்த வானரன், மரத்தின் கிளைகளிலிருந்து மரங்களை அசைத்துக்கொண்டு, கர்வத்தால் தன்னைக் காண்பித்துக்கொண்டு 'கில கில' என்று சப்தித்தான்.

12--23. அதனைக் கேட்ட பலதேவருடைய ஸ்திரீகள் சுபாவத்தால் சபலர்களானதாலும், சிரிப்பில் பிரியமுள்ளவர்களானதாலும் சிரித்தார்கள். அப்பொழுது அந்த வானரன் எதிரில் நிற்பது, புருவத்தை அசைப்பது ஆகிய இவைகளைச் செய்து, பலராமனை லட்சியஞ்செய்யாமல் தன்னுடைய பின்பக்கத்தை அவர்களுக்குக் காண்பித்தான். அதனைக் கண்ணுற்ற பலசாலியான பலராமன்

மிக்க கோபங்கொண்டு அந்த வானரனைக் கல்லால் அடித்தார். அந்தக் கல் தன்மேல் படாமல் ஒதுக்கங்கொடுத்து, அந்த வானரன் மத்யக் குடத்தை யெடுத்துக்கொண்டு அவரைப் பரிகசித்தான். அதனால் பலராமன் கோபங்கொண்டார். பின்னும் துஷ்டனாகிய அந்தத் துவிவிதன் மத்யக் குடத்தை உடைத்தது மல்லாமல் ஸ்திரீகளுடைய வஸ்திரங்களைக் கிழித்துப் பலவாறுகப் பலராமனை லட்சிஞ் செய்யாமல் அபசாரஞ் செய்தான். அப்பொழுது அவனுடைய கெட்ட நடையையும், அவனால் தேசம் உபத்திரவிக்கப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்துச் சத்துருவைக் கொல்வதற்காக மிக்க கோபங்கொண்டு முசலத்தையும், கலப்பையையும் எடுத்துக்கொண்டார். அதனைக் கண்ட துவிவிதனும் ஸாலமென்ற மரத்தைப் பிடுங்கி, வேகமாகப் பலராமனுடைய தலையில் அடித்தான். பலராமன் மலைபோலத் தலையில் விழுகின்ற மரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு முசலத்தால் அவனை அடித்தார். இப்படி முசலத்தால் அடிக்கப்பட்டு அவனுடைய தலையுடைந்து ரத்தம் பெருகியது. அதனால் நச்சங்குப் பொடிகளுள்ள மலைபோல அவன் பிரகாசித்தான். துவிவிதன் அந்த அடியை லட்சியஞ்செய்யாமல் வேறு மரத்தைப் பிடுங்கி, இலைகளை யுதிர்த்து அதனால் பலராமனை அடித்தான். அதனைப் பலராமன் நூறு துண்டுகளாக வெட்டினார். இப்படி இவ்விருவர்களும் யுத்தஞ்செய்யும்பொழுது துவிவிதனால் மரங்கள் பிடுங்கப்பட்டதனால் அந்த வனத்தில் மரங்களற்றுப் போயின. பின்பு துவிவிதன் காட்டில் மரமில்லாததால் கற்களை எடுத்து வர்ஷித்தான். அதனையும் பலராமன் முசலாயுதத்தால் பொடியாக்கினார். பின்பு துவிவிதன் பனைமரம்போன்ற கைகளை முஷ்டி செய்துகொண்டு அதனால் பலராமனுடைய மார்பில் குத்தினான். பலராம

னும் முஸலத்தையும், கலப்பையையும் வைத்துவிட்டு அவனுடைய கழுத்தை இறுகக் கட்டினார். அதனால் துவிவிதன் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு மரணமடைந்து விழுந்தான். அதனால் அந்த வனமும், அவ்விடத்திலிருக்கும் மரங்களும், ஜலாதரங்களும் நடுங்கின. அந்த மலையானது பெருங்காற்றில் அகப்பட்ட ஓடம்போல அசைந்தது. ஆகாயத்தில் வித்தார்களும், தேவர்களும், மகரிஷிகளும், புஷ்பங்களை வர்ஷித்து, “ஜய ஜய” என்றும், ‘நல்லது, நல்லது’ என்றும், ‘நமஸ்காரம்’ என்றும் சொன்னார்கள். லோகத்திற்கு உபத்திரவத்தைச் செய்துகொண்டிருந்த துவிவிதனைப் பலராமன் கொன்று, ஜனங்களால் துதிக்கப் பெற்றுத் தமது நகரஞ் சென்றார்.

இரண்டாம் பாகம் முற்றிற்று.